george r.r.

martin

regii nisipurilor

Premiile HUGO, LOCUS și NEBULA

www.virtual-project.eu

colecția
nautilus
science fiction

coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Nuvela sa *Zburătorii nopții* (Editura Nemira, 2010) a fost adaptată pentru ecran în filmul omonin. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, și *Festinul Ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons, The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, primul sezon al serialului fiind programat să înceapă în 2011. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997 Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a primit premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind și finalist al premiilor Hugo și Nebula.

george r.r.

martin

regii nisipurilor

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS, ANTUZA GENESCU,
CĂTĂLIN TENIȚĂ, ION DORU BRANA

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Krasny, Jan Patrik via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, GEORGE R.R.
Regii nisipurilor / George R.R. Martin; trad.: Ion Doru Brana, Laura Bocancios, Antuza Genescu, Cătălin Teniță. - București, Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-003-2

I. Brana, Ion Doru (trad.)
II. Bocancios, Laura (trad.)
III. Genescu, Antuza (trad.)
IV. Teniță, Cătălin (trad.)

821.111(73)-31=135.1

George R.R. Martin
SANDKINGS
© George R.R. Martin, 1981

© Nemira Publishing House, 2010

Lector: Ecaterina Derzsi
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-003-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

CALEA CRUCII ŞI A DRAGONULUI

Traducere din limba engleză
CĂTĂLIN TENIȚĂ

– Erezie, îmi spuse el. Apele sălcii ale bazinului tremurară uşor.

– Alta? am întrebat eu. Sunt atât de multe în zilele noastre.

Seniorul meu Comandant se arătă nemulţumit de acest comentariu. Îşi schimbă poziţia cu greutate, trimiţând vălurele în tot bazinul. Unul se sparse de margine şi o pânză de apă se scurse pe dalele camerei de primire. Încălţările mele erau din nou ude. Am acceptat asta filozofic. Încălţasem cele mai proaste ghete, conştient fiind că picioarele ude erau una dintre consecinţele inevitabile când răspundeam la convocarea lui Torgathon Nine-Klariis Tûn, bătrân al neamului ka-Thane şi de asemenea arhiepiscop de Vess, Cel Mai Înţelept Părinte al Celor Patru Jurăminte, Mare Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor lui Isus Cristos şi consilier al Sfinţiei Sale, papa Daryn al XXI-lea al Noii Rome.

– De-ar fi atâtea erezii câte stele pe cer, una singură n-ar fi mai puţin periculoasă, rosti solemn arhiepiscopul. În calitate de Cavaleri ai lui Cristos este menirea

noastră să luptăm cu fiecare dintre ele. Şi trebuie să adaug că această nouă erezie este deosebit de ticăloasă.

– Da, Seniore Comandant, am răspuns. N-am vrut să o iau în derâdere. Îmi cer iertare. Misiunea pe Finnegan a fost solicitantă. Am sperat să vă cer să mă învoiţi de la îndatoririle mele pentru o vreme. Am nevoie de odihnă, de timp pentru meditaţie şi refacere.

– Odihnă?

Arhiepiscopul se mişcă iarăşi în bazin. Cea mai uşoară schimbare de poziţie a imensului său corp era de ajuns ca să arunce pe podea o nouă pânză de apă. Ochii săi negri, lipsiţi de pupile, clipiră spre mine.

– Nu, părinte, mă tem că asta iese din discuţie. Calităţile şi experienţa dumitale sunt vitale pentru această nouă misiune.

Apoi tonul său de bas păru să se mai domolească întru câtva.

– N-am avut timp să parcurg raportul dumitale despre Finnegan, spuse. Cum ţi-au mers treburile?

– Rău, i-am zis, dar totuşi cred că vom triumfa în cele din urmă. Biserica este puternică pe Finnegan. Când încercările noastre de reconciliere au fost refuzate, am pus câteva stindarde în mâini potrivite. Şi am izbutit să închidem ziarul şi celelalte facilităţi mass-media ale ereticilor. De asemenea, amicii noştri au avut grijă ca acţiunile legale ale ereticilor să nu ducă la niciun rezultat.

– Asta nu-i *rău,* spuse arhiepiscopul. Ai câştigat o victorie considerabilă în numele Domnului.

– Au fost revolte, Seniorul meu Comandant, am spus eu. Mai mult de o sută de eretici au fost ucişi. Şi doisprezece din oamenii mei. Mă tem că vor fi şi alte acte de violenţă până se va rezolva problema cu adevărat. Preoţii noştri sunt atacaţi dacă îndrăznesc să intre în oraşul în care erezia a prins rădăcini. Conducătorii ereticilor îşi riscă viaţa dacă părăsesc acel oraş. Am sperat să evit această duşmănie, această vărsare de sânge.

– Lăudabil, însă nerealist, spuse arhiepiscopul Torgathon.

Clipi din nou în direcţia mea, iar eu mi-am amintit că printre membrii rasei sale asta reprezenta un semn de iritare.

– Sângele martirilor, continuă el, trebuie uneori vărsat, la fel ca şi sângele ereticilor. Ce contează dacă o fiinţă îşi pierde viaţa, atât timp cât sufletul îi este mântuit?

– Într-adevăr, am recunoscut.

În ciuda iritării sale, Torgathon ar mai fi vorbit încă o oră dacă i s-ar fi dat ocazia. Această perspectivă mă demoraliza. Camera de primire nu era proiectată să fie confortabilă pentru oameni, iar eu nu voiam să rămân mai mult decât era necesar. Zidurile erau jilave şi mucegăite, aerul zăpuşitor, umed şi îmbibat de mirosul de unt rânced caracteristic rasei ka-Thane. Gulerul preoţesc îmi irita gâtul, asudam pe dedesubtul sutanei, picioarele îmi erau complet ude, iar stomacul începea să mi se agite. Am împins discuţia către problema curentă.

– Seniorul meu Comandant, spuneţi că această nouă erezie se răspândeşte neobişnuit de repede?

– Aşa este, zise el.

– Unde a început?

– Pe Arion, o lume la trei săptămâni distanţă de Vess. O lume populată doar de oameni. Nu pot înţelege de ce voi, oamenii, sunteţi atât de uşor de corupt. Odată ce un ka-Thane a descoperit credinţa, tare greu o va mai abandona.

– Acest lucru este bine ştiut, am spus eu politicos.

N-am menţionat că numărul ka-Thanilor care descoperă credinţa este insignifiant de mic. Erau o rasă lentă, greoaie, şi cei mai mulţi din nenumăratele lor milioane n-au manifestat interes în învăţarea altor căi decât cea proprie, ori în urmarea altui crez decât străvechea lor religie. Torgathon era o anomalie. Fusese printre primii convertiţi în urmă cu aproape două secole, când papa Vidas L hotărâse că şi non-umanii pot servi în cler. Date fiind durata sa de viaţă şi certitudinea de fier a credinţei sale, nu este de mirare că Torgathon a ajuns atât de departe, în ciuda faptului că mai puţin de o mie de membri ai rasei sale l-au urmat pe calea Bisericii. Şi îi mai rămăsese cel puţin un secol de viaţă. Fără îndoială că într-o zi avea să fie cardinalul Torgathon Tûn, numai să strivească destule erezii. Aşa sunt vremurile.

– Avem puţină influenţă pe Arion, spuse arhiepiscopul. Braţele i se mişcau în timp ce vorbea, patru ciomege masive, din carne verde-cenuşie ce învolburau

apa, iar cilii de un alb murdar din jurul orificiului său respirator tremurau la fiecare cuvânt. Câţiva preoţi, câteva biserici, nişte credincioşi, dar fără putere adevărată. Ereticii deja ne depăşesc pe această lume. Mă bizui pe intelectul şi iscusinţa ta. Transformă această calamitate într-o ocazie favorabilă nouă. Această erezie este atât de palpabilă încât îi poţi dovedi netemeinicia cu uşurinţă. Poate că unii dintre cei amăgiţi se vor întoarce pe calea cea dreaptă.

– Cu siguranţă, am zis eu. Şi natura acestei erezii? Ce trebuie să dovedesc?

Este un semn trist al propriei mele credinţe suferinde să adaug că nu-mi păsa cu adevărat. Avusesem de-a face cu mulţi eretici. Crezurile şi întrebările lor îmi reverberau în cap şi-mi tulburau visele noaptea. Cum pot să fiu sigur de propria mea credinţă? Tocmai acel edict care îmi permisese accesul lui Torgathon în cler determinase o jumătate de duzină de lumi să-l renege pe episcopul Noii Rome, iar cei care au urmat această cale ar găsi o erezie deosebit de urâtă în extraterestrul masiv gol (cu excepţia gulerului preoţesc, ud), ce plutea în faţa mea şi ţinea autoritatea Bisericii în cele patru mâini mari, membranate, ale sale. Creştinismul este cea mai mare religie a oamenilor, însă aceasta nu înseamnă nimic. Non-creştinii ne depăşesc cu cinci la unul şi există mai mult de şapte sute de secte creştine, unele aproape la fel de mari ca Unica Biserică Catolică Adevărată Interstelară a Pământului şi a Celor O Mie de Lumi. Chiar şi Daryn al XXI-lea, aşa puternic cum e, nu-i decât unul

dintre cei şapte care ridică pretenţii la titlul de papă. Credinţa mea a fost odată puternică, însă am trăit prea mult printre eretici şi necredincioşi. Iar acum nici măcar rugăciunile nu-mi mai alungă îndoielile. Aşa că n-am simţit oroare – doar un brusc interes intelectual – când arhiepiscopul mi-a comunicat natura ereziei de pe Arion.

– Au făcut un sfânt, îmi zise el, din Iuda Iscariotul.

Ca senior în corpul Cavalerilor Inchizitori comand propria mea navă spaţială, căreia îmi place să-i spun *Adevărul lui Cristos*. Înainte să-mi fi fost repartizată, se numea *Sfântul Toma*, după apostol, însă nu mi s-a părut că un sfânt notoriu pentru îndoielile sale este un patron potrivit pentru o navă menită să lupte împotriva ereziei.

Nu am nicio îndatorire la bordul *Adevărului*, care este deservit de şase fraţi şi surori din Ordinul Sfântului Christofor Călătorul şi condus de o femeie tânără pe care am angajat-o de pe o navă comercială. Prin urmare, am putut să folosesc în întregime cele trei săptămâni de călătorie de pe Vess pe Arion ca să studiez Biblia eretică, un exemplar care îmi fusese dat de asistentul cu probleme administrative al arhiepiscopului. Era o carte groasă, grea şi frumoasă, îmbrăcată în piele neagră, cu paginile ei decorate cu foiţă de aur şi multe ilustraţii interioare splendide, pline de culoare şi intensificare holografică. O lucrătură remarcabilă, în mod cert creată de cineva care iubea aproape uitata artă a cărţilor. Picturile reproduse înăuntru – originalele,

am descoperit, se găseau pe pereţii Casei Sfântului Iuda de pe Arion – erau opere de maestru, chiar dacă blasfemice, la fel de bune ca lucrările lui Tammerwens şi RoHallidays ce dau frumuseţe Marii Catedrale a Sfântului Ioan din Noua Romă.

În interiorul cărţii se afla un anunţ ce indica faptul că fusese aprobată de Lukyan Judasson, Primul Învăţat al Ordinului Sfântului Iuda Iscariotul.

Era numită *Calea Crucii şi a Dragonului.*

Am parcurs-o în vreme ce *Adevărul lui Cristos* luneca printre stele, la început luând notiţe ca să înţeleg mai bine erezia pe care trebuia să o înfrunt, apoi absorbit de stranietatea şi grotescul poveştii pe care o spunea. Cuvintele lucrării aveau pasiune, putere şi poezie.

Aşa am întâlnit pentru prima dată izbitoarea personalitate a Sfântului Iuda Iscariotul, o fiinţă omenească complicată, ambiţioasă şi, una peste alta, extraordinară.

S-a născut dintr-o desfrânată în fabulosul, străvechiul oraş-stat al Babilonului în aceeaşi zi în care Mesia se năştea în Bethlehem şi şi-a petrecut copilăria în mahalale şi mocirlă, vânzându-şi propriul trup când era nevoit să o facă, fiind codoş când a crescut mai mare. Ca tânăr a început să facă experimente în artele întunecate şi înainte să împlinească douăzeci de ani era un necromant priceput. Acela a fost momentul în care a devenit Iuda Îmblânzitorul-Dragonului, primul şi singurul bărbat ce a supus voinţei sale cele mai feroce creaturi ale lui Dumnezeu, marile reptile de foc înaripate de pe Bătrânul Pământ. Cartea prezenta

o minunată pictură a lui Iuda într-o cavernă largă, rece, ochii îi sunt flăcări în timp ce mânuieşte un bici incandescent ca să ţină în frâu un imens dragon verde-auriu. Sub braţ duce un coş din împletitură, capacul îi este un pic întredeschis, iar capetele micuţe, solzoase, a trei pui de dragon se ţesc dinăuntru. Un al patrulea pui de dragon se târăşte pe mâneca lui. Acesta este primul capitol al vieţii sale.

În al doilea este Iuda Cuceritorul, Iuda Regele-Dragon, Iuda al Babilonului, Marele Uzurpator. Călare pe cel mai mare dintre dragonii săi, cu o coroană de fier pe cap şi o sabie în mână, a făcut din Babilon capitala celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut Bătrânul Pământ, un teritoriu întins din Spania până în India. Cârmuia de pe un tron în formă de dragon aflat în mijlocul Grădinilor Suspendate, grădini ce fuseseră construite din ordinul său, şi acolo s-a aflat când l-a judecat pe Isus din Nazareth, profetul certăreţ care fusese târât în faţa sa legat şi sângerând. Iuda nu era un om răbdător, l-a făcut pe Cristos să sângereze şi mai mult înainte să isprăvească cu El. Iar când Isus n-a vrut să-i răspundă la întrebări, Iuda – dispreţuitor – l-a aruncat înapoi în stradă, însă mai întâi a pus gărzile să-I reteze picioarele.

– Vindecătorule, vindecă-te singur.

Apoi veni Căinţa, viziunea din acea noapte, şi Iuda a renunţat la coroana, la artele întunecate şi la averi ca să-l urmeze pe omul pe care îl schilodise. Dispreţuit şi batjocorit de cei pe care îi tiranizase, Iuda a

devenit Picioarele Domnului şi timp de un an l-a purtat în spinare pe Isus până în colţurile îndepărtate ale regatului pe care odată îl cârmuise. Când în sfârşit Isus s-a vindecat singur, Iuda a mers alături de el, şi începând de atunci a fost prietenul de credinţă şi sfătuitorul lui Isus, primul şi cel mai de seamă dintre Cei Doisprezece. În cele din urmă, Isus i-a dat lui Iuda harul limbilor, a rechemat şi a sanctificat dragonii pe care Iuda îi izgonise şi şi-a trimis discipolul într-o misiune solitară dincolo de ocean, „ca să răspândeşti Cuvântul Meu acolo unde eu nu pot merge"

Şi a venit o vreme când soarele s-a întunecat la amiază şi pământul s-a cutremurat, iar Iuda şi-a întors dragonul cu aripi obosite şi a zburat înapoi peste mările furtunoase, însă când a ajuns în cetatea Ierusalimului, l-a găsit pe Cristos mort pe cruce.

În acel moment, credinţa i s-a clătinat, iar în următoarele trei zile Marea Mânie a lui Iuda a fost ca o furtună pentru lumea străveche. Dragonii săi au dărâmat Templul din Ierusalim, au alungat oamenii din oraş şi au distrus marile lăcaşuri ale puterii din Roma şi Babilon. Iar când Iuda i-a găsit pe ceilalţi dintre Cei Doisprezece şi-a întrebat şi a aflat cum cel numit Simon-zis-Petru îl trădase pe Domnul de trei ori, l-a strangulat pe Petru cu propriile mâini şi a dat leşul hrană dragonilor. Apoi a trimis acei dragoni să aprindă focuri în toată lumea, ruguri funerare pentru Isus din Nazareth.

Iar când Isus s-a ridicat a treia zi, Iuda a plâns, însă lacrimile sale n-au putut stinge mânia lui Cristos, căci prin acea mânie trădase toate învățăturile Lui.

Așa că Isus a chemat înapoi dragonii, iar ei au venit. Și pretutindeni focurile s-au stins. Apoi din pântecul lor l-a scos pe Petru și l-a făcut la loc și i-a dat stăpânire asupra Bisericii.

Apoi dragonii aceia au murit, și așa s-a întâmplat cu dragonii de pretutindeni, căci ei erau pecetea vie a puterii și înțelepciunii lui Iuda Iscariotul, care păcătuise grav. Iar El i-a luat lui Iuda harul limbilor și putința de a vindeca, pe care tot El i le dăduse, ba chiar și lumina ochilor, căci Iuda se comportase ca un orb. (Există o pictură reușită în care orbul Iuda plânge pe trupurile dragonilor săi.) Și El i-a zis lui Iuda că veacuri întregi urma să fie amintit doar ca Trădătorul și că lumea avea să-i blesteme numele și tot ce a fost și a făcut aveau să fie uitate.

Apoi însă, pentru că Iuda îl iubise cu adevărat, Cristos i-a dat drept răsplată o viață foarte lungă, în timpul căreia să poată călători, să se gândească la păcatele lui, să capete iertarea și abia apoi să moară.

Și acesta era ultimul capitol al vieții lui Iuda Iscariotul, și, într-adevăr, era un capitol foarte lung. O dată rege-dragon, o dată tovarăș al lui Cristos, acum el a devenit doar un orb rătăcitor, proscris și fără prieteni, rătăcind pe toate drumurile reci ale Pământului, trăind chiar și după ce toate orașele și oamenii, și lucrurile pe care le cunoscuse muriseră. Petru, primul

papă şi duşmanul său veşnic, a răspândit în toată lumea povestea cum că Iuda îl vânduse pe Christos pentru treizeci de arginţi, încât Iuda n-a mai îndrăznit nici măcar să-şi folosească numele adevărat. Pentru o vreme şi-a zis Jidovul Rătăcitor, iar după aceea a folosit multe alte nume. A trăit mai mult de o mie de ani şi a fost predicator, vraci şi iubitor de animale şi a fost vânat şi persecutat când Biserica pe care o întemeiase Petru a devenit înfumurată şi coruptă. Dar a avut mult timp şi până la urmă a găsit înţelepciune şi înţeles, iar într-un sfârşit Isus a venit la el pe patul de moarte, multă vreme amânată, şi s-au împăcat şi Iuda a plâns încă o dată. Şi înainte să moară, Christos i-a promis că va permite câtorva oameni să-şi amintească cine şi ce fusese Iuda şi odată cu trecerea veacurilor adevărul se va răspândi până când minciuna lui Petru va fi izgonită şi uitată.

Aşa a fost viaţa Sfântului Iuda Iscariotul, după cum era relatată în *Calea Crucii şi a Dragonului.* Învăţăturile sale se găseau tot acolo, precum şi evangheliile apocrife ce se presupunea că fuseseră scrise de el.

Când am terminat volumul, i l-am împrumutat lui Arla-k-Bau, căpitanul *Adevărului lui Cristos.* Arla era o femeie sfrijită, pragmatică, fără o credinţă anume, însă eu îi preţuiam părerea. Ceilalţi membri ai echipajului, bunii fraţi şi surori ai Ordinului Sfântului Christofor, ar fi fost doar ecourile ororii religioase a arhiepiscopului.

– Interesantă, spuse Arla când îmi înapoie cartea.

– Atâta tot? am chicotit eu.

Ea ridică din umeri.

– E o poveste frumoasă. Şi mai uşor de citit decât Biblia voastră, Damie. În acelaşi timp mai dramatică.

– Adevărat, am recunoscut eu. Însă e absurdă. O amestecătură nemaipomenită de dogmă, scrieri aprocrife, mitologie şi superstiţie. Distractivă, da, cu siguranţă. Imaginaţi-vă, chiar îndrăzneaţă. Însă ridicolă, nu crezi? Cum poţi accepta dragonii? Un Cristos fără picioare? Petru refăcut după ce fusese devorat de patru monştri?

Rânjetul Arlei era plin de sarcasm.

– Este oare mai prostesc decât transformarea apei în vin, mersul lui Cristos pe valuri sau omul ce trăia în burta unui peşte?

Lui Arla-k-Bau îi plăcea să mă tachineze. Fusese mare scandal când alesesem o necredincioasă în funcţia de căpitan, însă era foarte bună în meseria ei şi îmi plăcea compania ei, căci îmi ţinea gândirea ascuţită. Avea o minte bună şi eu preţuiam asta mai mult decât supunerea oarbă. Poate că ăsta era un păcat al meu.

– Există o diferenţă, am spus eu.

– Oare? ripostă ea.

Ochii ei au văzut prin măştile mele.

– Ah, Damien, recunoaşte. Ţi-a plăcut cartea.

Mi-am dres glasul.

– Mi-a captat interesul, am înştiinţat-o eu. Trebuia să mă justific. Ştii, genul de chestii cu care am de-a face de obicei: plictisitoare şi minuscule deviaţiuni doctrinare, subterfugii obscure în probleme teologice care fuseseră într-un fel exagerate, nerușinate

manevre politice menite să înscăuneze vreun episcop planetar ambiţios ca papă sau să stoarcă vreo concesie sau alta de la Noua Romă sau Vess. Războiul nu are sfârşit, însă bătăliile sunt stupide şi murdare. Mă epuizează, spiritual, emoţional, psihic. După fiecare mă simt secătuit şi vinovat.

Am lovit cu degetul coperta din piele a cărţii.

– Asta este diferită. Erezia trebuie strivită, bineînţeles, însă recunosc că sunt nerăbdător să-l întâlnesc pe acest Lukyan Judasson.

– Şi lucrările de artă sunt încântătoare, spuse Arla, frunzărind paginile *Căii Crucii şi a Dragonului* şi oprindu-se să studieze o planşă care-ţi sărea în ochi în mod deosebit: era Iuda plângând deasupra dragonilor săi, cred. Am zâmbit văzând că o afectase la fel de mult ca şi pe mine. Apoi m-am încruntat.

Aceasta a fost prima bănuială în legătură cu dificultăţile ce le aveam de întâmpinat.

Şi aşa a sosit *Adevărul lui Cristos* în oraşul de porţelan Ammadon de pe lumea Arion, locul unde Ordinul Sfântului Iuda Iscariotul îşi avea Casa.

Arion era o lume plăcută, blândă, locuită de trei secole. Populaţia ei era sub nouă milioane, Ammadon, singurul oraş adevărat, fiind căminul a două dintre ele. Nivelul tehnologic era mediu-înalt, asigurat însă în cea mai mare parte din importuri. Arion avea puţină industrie şi nu era o lume inovativă, poate doar din punct de vedere artistic. Artele erau destul de importante aici, înfloritoare şi vitale.

Libertatea religiei era un principiu fundamental, însă Arion nu era o lume religioasă, iar majoritatea oamenilor trăiau cu devotament vieți laice. Cea mai populară religie era estetismul, care cu greu putea fi considerată o religie. Mai existau și taoiști ericaniști, creștini adevărați de rit vechi și Copii ai Visătorului, plus o duzină de secte minore.

Și, în sfârșit, erau cele nouă biserici ale Unicei Credințe Catolice Adevărate Interstelare. Fuseseră douăsprezece. Celelalte erau acum lăcașuri ale credinței cu cea mai rapidă răspândire pe Arion – Ordinul Sfântului Iuda Iscariotul, care mai avea și o duzină de biserici recent construite cu fonduri proprii.

Episcopul de Arion era un bărbat întunecat, sever, cu părul negru, tuns scurt. N-a fost deloc fericit să mă vadă.

– Damien Har Veris! exclamă cu uimire când l-am vizitat la reședința sa. Am auzit de dumneata, bineînțeles, însă n-am crezut niciodată că am să te întâlnesc sau că am să te găzduiesc. Numărul nostru este mic aici.

– Și scade și mai mult, am spus, lucru care îl preocupă pe Seniorul meu Comandant, arhiepiscopul Torgathon. Aparent mai mult decât pe dumneavoastră, Excelență, de vreme ce n-ați găsit de cuviință să raportați activitatea acestei secte de adoratori ai lui Iuda.

Păru un pic furios la auzul mustrării, însă se calmă rapid. Chiar și un episcop se poate teme de un Cavaler Inchizitor.

– Suntem îngrijoraţi, bineînţeles, zise el. Facem tot ce putem ca să combatem erezia. Dacă ai sfaturi ce ne pot ajuta, aş fi fericit să le ascult.

– Sunt Inchizitor al Ordinului Militant al Cavalerilor lui Isus Cristos, am spus tăios. Nu dau sfaturi, Excelenţă. Acţionez, pentru asta am fost trimis pe Arion. Şi asta am să fac. Acum, spuneţi-mi ce ştiţi despre această erezie şi despre acest Prim Învăţat, Lukyan Judasson.

– Bineînţeles, părinte Damien, începu episcopul, şi îi făcu semn unui slujitor să ne aducă o tavă cu vin şi brânză, apoi porni să rezume scurta, dar exploziva istorie a cultului lui Iuda.

L-am ascultat, lustruindu-mi unghiile de reverul stacojiu al hainei mele, până când vopseaua neagră licări strălucitor, întrerupându-l din când în când cu câte o întrebare. Înainte să fi ajuns la jumătate, am hotărât să-l vizitez personal pe Lukyan. Mi se părea cel mai bun mod de a acţiona.

În plus, voiesem să o fac încă de la început.

Aparenţele erau foarte importante pe Arion, am dedus eu, şi am socotit necesar să-l impresionez pe Lukyan cu personalitatea şi rangul meu. Am ales cele mai bune încălţări ale mele, cizme lucioase, manufacturate din piele moale, neagră, care nu văzuseră niciodată interiorul camerei de primire a lui Torgathon, şi un costum sever, negru, cu revere de culoarea roşului intens de Burgundia şi guler tare. La gâtul meu se afla un splendid crucifix din aur pur, acul de guler

era o sabie aurie, pecetea Cavalerilor Inchizitori. Fratele Denis îmi pictă unghiile cu grijă, făcându-le negre ca abanosul, îmi întunecă ochii la fel de bine și folosi o pudră albă, de calitate, pentru ten. Când m-am uitat în oglindă, m-am speriat chiar și pe mine. Am zâmbit, însă scurt. Asta strica tot efectul.

M-am îndreptat pe jos spre Casa Sfântului Iuda Iscariotul. Străzile Ammadonului erau largi, spațioase și aurite, delimitate de arbori stacojii numiți șoapta-vântului, ale căror ramuri lungi, plecate, par să șoptească secrete brizei ușoare. Sora Judith veni cu mine. Era o femeie mică, uscățivă, chiar în salopeta-sutană a Ordinului Sfântului Christofor. Fața îi era blândă și umilă, ochii mari, tineri și inocenți. O găsesc folositoare. Până acum a ucis patru oameni care încercaseră să mă atace.

Până și Casa fusese construită recent. Solitară și grandioasă, se ridica în mijlocul grădinilor cu flori mici și strălucitoare și mări de iarbă aurie; grădinile erau împrejmuite de un zid înalt. Picturi murale acopereau atât zidul exterior din jurul proprietății, cât și fațada clădirii. Am recunoscut câteva din *Calea Crucii și a Dragonului*, și am zăbovit puțin ca să le admir, înainte să pășesc prin intrarea principală. Nimeni n-a încercat să mă oprească. Nu erau gărzi, nici măcar un portar. În interiorul proprietății, bărbați și femei rătăceau alene printre flori sau stăteau pe băncile de sub arborii de lemn-argintiu și șoapta-vântului.

Eu și sora Judith ne-am oprit, apoi ne-am îndreptat direct către clădirea propriu-zisă.

Tocmai începusem să urcăm treptele, când un bărbat apăru din interior şi rămase pe loc, aşteptându-ne în pragul uşii. Era blond şi gras, cu o barbă lungă şi ţepoasă care încadra un zâmbet uşor. Purta o robă ce-i ajungea până la glezne, era încălţat în sandale, iar roba era ornată cu dragoni, dragoni ce purtau silueta unui om ţinând în mână o cruce.

Când am ajuns la treptele de sus, el s-a plecat în faţa mea.

– Părinte Damien Har Veris din Corpul Cavalerilor Inchizitori, spuse şi zâmbetul i se lărgi. Te salut în numele lui Isus şi al Sfântului Iuda. Sunt Lukyan.

Mi-am notat în minte să descopăr care dintre oamenii episcopului furniza informaţii Cultului lui Iuda, însă calmul nu mă părăsi. Eram Cavaler Inchizitor de mult, mult timp.

– Părinte Lukyan Mo, am spus acceptându-i mâna. Am întrebări pentru dumneata.

N-am zâmbit.

El o făcu.

– M-am gândit eu, spuse.

Biroul lui Lukyan era spaţios, dar spartan. Adesea ereticii au o simplitate pe care oficianţii adevăratei Biserici par s-o fi pierdut. Cu toate acestea, îşi permise un răsfăţ. Dominând peretele din spatele pupitrului consolă, se afla tabloul de care deja mă îndrăgostisem: orbul Iuda plângând deasupra dragonilor săi.

Lukyan se aşeză greoi şi îmi făcu semn să stau pe alt scaun. O lăsasem pe sora Judith în anticameră.

– Prefer să stau în picioare, părinte Lukyan, am spus, știind că asta îmi dădea un avantaj.

– Numai Lukyan, zise el. Sau Luke, dacă preferi. Nu prea folosim ierarhia aici.

– Sunteți părintele Lukyan Mo, născut pe Arion, educat la seminarul de pe Cathaday și fost preot al Unicei Biserici Catolice Adevărate Interstelare a Pământului și a Celor O Mie de Lumi, am spus. Am să mă adresez în conformitate cu rangul dumitale, părinte. Mă aștept să procedați la fel. Ne-am înțeles?

– Oh, da, răspunse el amiabil.

– Sunt împuternicit să vă privez de dreptul de a îndeplini sfintele taine, să ordon să fiți evitat și excomunicat pentru această erezie pe care o propovăduiți. Pe anumite lumi aș fi putut chiar să vă hotărăsc moartea.

– Dar nu pe Arion, spuse Lukyan repede. Suntem foarte toleranți aici. În plus, vă depășim ca număr. A zâmbit. Cât despre restul, ei bine, nu prea mai îndeplinesc tainele sfinte, știți, de ani întregi. Acum sunt Prim Învățat. Profesor, gânditor. Le arăt altora calea, îi ajut să afle credința. Excomunică-mă dacă asta te face fericit, părinte Damien. Fericirea este ceea ce căutăm cu toții.

– Ai renunțat la credință, părinte Lukyan, am zis, punându-mi exemplarul din *Calea Crucii și a Dragonului* pe masă. Văd însă că ai găsit una nouă, am continuat zâmbind, dar glacial, amenințător, batjocoritor. Un crez mai ridicol decât orice am întâlnit până acum. Presupun că ai să-mi spui că ai vorbit cu Domnul, că el ți-a încredințat această nouă

revelaţie ca să poţi curăţa bunul nume, cam aşa e, al Sacrului Iuda?

Acum zâmbetul lui Lukyan era realmente foarte larg. Ridică cartea şi-mi zise radios:

– Oh, nu. Nu, eu am născocit totul.

Asta m-a blocat.

– Ce?

– Am ticluit totul, zise el ridicând cartea mândru. M-am inspirat din mai multe surse, bineînţeles, dar în cea mai mare parte mă gândesc la *Calea Crucii şi a Dragonului* ca la propria mea operă. Este destul de bună, nu crezi? Evident, n-aş fi putut să-mi pun numele pe ea, chiar aşa mândru cum sunt de această lucrare, însă am inclus aprobarea mea. Este cel mai îndrăzneţ lucru pe care l-am putut face.

Am rămas fără grai doar pentru o clipă, după care am făcut o grimasă:

– Mă uimiţi, am admis. Mă aşteptam să găsesc un nebun ingenios, vreun sărman cu duhul ce se autoamăgeşte şi rămâne neclintit în credinţa lui că a vorbit cu Dumnezeu. Am avut de-a face cu astfel de fanatici înainte. Dar în schimb găsesc un cinic vesel care a inventat o religie pentru propriul câştig. Cred că-i prefer pe fanatici. Dumneata nu eşti nici măcar vrednic de dispreţ, părinte Lukyan. Ai să arzi veşnic în iad.

– Mă îndoiesc, spuse Lukyan, însă mă înţelegi greşit, părinte Damien. Nu sunt cinic şi nici nu scot profit de pe urma dragului meu Sfânt Iuda. La drept vorbind, am trăit mai confortabil ca preot al Bisericii dumitale. Fac asta pentru că este vocaţia mea.

M-am așezat pe scaun.

– Mă zăpăciți, explicați-vă.

– Acum am să-ți spun adevărul, zise el. O zise straniu, aproape ca o tânguire.

– Sunt un mincinos, adăugă.

– Vrei să mă încurci cu paradoxuri de copii, am sărit.

– Nu, nu, zâmbi el. Un *Mincinos*. Cu majusculă. Este o organizație, părinte Damien. O religie, s-ar putea spune. O credință mare și puternică. Iar eu sunt cea mai mică parte a ei.

– Nu cunosc o astfel de Biserică, am spus eu.

– Oh, nu, nu cunoști. Este secretă. Trebuie să fie. Poți să înțelegi asta, nu? Oamenilor nu le place să fie mințiți.

– Nici mie nu-mi place să fiu mințit, am zis.

Lukyan păru rănit.

– Ți-am spus că asta va fi un adevăr, nu-i așa? Când un Mincinos zice asta, poți să-l crezi. Altfel cum am avea încredere unul în altul?

– Sunteți mulți? am întrebat.

Am început să mă gândesc că până la urmă Lukyan era un nebun, la fel de fanatic ca orice eretic, însă într-un fel mai complex. Asta era o erezie în interiorul alteia, însă îmi cunoșteam datoria, să găsesc adevărul și să pun lucrurile la locul lor.

– Mulți, zise Lukyan zâmbind. Ai fi surprins, părinte Damien, realmente ai fi. Dar sunt unele lucruri de care nu îndrăznesc să-ți vorbesc.

– Vorbește-mi despre ce îndrăznești, atunci.

– Cu plăcere, spuse Lukyan Judasson. Noi, Mincinoşii, ca toate celelalte religii, avem câteva adevăruri în care nu putem decât să credem. Credinţa este întotdeauna necesară. Există anumite lucruri ce nu pot fi dovedite. Credem că viaţa merită să fie trăită. Acesta este un articol de credinţă. Scopul vieţii este să trăieşti, să te opui morţii, poate să înfrunţi entropia.

– Continuă, am spus, interesat în pofida voinţei mele.

– Mai credem că fericirea este un bun, ceva ce trebuie căutat.

– Nici Biserica nu se opune fericirii, am spus sec.

– Mă îndoiesc, zise el. Dar să nu divagăm. Indiferent care este poziţia Bisericii în legătură cu fericirea, ea predică credinţa în viaţa de apoi, într-o fiinţă supremă şi într-un cod moral complex.

– Adevărat.

– Noi, Mincinoşii, nu credem în viaţa de apoi, nici în Dumnezeu. Vedem Universul aşa cum este, părinte Damien, şi aceste adevăruri goale sunt crude. Noi, cei care credem în viaţă şi o preţuim, vom muri. După aceea nu va mai fi nimic, vidul etern, întuneric, nonexistenţă. În viaţa noastră nu e niciun scop, nicio poezie, niciun înţeles. Nici morţile noastre nu au aceste însuşiri. După ce murim, universul nu-şi mai aminteşte de noi, iar în scurt timp este ca şi când n-am existat niciodată. Lumile şi universul nostru nu vor rămâne mult după noi. În cele din urmă, entropia va consuma totul şi eforturile noastre firave nu pot amâna acest final îngrozitor. Ca şi cum noi n-am fi

existat niciodată. Ca și cum n-am fi contat. Universul însuși este condamnat, trecător, nepăsător.

Am alunecat înapoi în scaunul meu și un fior îmi trecu prin corp în timp ce ascultam bietele cuvinte întunecate ale lui Lukyan. M-am trezit atingându-mi crucifixul.

– O filozofie deprimantă, am spus, și în același timp una falsă. Am avut și eu această viziune teribilă. Cred că toți o avem, la un moment dat. Dar nu-i așa, părinte. Credința mă susține împotriva acestui nihilism. Este pavăza împotriva disperării.

– Oh, știu asta, părinte. Cavalerul meu Inchizitor, zise Lukyan. Și sunt bucuros că ai înțeles atât de bine. Aproape că ești unul de-ai noștri.

M-am încruntat.

– Ai atins miezul problemei, continuă Lukyan. Adevărurile, marile adevăruri – și în egală măsură majoritatea celor mici – sunt de nesuportat pentru cei mai mulți oameni. Ne găsim pavăza în credință. Credința mea, credința ta, credința oricui. Nu contează, atâta vreme cât credem, *credem* realmente și cu adevărat, indiferent la ce minciună aderăm. Își atinse marginile neregulate ale bărbii sale blonde, bogate. Știi, minciunile noastre ne-au spus întotdeauna că cei credincioși sunt fericiți. Ei pot să creadă în Cristos, sau în Buddha, sau în Erika Stormjones, în reîncarnare sau imoralitate, sau natură, în puterea dragostei sau în platforma unei facțiuni politice, însă totul se reduce la același lucru. Ei cred. Sunt fericiți. Cei care văd adevărul disperă și se sinucid. Adevărurile sunt

atât de vaste, credinţele atât de mici, atât de nesubstanţiale, atât de înţesate cu greşeli şi contradicţii încât vedem pe lângă ele sau prin ele, iar apoi simţim apăsarea întunericului şi nu mai putem fi fericiţi.

Nu sunt un om încet. De atunci am ştiut unde bătea Lukyan Judasson.

– Mincinoşii voştri inventează credinţe.

El zâmbi.

– De tot soiul. Nu doar religii. Gândeşte-te la asta. Noi ştim ce instrument crud este adevărul. Frumuseţea este infinit preferabilă adevărului. Noi inventăm frumuseţe. Credinţe, mişcări politice, idealuri înalte, încrederea în dragoste şi prietenie. Toate acestea sunt minciuni. Noi spunem aceste minciuni, şi altele, nenumărate altele. Noi perfecţionăm istoria, mitul, religia, făcându-le pe fiecare mai frumoase, mai bune, mai uşor de crezut. Minciunile noastre nu-s perfecte, bineînţeles, adevărurile sunt prea mari. Dar poate că într-o zi vom găsi o minciună mare pe care s-o poată folosi întreaga umanitate. Până atunci, o mie de minciuni mici vor face asta.

– Nu prea îi am la suflet pe Mincinoşii voştri, atunci, am spus cu o fervoare rece, liniştită. Întreaga mea viaţă a fost o căutare a adevărului.

– Părinte Damien Har Veris, Cavaler Inchizitor, te cunosc prea bine, zise Lukyan indulgent. Tu însuţi eşti un Mincinos. Faci o treabă bună. Navighezi de pe o lume pe alta, şi distrugi pe fiecare, pe cei nerozi, pe rebeli, pe căutătorii care ar dărâma edificiul vastei minciuni pe care o slujeşti.

– Dacă minciuna mea este atât de admirabilă, am zis, atunci de ce ai abandonat-o?

– O religie trebuie să se potrivească culturii şi societăţii ei, să lucreze cu ele, nu împotriva lor. Dacă există conflict, contradicţie, atunci minciuna este sfărâmată şi credinţa şovăie. Biserica dumitale este bună pentru alte lumi, părinte, dar nu şi pentru Arion. Viaţa este prea blândă aici şi credinţa dumitale este rigidă. Aici iubim frumuseţea şi credinţa dumitale oferă prea puţin. Aşa că am îmbunătăţit-o. Am studiat această lume mult timp. Îi cunoaştem profilul psihologic. Sfântul Iuda prosperă aici. Oferă dramă, culoare şi multă frumuseţe – estetica este admirabilă. Este o tragedie cu sfârşit fericit. Şi Arion moare după astfel de poveşti. Iar dragonii sunt o tuşă frumoasă. Cred că şi propria voastră Biserică ar trebui să găsească o cale de a folosi dragonii. Sunt creaturi minunate.

– Mitice, am spus.

– Câtuşi de puţin. Ridică-ţi privirea, spuse el şi-mi rânji în faţă. Înţelegi, realmente, totul se reduce la credinţă. Poţi să ştii cu adevărat ce s-a întâmplat în urmă cu trei mii de ani? Dumneata ai un Iuda, eu un altul. Amândoi avem cărţi. E a dumitale adevărată? Chiar crezi asta? Abia am fost admis în primul cerc al Ordinului Mincinoşilor, aşa că nu ştiu toate secretele, însă ştiu că suntem foarte vechi, nu m-ar surprinde să aflu că evangheliile au fost scrise de bărbaţi foarte asemănători mie. Poate că n-a existat niciodată un Iuda. Sau un Isus.

– Am credinţa că nu este aşa, am zis.

– Sunt o sută de oameni în clădirea asta care au o profundă şi foarte adevărată credinţă în Sfântul Iuda şi în *Calea Crucii şi a Dragonului*, spuse Lukyan. Credinţa este un lucru foarte bun. Ştii că rata sinuciderilor de pe Arion a scăzut cu aproape o treime de când a fost înfiinţat Ordinul Sfântului Iuda?

Îmi amintesc că m-am ridicat foarte încet de pe scaun.

– Eşti la fel de fanatic ca orice eretic pe care l-am întâlnit vreodată, Lukyan Judasson, i-am zis. Mi-e milă de tine pentru că ţi-ai pierdut credinţa.

Lukyan se ridică odată cu mine.

– Să-ţi fie milă de tine, Damien Har Veris, spuse. Eu am găsit o nouă credinţă şi o nouă cauză, şi sunt un om fericit. Tu, dragul meu prieten, eşti chinuit şi nefericit.

– Asta-i o minciună! mi-e teamă că am ţipat.

– Vino cu mine, zise Lukyan.

Atinse un lambriu din perete şi marea pictură a lui Iuda plângând deasupra dragonilor săi culisă scoţând la iveală o scară ce conducea în subteran.

– Urmează-mă, spuse el.

În pivniţă se găsea o cadă mare, din sticlă, plină cu un fluid verde-pal, iar în el plutea o creatură foarte asemănătoare cu un embrion străvechi, îmbătrânit şi infantil în acelaşi timp, gol, cu capul uriaş şi un corp mititel, atrofiat. Tuburi porneau din braţele, picioarele şi organele sale genitale, conectându-l la o maşinărie care îl ţinea în viaţă.

Când Lukyan aprinse lumina, el deschise ochii. Erau mari și întunecați și păreau că-mi cercetează sufletul.

– Acesta este colegul meu, spuse Lukyan, bătând într-unul dintre pereții căzii, Jon Cruce de Azur, un Mincinos al celui de-al patrulea cerc.

– Și un telepat, am spus cu o certitudine îngrețoșată.

Condusesem pogromuri împotriva altor telepați, cei mai mulți copii, pe alte lumi. Biserica te învață că puterile psionice sunt o capcană a Satanei. Ele nu sunt menționate în Biblie.

– Jon te-a citit din momentul în care ai pătruns în curte, spuse Lukyan, și m-a avertizat. Doar câțiva dintre noi știu despre prezența lui. Ne ajută să mințim mult mai eficient. Știe când credința este adevărată și când este simulată. Am un implant în craniu. Jon poate vorbi cu mine oricând. El este cel care m-a recrutat inițial pentru Mincinoși. A știut că religiozitatea mea este nesinceră. A simțit profunzimile disperării mele.

Apoi creatura din rezervor vorbi, vocea ei metalică venind dintr-un difuzor de la baza mașinii care o hrănea.

– *Și le simt și pe ale tale, Damien Har Veris, preot gol. Inchizitorule, ai pus prea multe întrebări. Ești bolnav în suflet și obosit, și nu mai crezi. Alătură-te nouă, Damien. Ești un Mincinos de mult, mult timp.*

Un moment am ezitat, privind adânc în sinele meu, întrebându-mă care era lucrul în care credeam. Am căutat în credința mea focul ce mă susținuse cândva, certitudinea în învățăturile Bisericii, prezența lui

Cristos în mine. N-am găsit niciunul dintre aceste lucruri, nimic. Eram gol pe dinăuntru, pustiit, plin doar de îndoieli şi de durere, însă tocmai când eram pe cale să-i răspund lui Jon Cruce de Azur şi zâmbitorului Lukyan, am găsit altceva în care credeam, *ceva* în care crezusem dintotdeauna.

Adevărul.

Credeam în Adevăr, chiar dacă rănea.

– *E pierdut pentru noi*, spuse telepatul cu numele batjocorit al Crucii.

Zâmbetul lui Lukyan se ofili.

– Oh, adevărat? Am sperat că vei fi unul de-ai noştri, Damien. Erai pregătit.

Dintr-odată mi se făcu frică şi m-am gândit să urc în goană scările până la sora Judith. Lukyan îmi spusese foarte multe, iar eu îl refuzasem.

Telepatul îmi simţi teama.

– *Nouă nu ne poţi face niciun rău, Damien. Mergi în pace. Lukyan nu ţi-a spus nimic.*

Lukyan se încruntă.

– Ba i-am spus multe, Jon, zise el.

– Da, însă poate el să se încreadă în cuvintele unui Mincinos ca tine?

Gura mică, lipsită de formă, a creaturii se strâmbă într-un zâmbet, ochii săi mari se închiseră, iar Judasson oftă şi mă conduse pe scări către suprafaţă.

Au trecut ani până mi-am dat seama că Jon Cruce de Azur era acela care mintea şi victima minciunii sale era Lukyan. Le *puteam* face rău şi le-am făcut.

Şi a fost aproape simplu. Episcopul avea prieteni în guvern şi în presă. Cu nişte bani plasaţi în locuri potrivite mi-am făcut singur nişte prieteni. Apoi le-am vorbit despre telepatul Cruce de Azur din pivniţă, acuzându-l că-şi folosise puterile psionice ca să perverteasc minţile adepţilor lui Lukyan. Prietenii mei au fost foarte receptivi la aceste acuzaţii. Gardienii au întreprins un raid, l-au luat pe telepatul Cruce de Azur în custodie, iar mai târziu l-au judecat. Bineînţeles, era inocent. Acuzaţiile mele erau un nonsens; telepaţii umani pot citi în minţile din imediata lor apropiere, rareori mai mult, dar sunt rari şi temuţi, iar Cruce de Azur era îndeajuns de hidos ca să pot face cu uşurinţă din el o victimă a superstiţiei. Până la urmă a fost achitat şi a părăsit Ammadonul şi poate chiar Arionul, îndreptându-se spre regiuni neştiute.

Însă nu avusesem niciodată intenţia să fie condamnat. Punerea sub acuzare era suficientă. Începură să apară fisuri în minciuna pe care el şi Lukyan o clădiseră. Credinţa vine cu greu, dar e uşor de pierdut, şi cea mai mică îndoială poate eroda chiar şi cea mai solidă temelie a ei. Episcopul şi cu mine am lucrat împreună semănând alte îndoieli. N-a fost aşa de uşor cum s-ar putea crede. Mincinoşii îşi făcuseră munca bine. Ammadon, asemenea majorităţii oraşelor civilizate, avea un fond public de cunoştinţe, un sistem informatic care lega şcolile, universităţile şi bibliotecile făcând disponibilă înţelepciunea însumată oricui avea nevoie de ea.

Când am verificat însă, am descoperit că istoria Romei şi cea a Babilonului fuseseră schimbate subtil şi că existau trei portrete ale lui Iuda Iscariotul – unul al trădătorului, unul al sfântului şi unul al cuceritorului/regelui Babilonului. Numele său era menţionat în legătură cu Grădinile Suspendate şi mai era acolo şi o înregistrare despre un aşa-zis Codex Judas. Şi, în conformitate cu Biblioteca din Ammadon, dragonii dispăruseră de pe Bătrânul Pământ în jurul epocii lui Cristos.

Până la urmă am curăţat aceste minciuni, le-am şters din memoria calculatoarelor, chiar dacă a trebuit să cităm autorităţile de pe o jumătate de duzină de lumi non-creştine înainte ca bibliotecarii să priceapă că diferenţele erau ceva mai mult decât o chestiune de opţiune religioasă.

Apoi însă, Ordinul Sfântul Iuda s-a spulberat la fel de exploziv cum începuse. Lukyan Judasson a devenit posac şi furios şi cel puţin jumătate din bisericile lui au fost închise.

Bineînţeles, erezia n-a încetat complet niciodată. Există întotdeauna unii care cred indiferent ce se întâmplă. Şi astfel, până şi în zilele acestea, *Calea Crucii şi a Dragonului* este citită pe Arion, în oraşul de porţelan Ammadon, în mijlocul murmurului arborilor de şoapta-vânturilor.

Arla-k-Bau şi *Adevărul lui Cristos* m-au dus înapoi pe Vess la un an de la plecare, iar arhiepiscopul Torgathon mi-a oferit în sfârşit odihna pe care o

solicitasem înainte de a mă trimite să înfrunt alte erezii. Aşa că eu am avut victoria mea, Biserica a continuat ca mai înainte, iar Ordinul Sfântului Iuda Iscariotul a fost înfrânt. Telepatul Jon Cruce de Azur se înşelase, am gândit atunci. Subestimase puterea unui Cavaler Inchizitor.

Mai târziu, totuşi mi-am amintit cuvintele lui.

Nouă nu ne poţi face niciun rău, Damien.

Nouă?

Ordinului Sfântului Iuda sau Mincinoşilor?

M-a mințit deliberat, cred, ştiind că voi merge până la capăt şi că voi distruge *Calea Crucii şi a Dragonului*, ştiind şi că nu îi voi putea atinge pe Mincinoşi, că nici măcar n-am să îndrăznesc să pomenesc de ei. Cum aş fi putut? Cine m-ar fi crezut? O imensă conspiraţie interstelară la fel de veche ca şi istoria? Miroase a paranoia de la o poştă, şi nu aveam absolut nicio dovadă.

Telepatul mințise în beneficiul lui Lukyan, ca acesta să mă lase să plec. Acum sunt sigur de asta. Cruce de Azur riscase mult ca să mă prindă în cursă. Eşuând, a hotărât să-l sacrifice pe Lukyan Judasson şi minciuna lui – simpli pioni într-un joc mai mare.

Aşa că am plecat, purtând în mine ştiinţa că eram lipsit de credinţă, însă asta pentru că aveam o credinţă oarbă în adevăr. Un adevăr pe care nu-l mai puteam afla în Biserica mea.

Am devenit sigur de asta în anul meu de odihnă, pe care l-am petrecut citind şi studiind pe Vess, Cathaday şi Lumea Celiei. În cele din urmă, m-am

întors în camera de primire a arhiepiscopului și am stat iarăși în fața lui Torgathon Nine-Klariis Tûn, încălțat cu cea mai proastă pereche de ghete pe care o aveam.

– Seniorul meu Comandant, i-am spus, nu pot să accept alte sarcini. Cer să fiu retras din serviciul activ.

– Pe ce motiv? bubui Torgathon, împroșcând câțiva stropi.

– Mi-am pierdut credința, i-am spus simplu.

M-a privit multă vreme, clipind din ochii săi fără pupile. Până la urmă a spus:

– Credința ta este o problemă între tine și duhovnicul tău. Mie îmi pasă doar de rezultate. Ai făcut treabă bună, Damien. Nu te poți retrage, iar noi nu-ți vom permite să demisionezi.

Adevărul ne va elibera.

Însă libertatea este rece și înfricoșătoare, iar minciunile sunt adesea calde și frumoase. Anul trecut, Biserica mi-a oferit în sfârșit o navă nouă, mai bună. Acesteia i-am zis *Dragonul*.

Dubuque, Iowa
Decembrie, 1978

FLORI-AMARE

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Când, în cele din urmă, se stinse, Shawn descoperi, spre ruşinea ei, că nu putea nici măcar să-l îngroape. Nu avea unelte de săpat potrivite; avea doar mâinile, cuţitul lung, prins la şold, şi cuţitul mai mic, în cizmă. Dar n-ar fi contat. Pe sub stratul subţire de zăpadă, pământul era tare ca piatra. Shawn avea şaisprezece ani, după socoteala familiei sale, iar pământul fusese îngheţat jumătate din viaţa ei. Era anotimpul iarnă-adâncă şi lumea era rece.

Ştiind că e zadarnic, încă dinainte de a începe, Shawn încercă totuşi să sape. Alese un loc la câţiva metri de adăpostul rudimentar pe care-l construise ca să le fie refugiu, sparse pojghiţa de zăpadă, o dădu la o parte cu mâinile şi începu să lovească pământul îngheţat cu cel mai mic dintre cuţite. Dar pământul era mai tare decât oţelul. Cuţitul se rupse şi îl privi neajutorată, ştiind cât de nepreţuit fusese, ştiind ce-ar spune Creg. Apoi, plângând, începu să scurme pământul nesimţitor, până când mâinile o dureau şi lacrimile îi îngheţau sub mască. Nu era drept să-l lase fără îngropăciune, îi fusese tată, frate, iubit. Fusese mereu

bun cu ea, iar ea îi înşelase mereu aşteptările. Iar acum nu putea nici măcar să-l îngroape.

În cele din urmă, neştiind ce altceva să facă, îl sărută pentru ultima oară – avea gheaţă în barbă şi în păr, iar faţa îi era strâmbată nefiresc, de durere şi frig, însă tot rudă îi era, în definitiv – şi răsturnă adăpostul peste trupul lui, ascunzându-l într-un coşciug improvizat din crengi şi zăpadă. Era în zadar, ştia: vampirii şi lupii-vântului aveau să-l dea cu uşurinţă la o parte pentru a ajunge la carnea bărbatului. Dar nu putea să-l părăsească fără un adăpost de vreun fel.

Îi lăsă schiurile şi arcul mare din lemn argintiu, cu coarda plesnită de frig. Dar îi luă sabia şi mantia grea de blană; erau o povară destul de mică, adăugate la raniţa ei. Îl îngrijise aproape o săptămână, după ce vampirul îl lăsase rănit, şi acea lungă zăbovire în micul refugiu le secase aproape toate proviziile. Acum, spera să călătorească uşoară şi iute. Îşi prinse schiurile, stând lângă mormântul pe care i-l încropise şi îşi rosti ultimul bun-rămas sprijinindu-se în beţe. Apoi porni pe deasupra zăpezii, prin tăcerea teribilă a pădurilor iernii-adânci, către casă, către foc, către familie. Era abia trecut de amiază.

Pe înserat, Shawn ştia că n-avea să reuşească niciodată.

Era mai calmă acum, mai raţională. Îşi lăsase durerea şi ruşinea în urmă, cu trupul lui, aşa cum fusese învăţată să facă. Tăcerea şi frigul o împresurau, dar, după ceasurile lungi de schiat, era îmbujorată şi aproape încălzită sub straturile de piele şi blană. Gândurile

ei aveau limpezimea rece a gheții ce atârna, în sulițe lungi, din copacii strâmbi și goi ce o înconjurau.

Când noaptea își trase mantia peste lume, Shawn căută adăpost la poalele celui mai mare dintre acei copaci, un trunchi negru care măsura trei metri de-a curmezișul. Întinse pe un petic gol de pământ mantia de blană pe care o luase și își trase peste trup pelerina ei țesută, ca pe o pătură, s-o ferească de vântul care se stârnea. Cu spatele la trunchi și cuțitul lung scos din teacă, sub pelerină, pentru orice eventualitate, dormi un somn scurt, veghetor, și se deșteptă în toiul nopții, să cugete la greșelile ei.

Stelele erau sus, le vedea mijind printre crengile goale și negre de deasupra. Carul de Gheață domina cerul, aducând frig în lume, așa cum făcuse de când se știa Shawn. Ochii albaștri ai vizitiului o priveau de sus, batjocoritori.

Carul de Gheață l-a omorât pe Lane, gândi ea cu amărăciune. Nu vampirul. Vampirul îl sfârtecase cumplit în noaptea aceea, când arcul s-a rupt în timp ce încerca să tragă, în apărarea lor. Dar într-un alt anotimp, cu Shawn să-l îngrijească, ar fi supraviețuit. În iarna-adâncă, n-a avut nicio șansă. Frigul s-a furișat prin toate pavezele pe care ea i le construise, frigul i-a secat toată puterea, toată ferocitatea. Frigul l-a transformat într-o ființă scofâlcită, albă, amorțită și palidă, cu buzele în nuanțe albăstrii. Iar acum vizitiul Carului de Gheață avea să-i revendice sufletul.

Și pe al ei, știa. Ar fi trebuit să-l lase pe Lane în voia sorții. Asta ar fi făcut Creg sau Leila – oricare dintre

ei. Nu existase nicio clipă speranța că va supraviețui, nu în iarna-adâncă. Nimic nu trăia în iarna-adâncă. Copacii deveneau sterpi și goi în iarna-adâncă, iarba și florile piereau, animalele toate înghețau sau intrau sub pământ să doarmă. Până și vampirii și lupii-vântului deveneau sfrijiți și fioroși, iar mulți piereau de foame înainte de dezgheț.

Așa cum avea să piară de foame Shawn.

Fuseseră deja întârziați trei zile când i-a atacat vampirul, iar Lane redusese rațiile de mâncare. După aceea fusese nespus de slăbit. Își terminase propria mâncare în cea de-a patra zi, iar Shawn începuse să-i dea o parte dintr-a ei, fără să-i spună. Mai avea foarte puțină acum, iar ocrotitorul Carinhall se afla la aproape două săptămâni de drum greu. În iarna-adâncă puteau la fel de bine să fie și doi ani.

Cuibărită sub pelerină, Shawn se gândi în treacăt să aprindă un foc. Un foc ar atrage vampirii – puteau simți căldura de la trei kilometri depărtare. Ar veni furișându-se fără zgomot printre copaci, umbre negre, sfrijite, mai înalte decât fusese Lane, cu pieile fleșcăite fluturând peste membrele scheletice, ca niște mantii întunecate, ascunzându-le ghearele. Poate că, dacă ar sta la pândă, ar putea să-l ia pe unul prin surprindere. Un vampir matur putea s-o hrănească îndeajuns ca să ajungă înapoi la Carinhall. Cochetă cu ideea, în întuneric, și o abandonă cu părere de rău. Vampirii alergau pe zăpadă iute ca săgețile în zbor, abia atingând pământul și era aproape imposibil să-i vezi pe timp de noapte. Dar ei ar putea s-o vadă foarte bine, după

căldura pe care o răspândea. Un foc aprins n-ar face decât să-i asigure o moarte iute și relativ fără dureri.

Shawn se înfioră și strânse mai tare plăselele cuțitului ei lung, ca să se liniștească. Dintr-odată, fiecare umbră părea să cuibărească un vampir, iar în bocetul vântului avea impresia că aude zgomotul fâlfâitor pe care îl scotea pielea lor când alergau.

Apoi, mai tare și foarte real, un alt zgomot ajunse la urechile ei – un șuier furios și ascuțit, care nu semăna cu nimic auzit de Shawn vreodată. Și, dintr-odată, orizontul negru fu inundat de lumină, o pâlpâire de fantomatică strălucire albastră, care contura oasele goale ale pădurii și pulsa vizibil pe cer. Shawn trase adânc aer în piept, un curent năvalnic de gheață în josul gâtului ei aspru, și se sforță să se ridice în picioare, pe jumătate speriată că e atacată. Dar nu era nimic. Lumea era rece, neagră și moartă, doar încleștarea era vie, licărind palid în depărtare, făcându-i semn, chemând-o. O privi preț de lungi minute, cu gândul la bătrânul Jon și la poveștile înfricoșătoare pe care obișnuia să le spună copiilor când se adunau în jurul imensului șemineu de la Carinhall. Există lucruri mai rele decât vampirii, le spunea el și, amintindu-și, Shawn redeveni dintr-odată o fetiță care ședea pe blănuri groase, cu spatele la foc, și-l asculta pe Jon vorbind despre fantome și umbre vii și despre familii de canibali care trăiau în castele mari făurite din os.

La fel de neașteptat cum venise, lumina stranie păli și dispăru, și cu ea pieri și zgomotul ascuțit. Dar Shawn își întipărise în minte locul unde strălucise.

Își luă raniță, își strânse mantia lui Lane în jurul trupului, să-i țină de cald, apoi începu să-și potrivească schiurile. Nu mai era copil acum, își spuse, iar acea lumină nu fusese un dans fantomatic. Orice ar fi fost, putea fi singura ei șansă. Își luă bețele în mâini și porni într-acolo.

Călătoria pe timp de noapte era extrem de periculoasă, știa. Creg îi spusese asta de o sută de ori, și Lane la fel. În întuneric, în lumina difuză a stelelor, era ușor să rătăcești drumul, să-ți rupi un schi, un picior sau chiar mai rău. Iar mișcarea genera căldură, căldură care atrăgea vampirii din adâncul pădurii. Era mai bine să stai la pământ până în zori, când vânătorii nocturni se retrăgeau în vizuinile lor. Tot ce învățase îi spunea asta, și toate instinctele. Dar era iarnă-adâncă și, când se odihnea, frigul mușca până și prin cele mai călduroase blănuri, iar Lane era mort, ei îi era foame și lumina fusese atât de aproape, atât de dureros de aproape. Așa că merse pe urma ei, înaintând încet, înaintând cu grijă și se părea că în noaptea asta era sub ocrotirea unei vrăji. Terenul era neted și blând cu ea, aproape prietenos, iar stratul de zăpadă era destul de subțire ca nicio rădăcină și nicio piatră să n-o poată lua pe neașteptate, împiedicând-o. Niciun animal întunecat de pradă nu ieși, furișându-se, din întuneric, și singurul sunet era cel al mersului ei, scârțâitul molcom al crustei de zăpadă sub schiuri.

Pădurea se rărea din ce în ce mai mult, pe măsură ce înainta și, după o oră, Shawn ieși din ea cu totul, într-un pustiu de blocuri de piatră răsturnate și metal

contorsionat, ruginit. Știa ce era, mai văzuse și alte ruine, unde trăiseră și muriseră familii, iar castelele și casele lor se părăginiseră toate. Dar niciodată o ruină atât de vastă ca aceasta. Familia care locuise aici, oricât de demult, fusese cândva foarte numeroasă; rămășițele spulberate ale locuinței lor erau mai întinse decât o sută de Carinhalluri. Începu să-și croiască drum cu grijă printre zidurile sfărâmate, cernute de nea. De două ori dădu peste structuri aproape intacte și de fiecare dată se gândi să-și caute adăpost între acele străvechi ziduri de piatră, dar nu se afla nimic acolo care să fi putut provoca lumina aceea, așa că Shawn trecu de fiecare dată mai departe, după o scurtă inspecție. Râul pe care-l întâlni foarte curând o opri pentru ceva mai mult timp. De pe malul înalt unde poposi, putea vedea rămășițele a două poduri care cândva traversaseră canalul îngust, dar ambele se prăbușiseră de mult. Însă râul era înghețat, așa că îl trecu fără dificultate. În iarna-adâncă, gheața era groasă și rezistentă, și nu exista niciun pericol să se rupă.

În timp ce escalada, cu străduință, celălalt mal, Shawn dădu peste floare.

Era ceva foarte mic, cu lujerul gros și negru ivindu-se printre două pietre, jos, pe malul râului. Poate că n-ar fi văzut-o niciodată în noapte, dacă bățul ei nu ar fi dislocat una dintre pietrele acoperite de gheață, pe când se opintea să urce povârnișul, zgomotul făcând-o să arunce o privire în jos, spre locul unde creștea.

Era uimită, așa că luă amândouă bețele într-o mână și, cu cealaltă, bâjbâi în cele mai adânci tainițe ale

veşmintelor ei, ca să poată risca o flacără. Chibritul dădu o lumină fugară, intensă. Dar era destul: Shawn văzu.

O floare minusculă, nespus de minusculă, cu patru petale albastre, fiecare de nuanţa albăstrie pe care o avuseseră buzele lui Lane înainte de a muri. O floare, aici, vie, crescând în cel de-al optulea an de iarnă-adâncă, atunci când lumea întreagă era moartă.

N-ar crede-o niciodată, se gândi Shawn, doar dacă ar aduce dovada cu ea, la Carinhall. Se eliberă de schiuri şi încercă să culeagă floarea. Era zadarnic, la fel de zadarnic ca efortul ei de a-l îngropa pe Lane. Lujerul era puternic precum un fir de metal. Se căzni cu el mai multe minute şi se sforţă să nu plângă, când văzu că nu vrea să iasă. Creg avea s-o facă mincinoasă, visătoare, în toate felurile în care o făcea mereu.

Dar, în cele din urmă, nu plânse. Lăsă floarea la locul ei şi se căţără până la marginea râului. Acolo se opri.

La picioarele ei, desfăşurându-se cât vedeai cu ochii, se afla un câmp pustiu. În unele locuri omătul se înălţa în troiene mari, iar în altele era doar piatră netedă, goală, în vânt şi în frig. În mijlocul câmpului se afla cea mai ciudată construcţie pe care o văzuse Shawn vreodată, o construcţie ca o imensă lacrimă umflată care stătea pe vine, pe trei picioare negre, ca un animal în lumina stelelor. Picioarele erau îndoite dedesubt, încovoiate şi acoperite de gheaţă la încheieturi, de parcă fiara ar fi fost gata să sară direct în

văzduh. Iar picioarele şi construcţia erau acoperite de flori.

Când îşi desprinse ochii de pe construcţia ghemuită, Shawn văzu că erau flori pretutindeni. Încolţeau, singure sau în mănunchiuri, din fiecare crăpătură mică a pământului, cu zăpadă şi gheaţă de jur împrejur, formând insule întunecate de viaţă în neclintirea imaculată a iernii-adânci.

Shawn păşi printre ele, apropiindu-se de clădire, până când ajunse lângă unul dintre picioare şi întinse mâna să-i atingă, uimită, încheietura, cu o palmă înmănuşată. Totul era metal, metal şi gheaţă şi flori, asemenea construcţiei înseşi. Acolo unde se sprijinea fiecare picior, piatra de dedesubt se spărsese şi se fărâmiţase în o sută de locuri, ca şi cum ar fi fost zguduită de o imensă lovitură, iar din crăpături creşteau lujeri de viţă, lujeri negri, răsuciţi, care se căţărau pe aripile construcţiei ca pânzele unui păianjen-de-vară. Florile ţâşneau din lujeri, iar acum, că era mai aproape, Shawn vedea că nu erau defel ca mica ei floare de râu. Erau flori multicolore, unele mari cât ţeasta ei, crescând din abundenţă peste tot, de parcă nu-şi dădeau seama că era iarnă-adâncă, vremea când ar trebui să fie negre şi moarte.

Se plimba în jurul clădirii, căutând o intrare, când un zgomot o făcu să întoarcă privirea către creastă.

O umbră firavă pâlpâi în treacăt pe zăpadă, apoi păru că dispare. Shawn tremură şi se retrase repede, lipindu-se cu spatele de cel mai apropiat dintre picioarele înalte, şi pe urmă lăsă totul din mâini şi în

palma stângă avea sabia lui Lane, iar în dreapta cuțitul ei lung, și stătea blestemându-se pentru acel chibrit, acel stupid, stupid chibrit, ascultând lipăitul morții pe picioare cu gheare.

Era prea întuneric, își dădu seama, și mâna îi tremura și chiar în acel moment silueta tăbărî pe ea dintr-o parte. Cuțitul lung fulgeră spre ea, înjunghiind, spintecând, dar tăie doar mantia de piele și pe urmă vampirul scoase un țipăt de triumf și Shawn era doborâtă la pământ și știa că sângerează. Simțea o povară pe piept și ceva negru și tare ca pielea tăbăcită peste ochi, și încercă să-l străpungă cu cuțitul și atunci își dădu seama că arma dispăruse. Urlă.

Apoi urlă vampirul și tâmpla lui Shawn explodă de durere și avea sânge în ochi, și se înneca de sânge, și sânge și iar sânge, și nimic altceva...

Era albastru, totul albastru; un albastru pâclos, schimbător. Un albastru palid, dansând, dansând, ca fantomatica lumină care pâlpâise pe cer. Un albastru delicat, ca mica floare, ca imposibila înflorire de pe malul râului. Un albastru rece, ca ochii vizitiului negru al Carului de Gheață, ca buzele lui Lance când le-a sărutat ultima dată. Albastru, albastru și se mișca și nu stătea locului. Totul era cețos, ireal. Era doar albastru. Pentru multă vreme, doar albastru.

Apoi muzică. Însă era o muzică încețoșată, o muzică albastră, cumva, ciudată și stridentă și iute, foarte tristă, singuratică, ușor erotică. Era un cântec de leagăn, asemenea celui pe care îl cânta bătrâna Tesenya

pe când Shawn era foarte mică, înainte ca Tesenya să ajungă neputincioasă și bolnavă și ca Creg s-o scoată afară, să moară. Trecuse multă vreme de când Shawn nu mai auzise un asemenea cântec, toată muzica pe care o cunoștea era Creg la harpă și Rys la chitară. Se pomeni relaxându-se, plutind, toate membrele i se făcură apă, apă domoală, deși era iarnă-adâncă și știa că ar trebui să fie gheață.

Mâini delicate începură s-o atingă, ridicându-i capul, scoțându-i masca, astfel încât căldura albastră îi mângâie obrajii goi, apoi alunecând mai jos, desfăcându-i veșmintele, dezbrăcând-o de blănuri și pânză, și piele, scoțându-i centura, scoțându-i pieptarul, scoțându-i pantalonii. Simți furnicături pe piele. Plutea, plutea. Totul era cald, atât de cald și mâinile se mișcau agitate de colo-colo și erau atât de blânde, așa cum fusese bătrâna Tesenya, așa cum era uneori sora ei Leila, ca Devin. Ca Lane, se gândi ea, și era un gând plăcut, care o liniștea și o stârnea în același timp și Shawn se agăță de el. Era cu Lane, era la adăpost și la căldură și... și își aminti chipul lui, albastrul buzelor lui, promoroaca din barbă, acolo unde îi înghețase răsuflarea, durerea ce-l mistuia, schimonosindu-i trăsăturile, ca o mască. Își amintea și, dintr-odată, se îneca în albastru, se sufoca de albastru, zbătându-se, țipând.

Mâinile o ridicară și un glas străin murmură ceva încet și liniștitor, într-o limbă pe care n-o înțelegea. O cană apăsa pe buzele lui Shawn. Deschise gura, să țipe din nou, dar, în schimb, începu să bea. Era fierbinte și dulce și înmiresmat, plin de mirodenii și unele

dintre ele îi erau foarte familiare, dar pe altele nu le putea recunoaşte deloc. Ceai, gândi Shawn, şi mâinile ei îl luară din celelalte mâini, în timp ce înghiţea cu nesaţ.

Era într-o odaie mică şi întunecoasă, ridicată pe un pat de perne, şi veşmintele îi zăceau morman alături şi aerul era plin de pâcla albastră a unui băţ aprins. O femeie îngenunche lângă ea, îmbrăcată în straie strălucitoare, multicolore, şi nişte ochi gri o priviră liniştiţi de sub părul cel mai des, cel mai zburlit pe care-l văzuse Shawn vreodată.

– Tu... tu... spuse Shawn.

Femeia îi mângâie fruntea cu o mână palidă şi moale.

– Carin, zise ea deslușit.

Shawn clătină încet din cap, întrebându-se cine era femeia şi de unde îi cunoştea familia.

– Carinhall, zise femeia şi ochii ei părură amuzaţi şi puţin trişti. Lin şi Eris, şi Caith. Mi le amintesc, fetiţo. Beth, Vocea Carin, cât de aspră era! Şi Kaya, şi Dale, şi Shawn.

– Shawn. Eu sunt Shawn. Eu sunt aceea. Dar Creg e Vocea Carin...

Femeia schiţă un zâmbet şi continuă să-i mângâie fruntea. Pielea mâinii ei era foarte catifelată, mai catifelată decât orice atingere pe care o simţise Shawn până atunci.

– Shawn e iubita mea, zise femeia. La fiecare deceniu, la Adunare.

Shawn o privi clipind, tulburată. Începea să-şi amintească. Lumina din pădure, florile, vampirul.

– Unde sunt? întrebă ea.

– Eşti pretutindeni unde n-ai visat niciodată să fii, micuţă Carin, spuse femeia şi râse cu înţeles.

Shawn observă că pereţii odăii străluceau ca metalul întunecat.

– Construcţia, izbucni ea, construcţia pe picioare, cu toate florile...

– Da, încuviinţă femeia.

– Tu... cine eşti? Tu ai făcut lumina? Era în pădure şi Lane era mort şi eu rămăsesem aproape fără mâncare şi am văzut o lumină, o albastră...

– Aceea a fost lumina mea, copilă Carin, când am coborât din cer. Am fost departe, o, da, departe, pe meleaguri de care n-ai auzit vreodată, dar m-am întors. Femeia se ridică pe neaşteptate şi se învârti, se învârti şi veşmântul bălţat pe care îl purta flutura şi sclipea, şi era învăluită într-un fum albăstrui.

– Sunt vrăjitoarea despre care te-au prevenit la Carinhall, copilă! ţipă ea, exultând, şi se învârti, se învârti până când, în cele din urmă, ameţită, se prăbuşi din nou lângă patul lui Shawn.

Nimeni n-o prevenise niciodată despre vreo vrăjitoare. Era mai mult uluită decât speriată.

– Ai ucis vampirul, spuse ea. Cum ai...?

– Sunt fermecată, răspunse femeia. Sunt fermecată şi pot face lucruri fermecate şi voi trăi veşnic. Şi tu la fel, copilă Carin, Shawn, când am să te învăţ. Poţi călători cu mine şi te voi învăţa toate vrăjile şi-ţi voi spune poveşti şi putem fi iubite. Eşti deja iubita mea, ştii, ai fost dintotdeauna, la Adunare. Shawn. Shawn. Zâmbi.

– Nu, zise Shawn. Aceea a fost altcineva.

– Eşti obosită, copilă. Vampirul te-a rănit şi nu-ţi aduci aminte. Dar îţi vei aduce, îţi vei aduce! Se ridică şi traversă camera, stingând bătul aprins cu vârfurile degetelor, potolind muzica. Când era întoarsă cu spatele, părul îi cădea aproape până la brâu şi era numai bucle şi şuviţe încâlcite, un păr sălbatic, neliniştit, agitându-se în timp ce se mişca, asemenea valurilor pe marea îndepărtată. Shawn fusese o dată pe mare, cu ani în urmă, înainte de venirea iernii-adânci. Îşi amintea.

Femeia stinse cumva luminile difuze şi se întoarse la Shawn pe întuneric.

– Odihneşte-te acum. Ţi-am luat durerea cu vrăjile mele, dar s-ar putea să revină. Cheamă-mă dacă se întâmplă asta. Mai am şi alte vrăji.

Shawn se simţea, într-adevăr, moleşită.

– Da, şopti ea, fără să se împotrivească. Dar când femeia dădu să plece, Shawn o chemă înapoi. Stai, zise ea. Familia ta, mama. Spune-mi cine eşti.

Femeia stătea încadrată într-o lumină galbenă, o siluetă fără trăsături.

– Familia mea e foarte mare, copilă. Surorile mele sunt Lilith şi Marcyan, şi Erika Stormjones, şi Lamiya-Bailis, şi Deirdre d'Allerane. Kleronomas şi Stephen Cobalt Northstar, şi Tomo, şi Walberg mi-au fost cu toţii fraţi. Şi taţi. Casa noastră e dincolo de Carul de Gheaţă, iar numele meu, numele meu este Morgan.

Şi pe urmă dispăru şi uşa se închise în urma ei şi Shawn fu lăsată să doarmă.

Morgan, gândi ea, în timp ce adormea. Morganmorganmorgan. Numele rătăci prin visele ei, ca fumul. Era foarte mică și urmărea flăcările din șemineul de la Carinhall, privind cum limbile de foc ating și scarmănă bușteniii mari și negri, simțind miresmele dulci ale lemnului de ciulin, și în apropiere, cineva spunea o poveste. Nu Jon, nu el, asta se întâmpla înainte ca Jon să devină povestitor. Asta era demult. Era Tesenya, nespus de bătrână, cu fața zbârcită și îi vorbea cu glasu-i obosit atât de muzical, cu glasul ei de cântec de leagăn și toți copiii o ascultau. Poveștile ei fuseseră altfel decât ale lui Jon. Ale lui erau mereu despre bătălii, războaie, vendete și monștri, pline până la refuz de sânge și cuțite și jurăminte zeloase rostite lângă trupul neînsuflețit al unui tată. Tesenya era mai potolită. Povestea despre un grup de drumeți, șase membri ai familiei Alynne, pierduți în sălbăticie vreme de un an, în timpul anotimpului înghețat. Dădură de un castel imens construit cu totul și cu totul din metal, și familia dinăuntru îi întâmpină cu un mare ospăț. Așadar, drumeții mâncară și băură și, tocmai când se ștergeau la gură să plece, se porni un alt ospăț și tot așa. Familia Alynne rămase și tot rămase, căci mâncarea era mai bogată și mai savuroasă decât orice gustaseră până atunci și, cu cât mâncau mai mult din ea, cu atât mai foame li se făcea. Pe lângă asta, iarna-adâncă se instalase dincolo de zidurile castelului de metal. În cele din urmă, când veni dezghețul, mulți ani mai târziu, alții din familia Alynne porniră în căutarea celor șase hoinari. Îi găsiră morți în pădure. Își lăsaseră

deoparte blănurile călduroase și se îmbrăcaseră în veșminte subțiri. Armele toate le ruginiseră și fiecare dintre ei pierise de foame. Căci numele castelului de metal era Morganhall, le spuse Tesenya copiilor, iar familia care locuia acolo era familia cu numele Minciuna, a cărei hrană e născocire făcută din vise și aer.

Shawn se trezi goală și tremurând.

Hainele îi erau tot acolo, morman lângă pat. Se îmbrăcă în grabă, trăgându-și mai întâi veșmintele de corp și, peste ele, o cămașă grea din lână neagră și peste asta hainele ei de piele, pantalonii, centura și pieptarul, apoi mantia de blană cu glugă și, în cele din urmă, capele – mantia lui Lane și pelerina ei de postav. Ultima dintre toate fu masca. Trase pielea întinsă peste cap, o legă strâns sub bărbie, și apoi era ferită de vânturile iernii-adânci și de atingerile străinei. Shawn își găsi armele aruncate la întâmplare într-un colț, împreună cu cizmele. Când sabia lui Lane era în mâna ei și cuțitul lung înapoi în obișnuita-i teacă, se simți din nou întreagă. Păși afară, hotărâtă să-și găsească schiurile și să plece.

Morgan o întâmpină cu un râs vesel și spart, într-o cameră de sticlă și metal argintiu, strălucitor. Stătea încadrată de cea mai mare fereastră pe care o văzuse Shawn vreodată, o coală de sticlă limpede, mai înaltă decât un stat de om și mai lată decât cel mai mare șemineu de la Carinhall, chiar mai desăvârșit decât oglinzile familiei Terhis, care era renumită pentru sticlarii și meșterii lor de lentile. În spatele sticlei era miezul zilei, miezul rece și albastru al zilei iernii-adânci.

Shawn văzu câmpul de pietre, zăpadă și flori și, dincolo de el, creasta joasă pe care o urcase, iar dincolo de aceasta, râul înghețat șerpuind printre ruine.

– Arăți atât de fioroasă și înfuriată, spuse Morgan, când se opri din râsu-i stupid. Își prinsese părul sălbatic cu fâșii de pânză și agrafe de argint cu nestemate care scânteiau când se mișca. Haide, copilă Carin, dezbracă-ți blănurile. Frigul nu ne poate atinge aici, iar dacă ne atinge, putem să-l părăsim. Există și alte tărâmuri, știi.

Morgan începu să traverseze camera. Shawn lăsase vârful sabiei atârnat înspre podea. Acum, îl ridică din nou, cu o smucitură.

– Nu te apropia, o preveni ea. Glasul îi suna răgușit și străin.

– Nu mă tem de tine, Shawn, spuse Morgan. Nu de tine, Shawn, iubita mea. Ocoli sabia nestingherită, își scoase eșarfa pe care o purta – un voal de mătase-de-păianjen gri împodobit cu nestemate purpurii – așezând-o în jurul gâtului lui Shawn. Vezi, știu ce gândești, spuse ea, arătând către nestemate. Una câte una, își schimbau culoarea: focul deveni sânge, sângele se uscă și se făcu maro, maroul se ofili în negru. Ți-e frică de mine, atâta tot. Nu e furie. Nu mi-ai face rău niciodată.

Morgan legă cu dibăcie eșarfa sub masca lui Shawn și zâmbi.

Shawn privea pietrele cu oroare.

– Cum ai făcut asta? întrebă ea, ferindu-se, neîncrezătoare.

– Cu vrajă, răspunse Morgan. Se răsuci pe călcâie şi dansă înapoi către fereastră. Morgan e plină de vrajă.

– Eşti plină de minciuni, spuse Shawn. Ştiu despre cei şase din familia Alynne. N-am de gând să mănânc aici şi să pier de foame. Unde-mi sunt schiurile?

Morgan parcă n-o auzea; ochii mai vârstnicei femei erau înceţoşaţi, melancolici.

– Copilă, ai văzut vreodată Casa Alynne vara? E foarte frumoasă. Soarele răsare pe turnul din piatră roşie şi apune în Lacul Jamei. Îl ştii, Shawn?

– Nu, zise Shawn apăsat, şi nici tu. De ce vorbeşti despre Casa Alynne? Ai spus că familia ta trăieşte pe Carul de Gheaţă şi că au cu toţii nume de care n-am auzit niciodată, Kleraberus şi altele de felul acesta.

– Kleronomas, zise Morgan, chicotind. Îşi duse mâna la gură, să se potolească şi îşi molfăi alene un deget, cu ochii cenuşii strălucind. Pe toate degetele avea inele de metal strălucitor. Ar trebui să-l vezi pe fratele meu Kleronomas, copilă. E jumătate din metal şi jumătate din carne, are ochii străvezii ca sticla şi ştie mai mult decât toate Vocile care au vorbit vreodată pentru Carinhall.

– Ba nu! zise Shawn. Iarăşi minţi!

– Ba *da*, spuse Morgan. Mâna îi căzu şi părea supărată. E vrăjit. Cu toţii suntem. Erika a murit, dar se trezeşte să trăiască iar, şi iar, şi iar. Stephen a fost războinic – a ucis un miliard de familii, mai multe decât poţi număra, iar Celia a găsit o mulţime de locuri secrete pe care nu le-a mai găsit nimeni. Familia mea face lucruri vrăjite. Expresia îi deveni dintr-odată

șireată: Am omorât vampirul, nu-i așa? Cum crezi că am făcut asta?

– Cu un cuțit! zise Shawn cu vehemență. Dar în spatele măștii se împurpură. Morgan *omorâse* vampirul, ceea ce însemna că exista o datorie. Iar ea scosese sabia! Tresări la furia imaginară a lui Creg și aruncă sabia, care zăngăni pe podea. Dintr-odată, era foarte confuză.

Glasul lui Morgan era blând.

– Dar tu ai avut o sabie *și* un cuțit lung și n-ai putut să omori vampirul, nu-i așa, copilă? Nu. Traversă camera înspre ea. Ești a mea, Shawn Carin, ești iubita mea, și fiica mea și sora mea. Trebuie să înveți să ai încredere. Am multe să te învăț. Uite. O luă pe Shawn de mână și o conduse la fereastră. Stai aici. Așteaptă, Shawn, așteaptă și privește, iar eu am să-ți mai dezvălui din vraja lui Morgan.

Lângă peretele opus, zâmbind, Morgan făcu ceva cu inelele la un panou de metal sclipitor și lumini difuze.

Privind, lui Shawn i se făcu dintr-odată teamă.

Sub picioarele ei, podeaua începu să se zgâlțâie și fu asaltată de un sunet, un țipăt subțire, ca un vaiet care îi înțepă urechile prin masca de piele, până când își lipi palmele înmănușate de fiecare parte a capului, ca să-l oprească. Chiar și după aceea, îl putu auzi, ca o vibrație în oase. Dinții o dureau și brusc fu conștientă de o durere explozivă sub tâmpla stângă. Și asta nu era cel mai rău.

Căci afară, unde totul fusese rece, strălucitor şi neclintit, o lumină albastră, mohorâtă, se mişca şi dansa şi vopsea întreaga lume. Troienele de zăpadă erau de un albastru palid, dârele de pudră îngheţată care zburau din fiecare erau şi mai palide, iar umbrele albastre veneau şi treceau peste creasta râului, unde nimeni nu mai fusese vreodată. Iar Shawn vedea lumina oglindită pe râul însuşi şi pe ruinele care stăteau părăsite şi sfărâmate sub creasta cea mai îndepărtată. Morgan chicotea în spatele ei şi pe urmă totul în fereastră începu să se înceţoşeze, până când nu mai era nimic de văzut, numai culori, culori strălucitoare şi întunecate laolaltă, ca nişte bucăţi de curcubeu topindu-se în acelaşi cazan imens. Shawn nu se clinti din locul unde stătea, dar mâna îi căzu pe plăselele cuţitului lung şi, împotriva voinţei ei, tremură.

– Uite, copilă Carin! strigă Morgan peste teribilul vaier. Shawn abia o putea auzi. Acum am sărit sus, în cer, departe de tot frigul acela. Ţi-am spus, Shawn. Acum vom călători către Carul de Gheaţă.

Şi făcu din nou ceva peretelui şi zgomotul pieri şi culorile dispărură. În spatele sticlei era cer. Shawn ţipă, cuprinsă de spaimă. Nu vedea nimic, în afară de întuneric şi stele, stele peste tot, mai multe decât văzuse vreodată. Şi ştia că era pierdută. Lane o învăţase toate stelele, aşa că le putea folosi drept călăuză, să-şi caute drumul de oriunde spre oriunde, dar stelele acestea nu erau bune, erau altfel. Nu putea găsi Carul de Gheaţă sau Schiorul Nălucă, nici măcar Lara Carin, cu lupii-vântului. Nu putea găsi nimic cunoscut, doar

stele, stele care o priveau strâmb din o mie de ochi, roşii, albi şi albaştri, şi galbeni, şi niciunul dintre ei nu clipea măcar.

Morgan stătea în spatele ei.

– Suntem în Carul de Gheaţă? întrebă Shawn cu glas pierit.

– Da.

Shawn începu să tremure, apoi îşi azvârli cât colo cuţitul, care săltă zgomotos pe zidul de metal, şi se întoarse cu faţa la gazda ei.

– Atunci suntem moarte şi vizitiul ne duce sufletele către pustiul îngheţat, spuse ea. Nu plângea. Nu voise să fie moartă, mai cu seamă nu în iarna-adâncă, dar cel puţin avea să-l revadă pe Lane.

Morgan începu să desfacă eşarfa pe care o legase la gâtul lui Shawn. Pietrele erau negre şi înfricoşătoare.

– Nu, Shawn Carin, spuse ea cu glas liniştit. Nu suntem moarte. Trăieşte aici, cu mine, copilă, şi nu vei muri niciodată. Vei vedea. Îndepărtă eşarfa şi începu să dezlege curelele măştii lui Shawn. Odată desfăcută, o trase peste capul fetei, aruncând-o la întâmplare pe podea. Eşti drăguţă, Shawn. Dar ai fost întotdeauna drăguţă. Îmi amintesc toţi acei ani de demult. Îmi amintesc.

– Nu sunt drăguţă, spuse Shawn. Sunt prea lipsită de vlagă şi prea slabă, şi Creg zice că sunt sfrijită şi cu faţa suptă. Şi nu sunt...

Morgan o linişti cu o atingere pe buze şi pe urmă îi deschise catarama de la gât. Mantia ponosită a lui Lane îi alunecă de pe umeri. Urmă propria ei pelerină

și apoi tunica era scoasă și degetele lui Morgan coborau pe șnururile pieptarului.

– Nu, spuse Shawn, ferindu-se. Spatele i se lipi de fereastra mare și simți noaptea cumplită așezându-și povara peste ea. Nu pot, Morgan. Eu sunt o Carin, iar tu nu faci parte din familie. *Nu pot!*

– Adunarea, șopti Morgan. Prefă-te că suntem la Adunare, Shawn. Ai fost întotdeauna iubita mea în timpul Adunării.

Gâtul lui Shawn era uscat.

– Dar nu *este* Adunare, insistă ea. Văzuse o Adunare, jos, lângă mare, când patruzeci de familii se întâlniseră să facă schimb de veşti, de mărfuri și de dragoste. Dar asta fusese cu mulți ani înainte ca ea să dea în pârg, așa că nimeni n-o dusese: nu era încă femeie și, astfel, era intangibilă. Nu *este* Adunare, repetă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Morgan chicoti.

– Prea bine. Nu sunt o Carin, dar sunt Morgan cea-plină-de-vrajă. Pot face să fie Adunare. Se repezi în partea cealaltă a încăperii, în picioarele goale, și își apăsă din nou inelele pe perete și le mișcă într-o parte și în alta, într-o schemă ciudată. Apoi strigă: Uite! Întoarce-te și privește!

Shawn, năucită, aruncă o privire în spate, spre fereastră.

Sub sorii dubli ai toiului-verii, lumea era luminoasă și verde. Pe apele domol curgătoare se mișcau agale corăbii, iar Shawn vedea reflecțiile strălucitoare ale sorilor gemeni legănându-se și rostogolindu-se în

urma lor, bulgări de unt moale și galbeni plutind pe albastru. Până și cerul părea dulce și untos, cu nori albi mișcându-se ca goeletele maiestuoase ale familiei Crien și nicăieri nu era de văzut nicio stea. Celălalt țărm era presărat cu case, case mici, ca niște refugii pentru drumeți și case mai mari chiar decât Carinhallul, cu turnuri înalte și netede ca stâncile cioplite de vânt ale Muntelui Sfărâmat. Iar ici și colo și peste tot se mișcau oameni, oameni oacheși și sprinteni, dintr-un neam necunoscut lui Shawn și oameni ai familiilor, toți amestecându-se. Câmpul de piatră nu era acoperit de zăpadă sau gheață, dar pretutindeni erau clădiri de metal, unele mai mari decât Morganhall, multe mai mici, fiecare cu semnele sale distinctive și fiecare dintre ele ghemuită pe trei picioare. Printre clădiri erau corturi și tarabe ale familiilor, cu blazoane și stindarde. Și rogojini, rogojinile viu colorate ale amorezilor. Shawn văzu oameni împreunându-se și simți mâna lui Morgan așezându-se ușor pe umărul ei.

– Știi ce vezi, copilă Carin? șopti Morgan.

Shawn se întoarse spre ea cu teamă și uimire în ochi.

– E Adunarea.

Morgan zâmbi.

– Vezi, spuse ea. E Adunarea și eu te revendic. Sărbătorește cu mine.

Și degetele i se mișcară spre catarama de la cingătoarea lui Shawn, iar Shawn nu se împotrivi.

Între zidurile de metal ale Morganhallului, anotimpurile se transformau în ore transformate în ani transformați în zile transformate în luni transformate în săptămâni transformate în anotimpuri din nou. Timpul nu avea nicio logică. Când Shawn se trezi, pe blana lățoasă pe care o întinsese Morgan lângă fereastră, toiul-verii redevenise iarnă-adâncă, iar familiile, corăbiile și Adunarea dispăruseră. Zorile sosiră mai repede decât ar fi trebuit, iar Morgan păru deranjată și le transformă în amurg; anotimpul era înghețț, cu frigul lui amenințător, iar acolo unde străluciseră stelele răsăritului goneau acum nori cenușii peste un cer de aramă. Mâncară în timp ce arămiul se transforma în negru. Morgan servi ciuperci și verdețuri fragede de vară, pâine neagră picurând de miere și unt, ceai aromat cu lapte și felii groase de carne roșie plutind în sânge, iar apoi urmă gheață înmiresmată, cu nuci și, în cele din urmă, o băutură fierbinte, înaltă, în nouă straturi, fiecare având altă culoare și alt gust. Sorbiră băutura din pahare de cristal neverosimil de subțire și pe Shawn începu s-o doară capul. Se porni pe plâns, fiindcă mâncarea i se păruse reală și totul era bun, dar se temea că, dacă mai mânca din ea, va pieri de foame.

Morgan râse de ea, se îndepărtă tiptil și se întoarse cu fâșii tari și uscate de carne de vampir. Îi spuse lui Shawn să le țină în raniță și să molfăie din ele ori de câte ori simte că îi este foame.

Shawn păstră carnea multă vreme, dar nu se atinse niciodată de ea.

La început, încercă să țină șirul zilelor, numărând mesele pe care le mâncau și de câte ori dormeau, dar curând scenele schimbătoare de dincolo de fereastră și natura haotică a vieții în Morganhall o zăpăciră dincolo de orice speranță de înțelegere. Își făcu griji în privința asta săptămâni în șir – sau poate doar zile – și pe urmă încetă să-și facă. Morgan putea să determine timpul să facă orice voia ea, așa că n-avea niciun sens ca Shawn să se preocupe de asta.

De mai multe ori, Shawn ceru să plece, dar Morgan nici nu voia să audă. Doar râdea și săvârșea cine știe ce mare vrajă care o făcea pe Shawn să uite de toate. Morgan îi luă armele, într-o noapte, pe când dormea, și toate blănurile și pieile, după care Shawn fu obligată să se îmbrace așa cum voia Morgan, în valuri de mătase colorată și straie fantastice sau în absolut nimic. La început se înfurie și se supără, dar mai târziu se obișnui. Vechile veșminte ar fi fost, oricum, mult prea călduroase în Morganhall.

Morgan îi făcu daruri. Săculețe cu mirodenii care miroseau a vară. Un lup-al-vântului făurit din sticlă albăstruie. O mască de metal cu ajutorul căreia Shawn vedea pe întuneric. Uleiuri parfumate pentru baie și sticle dintr-o băutură galbenă, vâscoasă, care îi aducea uitarea când avea mintea tulburată. O oglindă, cea mai frumoasă oglindă pe care o văzuse vreodată. Cărți pe care Shawn nu le putea citi. O brățară incrustată cu pietre roșii care toată ziua absorbeau lumina și noaptea străluceau. Cuburi care cântau o muzică exotică, atunci când Shawn le încălzea cu mâna. Ghete împletite

din metal care erau atât de uşoare şi de flexibile încât putea să le mototolească în palmă. Miniaturi de metal întruchipând bărbaţi, femei şi tot soiul de demoni.

Morgan îi spunea poveşti. Fiecare dar pe care i-l făcea lui Shawn avea o poveste a lui, o legendă despre locul de unde provenea, despre cine îl făcuse şi cum ajunsese aici. Morgan i le spunea pe toate. Erau poveşti şi pentru toate rudele sale; îndărătnicul Kleronomas, care străbătea cerul căutând cunoaştere, iscoditoarea Celia Marcyan şi nava ei, *Vânătorul de Umbre*, Erika Stormjones, pe care familia a tăiat-o cu cuţitele ca să poată să trăiască din nou, sălbaticul Stephen Cobalt Northstar, melancolicul Tomo, sclipitoarea Deirdre d'Allerane şi fiorosul ei geamăn sfrijit şi fantomatic. Morgan spunea acele poveşti cu vrajă. Într-un zid, exista un loc cu o mică scobitură pătrată şi Morgan se ducea acolo şi introducea o cutie metalică turtită şi pe urmă toate luminile se stingeau şi rudele moarte ale lui Morgan prindeau viaţă, fantome strălucitoare care umblau şi vorbeau şi picurau sânge când erau rănite. Shawn crezu că sunt reale până în ziua în care Deirdre plânse prima oară după copiii ei ucişi şi Shawn alergă s-o consoleze şi descoperi că nu puteau fi atinse. Abia apoi îi spuse Morgan că Deirdre şi ceilalţi erau doar spirite invocate de vrajă. Morgan îi spunea multe lucruri. Morgan nu era doar iubita ei, îi era şi învăţătoare şi era aproape la fel de răbdătoare cum fusese Lane, deşi mult mai înclinată să vorbească fără şir şi să-şi piardă interesul. Îi dădu lui Shawn o frumoasă chitară cu douăsprezece coarde şi începu s-o înveţe

să cânte la ea, o învăţă să citească puţin şi o învăţă câteva vrăji mai simple, astfel ca Shawn să se poată mişca pe navă cu uşurinţă. Acesta era un alt lucru pe care îl învăţase de la Morgan: Morganhallul nu era, în definitiv, o clădire, ci o navă, o navă celestă care putea să-şi îndoaie picioarele de metal şi să sară de la o stea la alta. Morgan îi povestea despre planete, meleaguri de lângă acele stele îndepărtate şi spunea că toate darurile pe care i le dăduse lui Shawn veneau de acolo, de dincolo de Carul de Gheaţă: masca şi oglinda erau din lumea lui Jamison, cărţile şi cubul, din Avalon, brăţara din Înaltul Kavalaan, uleiurile din Braque, mirodeniile din Rhiannon şi Tara şi Vechiul Poseidon, ghetele din Bastion, figurinele din Chul Damien, licoarea galbenă dintr-un ţinut atât de îndepărtat încât nici măcar Morgan nu-i ştia numele. Doar lupul-vântului, din sticlă fină, fusese făcut aici, în lumea lui Shawn, spunea Morgan. Lupul-vântului fusese mereu unul dintre preferaţii lui Shawn, dar apoi descoperi că nu-i plăcea nici pe jumătate atât de mult cât crezuse. Celelalte daruri erau toate mult mai incitante – Shawn dorise întotdeauna să călătorească, să viziteze familii aflate la distanţă mare din îndepărtate ţinuturi sălbatice, să admire marea şi munţii. Dar fusese prea tânără şi când, în cele din urmă, devenise femeie, Creg n-a vrut s-o lase să plece; era prea înceată, zicea el, prea sfioasă, prea iresponsabilă. Avea să-şi petreacă viaţa acasă, unde putea să-şi pună mai bine modestele talente în slujba Carinhallului. Până şi călătoria fatală care o adusese aici fusese o întâmplare;

Lane insistase și singur Lane, dintre toți ceilalți, era destul de puternic să-l înfrunte pe Creg, Vocea Carin. Dar Morgan a luat-o în călătorie, navigând printre stele.

Când focul albastru pâlpâia din nou peste peisajul de gheață al iernii-adânci și sunetul se stârnea din senin, mai înalt și mai înalt, Shawn alerga degrabă la fereastră, unde aștepta cu nerăbdare crescândă limpezirea culorilor. Morgan îi oferea toți munții și toate mările la care putea visa, și mai mult decât atât. Prin sticla desăvârșită, Shawn văzu ținuturile din toate poveștile: Vechiul Poseidon cu docurile părăginite și flotele sale de corăbii de argint, pajiștile Rhiannonului, turnurile de oțel, negre și boltite, din ai-Emerel, câmpiile bătute de vânturi ale Înaltului Kavalaan și dealurile zdrențuite, orașele-insule ale portului Jamison și Jolostar de pe Planeta Jamison. Shawn învață de la Morgan despre orașe și, dintr-odată, vedea cu alți ochi ruinele de lângă râu. Află și despre alte moduri de viață, despre *arcologii* și fortărețe, și frății, despre bond-companies și sclavie, și oștiri. Familia Carin nu mai părea începutul și sfârșitul statorniciei umane.

Dintre toate locurile către care navigau, ajungeau cel mai adesea la Avalon și Shawn învață să-l iubească cel mai mult. Pe Avalon, terenul de aterizare era mereu plin de călători și Shawn putea să privească navele venind și plecând pe vergele de lumină albăstrie. Iar în depărtare, putea vedea clădirile Academiei de Cunoștințe Umane, unde Kleronomas își depozitase toate secretele, astfel încât să poată să fie ținute la păstrare pentru familia lui Morgan. Acele

turnuri zimțate de sticlă o umpleau pe Shawn de un dor care era aproape o durere, dar o durere după care, într-un fel, tânjea.

Uneori – pe mai multe dintre planete, dar în special pe Avalon –, lui Shawn i se părea că vreun străin era pe cale să urce la bordul navei. Îl urmărea venind, înaintând hotărât peste câmp, cu destinația limpede odată cu fiecare pas. Dar nu venea niciodată la bord, spre marea ei dezamăgire. Nu avea niciodată pe cine să atingă sau cu cine să vorbească, în afară de Morgan. Shawn bănuia că Morgan îi vrăjea pe posibilii vizitatori sau îi ademenea spre pieire. Nu-și putea da bine seama ce anume făcea; Morgan era atât de capricioasă încât putea fi amândouă. Odată, la cină, își aminti povestea lui Jon despre castelul unor canibali și își coborî privirea cu oroare asupra cărnii roșii. Mâncă doar legumele la masa aceea și la multe mese de atunci înainte, până când hotărî, în cele din urmă, că era o copilărie. Shawn se gândi s-o întrebe pe Morgan despre străinii care se apropiau și dispăreau, dar îi era frică. Își amintea de Creg, care își ieșea îngrozitor din fire dacă îl întrebai ce nu trebuie. Și, dacă mai vârstnica femeie chiar îi omora pe cei care încercau să urce la bordul navei ei, nu era înțelept să-i pomenească despre asta. Pe când Shawn era doar o copilă, Creg o bătuse cu sălbăticie fiindcă întrebase de ce Tesenya trebuia să meargă afară și să moară.

Dar alte întrebări Shawn le punea doar ca să descopere că Morgan nu răspundea. Morgan nu vorbea despre propriile ei origini, despre sursa mâncării lor

sau despre vraja care făcea nava să zboare. De două ori, Shawn ceru să învețe vrăjile care le deplasau de la o stea la alta și de ambele dăți Morgan o refuză cu furie în glas. Avea și alte secrete față de Shawn. Erau încăperi care nu se deschideau pentru Shawn, lucruri pe care nu îi era îngăduit să le atingă, altele despre care Morgan nici măcar nu voia să vorbească. Din când în când, Morgan dispărea un timp ce părea zile, iar Shawn bântuia părăsită, fără nimic dincolo de fereastră care să-i ocupe timpul, doar stele neclintite, care nu clipeau. Cu acele ocazii, Morgan era posomorâtă și secretoasă la întoarcere, dar numai câteva ore, după care revenea la normal.

Pentru Morgan, însă, normalul era altfel decât pentru alți oameni. Dansa la nesfârșit prin navă, cântându-și, uneori cu Shawn ca parteneră de dans, iar alteori de una singură. Conversa cu sine într-o limbă muzicală pe care Shawn n-o cunoștea. Era când serioasă ca o bunică înțeleaptă și de trei ori mai cunoscătoare ca o Voce, când hlizită ca un copil de-un anotimp. Uneori, Morgan părea să știe pur și simplu cine era Shawn, iar alteori insista în a o confunda cu cealaltă Shawn Carin, care o iubise în timpul Adunării. Era foarte răbdătoare și foarte impetuoasă, era altfel decât orice persoană pe care o cunoscuse Shawn vreodată.

– Ești aiurită, i-a spus Shawn o dată. N-ai fi așa de aiurită dacă ai locui în Carinhall. Oamenii aiuriți mor, știi, și își rănesc familiile. Toată lumea trebuie să fie de folos, iar tu nu ești de folos. Creg te-ar face să fii de folos. Ai noroc că nu ești o Carin.

Morgan nu făcuse decât s-o mângâie şi s-o privească lung, cu ochi trişti şi cenuşii.

– Biată Shawn, şoptise ea. Au fost atât de aspri cu tine. Dar Carinii au fost întotdeauna aspri. Casa Alynne a fost altfel, copilă. Ar fi trebuit să te naşti în familia Alynne.

Iar pe urmă n-a mai pomenit nimic despre asta.

Shawn îşi risipea zilele în uimire şi nopţile în dragoste. Se gândea la Carinhall din ce în ce mai puţin şi, treptat, descoperi că ajunsese să ţină la Morgan ca şi cum ar fi făcut parte din familie. Mai mult, ajunsese să aibă încredere în ea.

Până în ziua când a aflat despre albăstrele.

Shawn se trezi într-o dimineaţă, descoperind că fereastra era plină de stele şi Morgan dispăruse. Asta însemna, de obicei, o lungă aşteptare plictisitoare, dar, de data aceasta, Shawn încă mânca ceea ce-i lăsase Morgan, când mai vârstnica femeie se întoarse cu mâinile pline de flori albăstrii.

Era atât de nerăbdătoare! Shawn n-o mai văzuse niciodată atât de nerăbdătoare. O făcu să-şi lase micul dejun mâncat doar pe jumătate şi să traverseze camera către covorul de blană de lângă fereastră, ca să poată să-i prindă florile în păr.

– Am văzut pe când dormeai, copilă, spuse ea fericită, în timp ce lucra. Ţi-a crescut părul. Era atât de scurt, retezat şi urât, dar eşti aici de destul timp şi acum e mai bine, lung ca al meu. Florile-amare îl vor pune în valoare.

– Florile-amare? întrebă Shawn curioasă. Aşa li se spune? N-am ştiut.

– Da, copilă, răspunse Morgan, continuând să se agite şi să aranjeze. Shawn era cu spatele la ea, aşa că nu-i putea vedea chipul. Cele mici, albastre, sunt florile-amare. Înfloresc chiar şi pe gerul cel mai amar, de aceea li se spune aşa. La început, au venit dintr-o lume numită Ymir, foarte îndepărtată, unde iernile sunt aproape la fel de lungi şi reci ca ale noastre. Celelalte flori sunt tot de pe Ymir, cele care cresc pe lujeri în jurul navei. Acelea se numesc florile-gheţii. Iarna-adâncă e întotdeauna atât de mohorâtă, aşa că le-am plantat ca totul să arate mai plăcut. O apucă pe Shawn de umăr şi o întoarse. Semeni cu mine acum, spuse ea. Du-te şi adu-ţi oglinda să vezi cu ochii tăi, copilă Carin.

– E acolo, răspunse Shawn şi ţâşni pe după Morgan, s-o aducă.

Picioarele-i goale atinseră ceva rece şi ud. Se retrase şi scoase un ţipăt: lângă covor era o baltă. Shawn se încruntă. Stătea neclintită şi se uita la Morgan. Femeia nu-şi scosese cizmele. Picurau. Iar în spatele lui Morgan, nu era nimic de văzut, doar întunecimea şi stele necunoscute. Lui Shawn îi era frică; ceva nu era deloc în regulă. Morgan o privea încurcată.

Îşi umezi buzele, apoi zâmbi cu sfială şi se duse să aducă oglinda.

Morgan alungă stelele cu o vrajă înainte să se ducă la culcare; era noapte dincolo de fereastra lor, dar o noapte blândă, departe de asprimea îngheţată a

iernii-adânci. Copaci înfrunziți se legănau în vânt la marginea câmpului lor de aterizare și o lună pe cer făcea ca totul să fie strălucitor și frumos. O lume bună, în care poți dormi liniștit, spunea Morgan.

Shawn nu dormi. Ședea în celălalt capăt al camerei, departe de Morgan, privind luna. Pentru prima oară de când venise la Morganhall, își folosea mintea ca o Carin. Lane ar fi fost mândru de ea. Creg doar ar fi întrebat-o ce i-a trebuit atâta.

Morgan se întorsese cu o mână de albăstrele și cizmele ude de zăpadă. Dar afară nu fusese nimic, doar pustietatea despre care Morgan spunea că umple spațiul dintre stele.

Morgan spunea că lumina pe care Shawn o văzuse în pădure fusese răspândită de focurile navei ei, când a aterizat. Dar lujerii groși ai florilor-gheții creșteau înăuntru, împrejurul și peste picioarele acelei nave, și crescuseră de ani buni.

Morgan n-o lăsa să iasă afară. Morgan îi arăta totul prin fereastra imensă. Dar Shawn nu-și amintea să fi văzut vreo fereastră când fusese în afara Morganhallului. Iar dacă fereastra era o fereastră, unde erau lujerii care ar fi trebuit s-o năpădească, unde era gheața iernii-adânci care ar fi trebuit s-o acopere?

Căci numele castelului de metal era Morganhall, așa le-a spus Tesenya copiilor, iar familia care locuia acolo era o familie care se numea Minciuna, a cărei mâncare e născocire făcută din vise și aer.

Shawn se ridică în lumina amăgitoare a lunii și se duse unde își ținea darurile de la Morgan. Le cercetă,

pe fiecare pe rând, și îl ridică pe cel mai greu dintre ele, lupul-vântului făcut din sticlă. Era o sculptură mare, destul de grea, așa că Shawn își folosi ambele mâini ca s-o ridice, una așezată pe botul mârâind al făpturii, cealaltă în jurul cozii.

– Morgan! strigă ea.

Morgan se ridică somnoroasă și zâmbi.

– Shawn, murmură ea. Shawn, copilă. Ce faci cu lupul-vântului?

Shawn înaintă și ridică animalul de gheață sus, deasupra capului.

– M-ai mințit. N-am mers niciodată nicăieri. Suntem tot în orașul distrus și e tot iarnă-adâncă.

Fața lui Morgan era întunecată.

– Nu știi ce vorbești. Se ridică, tremurând, în picioare. Ai de gând să mă lovești cu obiectul acela, copilă? Nu mi-e frică. Odată ai ridicat sabia la mine și nu mi-a fost frică de tine nici atunci. Eu sunt Morgan, cea plină-de-vrajă. Nu mă poți răni, Shawn.

– Vreau să plec, spuse Shawn. Adu-mi armele și hainele, vechile mele haine. Mă întorc la Carinhall, sunt o femeie a familiei Carin, nu un copil. Ai făcut din mine un copil. Adu-mi și de mâncare.

Morgan chicoti.

– Atât de serioasă. Și dacă nu-ți aduc?

– Dacă nu-mi aduci, spuse Shawn, atunci am să-l arunc direct prin fereastra ta. Înalță lupul-vântului, ca să-și sublinieze vorbele.

– Nu, spuse Morgan. Expresia ei era impenetrabilă. Nu vrei să faci asta, copilă.

– Am s-o fac, răspunse Shawn. Dacă nu faci cum îți spun.

– Nu vrei să mă părăsești, Shawn Carin, nu vrei. Suntem iubite, ai uitat? Suntem din aceeași familie. Pot să-ți fac vrăji. Glasul îi tremura. Lasă-l jos, copilă. Am să-ți arăt lucruri pe care nu ți le-am mai arătat. Sunt atât de multe locuri unde putem merge împreună, atât de multe povești pe care ți le pot spune. Lasă-l jos. Se ruga.

Shawn simțea triumful; destul de ciudat, căci avea lacrimi în ochi.

– De ce ți-e atât de frică? o întrebă ea furioasă. Poți să repari fereastra spartă cu vraja ta, nu-i așa? Până și eu pot să repar un geam spart, iar Creg zice că nu sunt bună aproape de nimic. Lacrimile i se rostogoleau acum pe obrajii goi, dar pe tăcute, pe tăcute. E cald afară, vezi și tu asta, și există lumina lunii la care se poate lucra, și chiar un oraș. Poți tocmi un geamgiu. Nu văd de ce ți-e atât de frică. Nu e ca și cum ar fi iarnă-adâncă afară, cu frig și gheață și vampiri furișându-se prin întuneric. Nu e așa.

– Nu, spuse Morgan. Nu.

– Nu, repetă Shawn. Adu-mi lucrurile.

Morgan nu se clinti.

– N-au fost toate minciuni. N-au fost. Dacă rămâi cu mine, vei trăi multă vreme. Cred că e mâncarea, dar e adevărat. Multe lucruri au fost adevărate, Shawn. N-am vrut să te mint, am vrut să fie cel mai bine, așa cum mi-a fost mie la început. Trebuie doar să te prefaci, știi. Uită că nava nu se poate mișca. E mai bine

așa. Glasul îi sună tânăr, speriat, era o femeie și cerșea ca o fetiță, cu glas de fetiță. Nu sparge fereastra. Fereastra e lucrul cel mai magic. Ne poate duce aproape oriunde. Te rog, te rog, n-o sparge, Shawn. N-o sparge.

Morgan tremura. Straiele învolburate pe care le purta păreau dintr-odată decolorate și zdrențăroase, iar inelele nu sclipeau. Era doar o bătrână nebună. Shawn coborî lupul greu de sticlă.

– Vreau hainele mele, sabia și schiurile. Și mâncare. Multă, multă mâncare. Adu-mi-le și poate n-am să-ți sparg fereastra, mincinoaso. M-auzi?

Și Morgan, care nu mai era plină de vrajă, clătină din cap și se supuse. Shawn o urmări în tăcere. Nu mai vorbiră niciodată.

Shawn se întoarse la Carinhall și îmbătrâni.

Întoarcerea ei făcu senzație. Descoperi că lipsise mai mult de un an-etalon și toată lumea presupusese că și ea, și Lane erau morți. La început, Creg refuză să-i creadă povestea, iar ceilalți se luară după el, până când Shawn le arătă o mână de albăstrele pe care și le-a luat din păr. Nici atunci, Creg nu putu accepta părțile mai fanteziste ale poveștii ei.

– Iluzii, fornăi el, iluzii de la un capăt la altul. Tesenya a spus adevărul. Dacă te întorci, nava ta vrăjită dispare, fără niciun semn că a existat vreodată. Crede-mă, Shawn.

Dar nu i-a fost niciodată limpede dacă Creg credea cu adevărat ce spune. Dădu ordine și nimeni, bărbat

sau femeie, din familia Carin nu mai merse vreodată în direcția aceea.

Lucrurile erau altfel în Carinhall, la întoarcerea lui Shawn. Familia era mai mică. Chipul lui Lane nu era singurul care îi lipsea la masă. Mâncarea se împuținase, cât timp fusese ea plecată, iar Creg, după cum îi era obiceiul, îi trimisese pe cei mai slabi și mai nefolositori afară, să moară. Jon era printre cei care lipseau. Leila nu mai era nici ea, Leila, care fusese atât de tânără și de puternică. O luase un vampir, cu trei luni în urmă. Dar nu totul era triste̦te. Iarna-adâncă era pe sfârșite. Și, la un nivel mai personal, Shawn descoperi că poziția ei în familie se schimbase. Acum până și Creg o trata cu un aspru respect. Un an mai târziu, când dezgheț̦ul era în toi, născu primul ei copil și fu acceptată ca egală în consiliile Carinhallului. Shawn își boteză fiica Lane.

Se obișnui ușor cu viața de familie. Când fu timpul să-și aleagă o profesie permanentă, ceru să fie negustor și fu surprinsă să afle că Creg nu se împotrivise alegerii ei. Rys o luă ca ucenică și, după trei ani, primi o numire proprie. Munca o ținea pe drum multă vreme. Dar când era acasă, în Carinhall, Shawn descoperi, spre surprinderea ei, că devenise povestitoarea preferată a familiei. Copiii spuneau că ea știa cele mai grozave poveș̦ti dintre toț̦i. Creg, mereu practic, spunea că fanteziile ei dădeau un exemplu prost copiilor și nu aveau în ele o lecție adecvată. Dar pe-atunci era deja foarte bolnav, victimă a febrei toiului-verii și opoziția lui avea puțină greutate. Muri la scurt timp

și Devin deveni Voce, o Voce mai blândă și mai moderată decât Creg. Familia Carin avu o generație de pace cât timp fu el glasul Carinhallului și spori de la patruzeci la aproape o sută de membri.

Shawn era în mod frecvent iubita lui. Citea deja cu mult mai bine, prin studiu îndelungat, și Devin cedă capriciului ei și-i arătă biblioteca secretă a Vocilor, unde fiecare Voce, de nenumărate secole, ținuse un jurnal ce prezenta pe larg evenimentele din perioada funcției sale. Așa cum bănuise Shawn, unul dintre cele mai groase volume era intitulat *Cartea lui Beth, Voce Carin.* Era vechi de vreo șaizeci de ani.

Lane fu primul dintre cei doi copii ai lui Shawn. Avu noroc. Șase dintre ei supraviețuiră, doi având tați din familie și patru fiind aduși cu ea de la Adunare. Devin o cinstea pentru că aducea atâta sânge proaspăt în Carinhall și, mai târziu, o altă Voce avea s-o pomenească pentru excepționala ei dibăcie ca negustoreasă. Călători până departe, întâlni multe familii, văzu cascadele și vulcanii, precum și mările și munții, navigă aproape în jurul lumii pe o goeletă. Avu parte de mulți iubiți și de multă stimă. Jannis îi urmă lui Devin ca Voce, dar ea avu o perioadă grozav de nefericită și, când muri, mamele și tații din familia Carin îi oferiră lui Shawn funcția. Ea o refuză. N-ar fi făcut-o fericită. În ciuda a tot ce făcuse, nu era o persoană fericită.

Își amintea prea multe și, uneori, nu putea să doarmă prea bine noaptea.

În timpul celei de-a patra ierni-adânci din viaţa ei, familia număra două sute treizeci şi şapte de suflete, dintre care o sută, copii. Dar vânatul se găsea greu, chiar şi în al treilea an după îngheţ, şi Shawn vedea grelele vremuri reci apropiindu-se. Vocea era o femeie blândă, căreia i se părea greu să ia decizia care trebuia luată, dar Shawn ştia ce urma. Era a doua ca vârstă dintre cei din Carinhall. Într-o noapte, fură nişte mâncare – tocmai destul, proviziile pentru două săptămâni de călătorie – şi o pereche de schiuri şi părăsi Carinhallul în zori, scutind Vocea să dea ordinul.

Nu era atât de iute cum fusese în tinereţe. Călătoria dură aproape trei săptămâni în loc de două, şi era slabă şi vlăguită când, în cele din urmă, pătrunse în oraşul părăginit.

Dar nava era întocmai cum o lăsase.

Extremele de căldură şi frig crăpaseră, de-a lungul anilor, piatra câmpului de aterizare şi străinele flori profitaseră de fiecare mică spărtură. Piatra era smălţată de albăstrele, iar lujerii florilor-gheţii, încolăciţi în jurul navei, erau de două ori mai groşi decât şi-i amintea Shawn. Florile mari, viu colorate, se legănau uşor în vânt.

Nimic altceva nu se mişca.

Ocoli nava de trei ori, aşteptând să se deschidă o uşă, aşteptând ca s-o vadă cineva şi să-şi facă apariţia. Dar, dacă metalul îi observă prezenţa, nu dădu niciun semn. În celălalt capăt al navei, Shawn descoperi ceva ce nu văzuse înainte – scris, decolorat, dar încă lizibil,

ascuns doar de gheață și flori. Își folosi cuțitul lung ca să sfarme gheața și să taie lujerii, ca să poată citi. Scria:

MORGAN LE FAY
Înregistrare: Avalon 476 3319

Shawn zâmbi. Așadar, până și numele ei fusese o minciună. Ei, bine, acum nu mai conta. Își duse mâinile înmănușate căuș la gură:

– Morgan! strigă ea. Sunt eu, Shawn. Vântul îi risipi vorbele. Lasă-mă să intru, Morgan, Minte-mă, Morgan plină-de-vrajă. Îmi pare rău. Minte-mă și fă-mă să cred.

Nu veni niciun răspuns. Shawn își săpă o adâncitură în zăpadă și se așeză să aștepte. Era obosită și flămândă, iar amurgul era aproape. Vedea deja ochii albaștri ca gheața ai vizitiului privind prin norii vaporoși ai asfințitului.

Când, în sfârșit, adormi, visă Avalonul.

Dubuque, Iowa
Ianuarie, 1977

ÎN CASA VIERMELUI

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Vreme de-un car de ani, Casa Viermelui fusese pradă descompunerii, şi aşa şi trebuia să fie, căci descompunerea nu este decât unul dintre numele Viermelui Alb însuşi. Aşadar, *yaga-la-haii*, copiii-viermi, îşi vedeau zâmbind de treabă, ca întotdeauna, deşi tapiseriile putrezeau pe pereţii nesfârşitelor vizuini şi numărul lor scădea cu fiecare an, deşi carnea se împuţina întruna şi până şi piatra din jurul lor se preschimba în pulbere. În vizuinile înalte, cu ferestre înguste, scăldate în obscuritatea roşie a imensului tăciune ce mocnea deasupra, veneau şi plecau şi îşi trăiau viaţa. Îşi grijeau torţele, îşi păstrau măştile şi făceau semnul viermelui ori de câte ori treceau pe lângă vizuinile întunecate, fără ferestre, unde se spunea că murmură şi stau la pândă grounii (căci se ştia că tunelurile şi culoarele Casei Viermelui sunt infinite, coborând atât de jos sub pământ pe cât de sus se înalţă cerul deasupra, iar *yaga-la-haii* stăpâneau doar puţine dintre străvechile încăperi).

Copiii-viermi erau învăţaţi că Viermele Alb vine după fiecare, în cele din urmă, dar se târăşte extrem de încet şi, în lunga descompunere, ai parte de ospăţ

pe cinste şi de culorile strălucitoare, bolnăvicioase, ale putreziciunii. Această învăţătură era impusă de omul-vierme actual şi de cavalerii săi de bronz, întocmai cum strămoşii lor o impuseseră vreme de nenumărate generaţii. Astfel dăinuia Casa Viermelui, în ciuda grounilor care mişunau dedesubt şi a soarelui care ardea deasupra.

La fiecare patru ani, cei mai străluciţi, mai abili şi mai de soi dintre *yaga-la-hai* se adunau în Sala de Obsidian, să privească soarele şi să petreacă sub ultimele sale raze. Încăperea era unicul loc pentru un bal mascat atât de măreţ. Se afla în partea de sus a Casei Viermelui, astfel că toate tunelurile care duceau către ea erau în pantă, iar podeaua, tavanul şi trei dintre pereţi erau coli de obsidian topit, rece şi lucios ca o oglindă şi întunecat ca moartea. În timpul celor patru-ani-fără-o-zi care se scurgeau între Balurile Soarelui, copiii-viermi de obârşie mai joasă, numiţi îngrijitori de torţe, munceau în sală, fără odihnă, lustruind şi frecând, astfel că, atunci când cavalerii de bronz veneau să aprindă torţele, imaginile lor scânteiau oglindindu-se în sticla neagră care-i înconjura. Apoi se adunau oaspeţii, o mie de voinici în costume vesele şi măşti fantastice, iar obsidianul le răsucea şi le deforma chipurile luminoase şi siluetele graţioase, până când erau un amestec pestriţ de demoni dansând într-o imensă sticlă neagră.

Iar asta nu era tot ce oferea Sala de Obsidian. Mai era şi altceva, era o fereastră. Ocupa toată suprafaţa celui de-al patrulea perete din spatele adânciturii unde

se încolăcea Omul-vierme. Limpede precum cristalul era fereastra, deşi mai robustă decât orice sticlă cunoşteau. Nicăieri în Casa Viermelui nu mai exista o altă fereastră măcar cât un ciob din ea. Sticla, dacă era sticlă, dădea spre un câmp mort şi părăsit, fără nicio adiere de vânt. Era doar întunecime, doar pustiu, deşi lângă uneori-văzutul orizont se aflau forme de piatră care erau, poate, ruine, sau poate nu. Era greu să-ţi dai seama, lumina era foarte slabă.

Soarele acoperea jumătate de cer; se arcuia de la un capăt la altul al orizontului, ridicându-se destul de sus ca să atingă zenitul. Deasupra se afla nesfârşitul cer negru, întretăiat de o mână de stele. Soarele însuşi era de un negru mai estompat, culoarea cenuşii, cu excepţia celor câtorva locuri în care era încă viu. Era străbătut de râuri, panglici şerpuitoare de roşu dogoritor, vene de foc peste faţa lui obosită. Copiii-viermi le studiaseră cândva, în anii de demult, când se jucau cu telescoape, şi fiecare dintre canalele incandescente avusese cândva un nume, dar cele mai multe fuseseră uitate. Acolo unde râurile se întâlneau şi se uneau, puteau fi văzute uneori lacuri de un portocaliu stins, şi mai erau şi alte locuri unde scânteierile de roşu şi galben pulsau sub crusta cenuşie. Cele mai frumoase erau mările, două imense oceane de roşu furios, mai mici şi mai întunecate cu fiecare bal mascat. Unul aflat sus, lângă margine, se întindea în partea niciodată văzută, iar al doilea ardea lângă brâul soarelui, conturând adesea ipoteticele ruine de la orizont.

De la prânz, când începea Balul Soarelui (toate momentele erau arbitrare la copiii-viermi, căci lumina era la fel, zi și noapte), până la miezul nopții, toți participanții erau mascați, chiar și Omul-vierme, iar peste fereastra mare erau trase draperii grele de catifea roșie, ca să ascundă soarele. Tăcuții îngrijitori de torțe aduceau bucatele pe tăvi negre de fier și le aranjau pe masa lungă: ciuperci mari în sos de smântână, bureți cu arome rafinate, melci minusculi înveliți în slănină, vin verde, înmiresmat, în care se zvârcoleau viermii, râme fripte, hârciogi prăjiți din cămara regală a Omului-vierme, pâine fierbinte de ciuperci, o mie de alte delicatese. Și, piesa de rezistență, dacă erau norocoși, un copil groun dolofan (sau doi!), cu șase picioare, aflat chiar înainte de vârsta pubertății, uns cu grijă și servit întreg, cu carnea albă și suculentă. Oaspeții mâncau până nu mai puteau, glumeau și râdeau prin vălurile și dominourile lor, apoi dansau sub torțe, ore în șir, cu nălucile de obsidian maimuțărindu-le mișcările pe pereți și podea. Când, în cele din urmă, venea miezul nopții, începea demascarea. Iar după ce își dezgoleau cu toții fețele, cavalerii de bronz îl duceau pe Omul-vierme al balului la cel de-al patrulea zid și el trăgea sfoara draperiei (dacă mai avea mâini, iar dacă nu, o trăgeau cavalerii) și dezvăluia soarele.

În anul acela, Omul-vierme era Vermentor al Doilea, cel de-al paisprezecelea din neamul său care domnea peste *yaga-la-haii* din Vizuina Înaltă din Casa Viermelui. Domnise deja doisprezece ani și curând

vremea lui avea să se sfârşească, căci preoţii-chirurgi îşi înfăptuiseră sfânta lucrare în tot acest timp, şi nu mai era nimic de purificat, în afară de prea-umanul cap care atârna în vârful torsului răsucit. Curând, avea să fie una cu Viermele Alb. Dar fiul lui era pregătit.

Cavalerul de bronz Groff, imens şi ţeapăn în armură, îl duse pe Vermentor la fereastră şi îndeplini rolul mâinilor sale. Catifeaua alunecă uşor şi bătrânul soare fu dezvăluit, în timp ce Omul-vierme psalmodie străvechile cuvinte de slavă şi copiii-viermi se adunară împrejur, să privească.

Annelyn, înconjurat de prietenii şi slujitorii săi, era printre cei aflaţi cel mai aproape de sticlă, aşa cum se cuvenea. Annelyn era mereu în frunte. Era un tânăr suplu şi frumos, înalt şi graţios. Toţi *yaga-la-haii* aveau pielea cafenie, catifelată, dar a lui Annelyn era cea mai catifelată dintre toate. Majoritatea tovarăşilor săi aveau părul blond sau blond-roşcat, dar părul lui Annelyn avea cea mai strălucitoare nuanţă galben-aurie; îi înconjura capul în bucle delicat sculptate. Majoritatea copiilor-viermi aveau ochi albaştri, dar niciunul atât de albaştri şi de adânci ca Annelyn. El vorbi cel dintâi, după ce draperiile fură date la o parte.

– Zonele negre sporesc, le atrase el atenţia, cu glas cristalin, celor din jur. În curând draperiile noastre vor fi de prisos. Acum soarele se ascunde singur. Râse.

– Moare, remarcă Vermyllar, un băiat sfrijit cu obraji supţi şi părul cânepiu, care-şi făcea mult prea multe griji. Bunicul mi-a spus cândva că a existat o vreme când câmpurile negre erau roşii-fumurii şi

mările erau un foc alb, de te dureau ochii când le priveai. Bunicul lui Vermyllar fusese cel de-al doilea fiu al Omului-vierme și de aceea știa tot felul de lucruri pe care i le transmisese nepotului său.

– Poate că așa a fost, zise Annelyn, dar nu pe vremea lui, pun rămășag, și nici măcar pe vremea bunicului său. Annelyn nu avea legături de sânge cu linia Omului-vierme, nici vreo sursă secretă de informații, dar era mereu sigur de opiniile sale, iar prietenii săi – Vermyllar, voinicul Riess și frumoasa Caralee – îl considerau cel mai înțelept și abil dintre oameni. Omorâse cândva un groun.

– Nu te îngrijorează că moare soarele? îl întrebă Caralee, scuturându-și cu nonșalanță buclele blonde, când se întoarse să-l privească în față. Semăna destul de bine cu Annelyn ca să-i fie soră geamănă, poate de aceea o dorea atât de mult. Că se răcesc vizuinile?

Annelyn râse din nou și Riess râse cu el. (Riess râdea *întotdeauna* cu Annelyn, deși Annelyn bănuia că grăsanul înțelegea arareori gluma.)

– Soarele murea cu mult înainte să vin eu în Casa Viermelui și va continua să moară mult timp după ce nu voi mai fi, spuse el, întorcându-se de la fereastră. Arăta magnific în noaptea aceea, în costumul său de mătase azurie și gri-păianjen, cu simbolul teta prins deasupra pieptului. Cât despre frig, continuă Annelyn, conducându-și cei trei camarazi înapoi către masa de ospăț, nu cred că vechiul soare are legătură cu căldura, în vreun fel sau altul.

– Are, zise Vermyllar, care venise în haine jerpelite, maro, ca un cultivator de ciuperci. El și Caralee traversau Sala de Obsidian pas la pas cu Annelyn, cu propriile imagini gonind la picioarele lor. Riess gâfâia în urmă, căznindu-se să țină pasul cu ei, în armura de bal mascat a unui cavaler de bronz.

– Așa ți-a spus bunicul? întrebă Annelyn.

Riess râse.

– Nu, răspunse Vermyllar, încruntându-se. Dar observi, Annelyn, cum seamănă soarele cu un cărbune fierbinte șterpelit dintr-o cutie de foc?

– Poate, se învoi Annelyn. Se opri lângă bolul cu vin și umplu două cupe de cristal cu vinul verde, bogat, pescuind în bol până când găsi doi viermi răsuciți într-un nod. Îi goli în băutura lui Caralee și ea zâmbi când Annelyn îi oferi băutura. Sorbi el însuși din cel de-al doilea pocal, cu un singur vierme, revenind la Vermyllar. Dacă soarele nu e altceva decât un cărbune imens, continuă Annelyn, atunci nu trebuie să ne facem griji, căci aveam o mulțime de cărbuni mai mici la îndemână, iar îngrijitorii de torțe pot oricând să ne mai aducă și alții din întuneric.

Riess chicoti. Își așezase coiful de cavaler pe masă și acum înfuleca plescăind de pe un platou cu păianjeni picanți.

– S-ar putea să fie adevărat, spuse Vermyllar. Dar, atunci, recunoști că soarele e un cărbune, că folosește la încălzitul vizuinilor.

– Nu, răspunse Annelyn. Făceam doar presupuneri. De fapt, cred că soarele e un fel de ornament,

așezat pe cer de Viermele Alb, ca să ne ofere lumină și un prilej pentru baluri mascate.

Dintr-odată, se stârni un hohot de râs, gros și răgușit. Zâmbetul lui Annelyn se transformă brusc într-o încruntătură, când își dădu seama că, oricine ar fi fost, râdea nu de umorul lui, ci de *el*. Se îndreptă și se întoarse iritat.

Când însă văzu cine râdea, nu făcu decât să ridice un pahar (și o delicată sprânceană blondă) într-o parodie de salut.

Aducătorul de Carne (așa îi spuneau, căci, dacă avea un nume mai autentic, nu-l folosea) se opri din râs. Pe urmă se lăsă liniștea. Era un bărbat scund, îndesat, cu un cap mai mic decât Annelyn și mai slut decât oricare *yaga-la-hai*, cu părul său alb și drept, pielea acoperită de pete roz-maronii și enormul nas turtit. Imaginea sa portocalie și stacojie, gravată pe obsidian de lumina torței, era mai înaltă și mai frumoasă decât fusese vreodată Aducătorul de Carne însuși.

Venise la Balul Soarelui singur și fără costum, lucru îngrozitor de deplasat, primit doar datorită copilului groun de care făcuse rost. În locul gătelilor de bal, purta obișnuitul său costum alb ca laptele, cusut din piele de grouni morți, cu o capă decolorată, țesută din păr de groun. Fala lui era cunoscută în toată Casa Viermelui: că se îmbrăca în piele și păr de grouni uciși cu mâna lui. Era Aducătorul de Carne, care intra singur în vizuinile adânci, fără ferestre.

Caralee îl privi cu multă curiozitate.

– De ce-ai râs? întrebă ea.

– Fiindcă amicul tău e amuzant, spuse Aducătorul de Carne. Glasul lui era prea gros, prea răguşit. Annelyn se simţi uşor ridicol să fie insultat de un bărbat cu pielea marmorată, care mormăia ca un îngrijitor de torţe. Iar acum, o ceată curioasă de oameni începea să se adune împrejur; *yaga-la-haii* erau mereu interesaţi de ciudăţenii, iar Aducătorul de Carne era cea mai mare ciudăţenie dintre toate. Pe lângă asta, toată lumea se săturase să privească soarele.

– Îmi face întotdeauna plăcere să găsesc pe cineva care apreciază umorul, zise Annelyn, dându-şi silinţa să transforme într-un compliment insulta voalată a Aducătorului de Carne.

– Chiar apreciez umorul, replică Aducătorul de Carne. Mi-aş dori să găsesc niscaiva. Acest bal mascat e o neghiobie.

Era lipsit de subtilitate, hotărî Annelyn. Ca să-şi arate superioritatea, spuse:

– Probabil eşti obişnuit cu încântătoarea zeflemea cu grounii.

Riess chicoti, iar Aducătorul de Carne îi zâmbi feroce.

– Grounii au mai mult spirit decât prietenul tău nătâng şi mai multă ştiinţă decât tine.

Se auziră râsete înăbuşite în jurul lor, însă Annelyn nu putea fi sigur dacă erau provocate de absurditatea vorbelor Aducătorului de Carne sau de insultă.

– Atunci cunoşti secretele grounilor, remarcă el cu prudenţă.

– Au secrete, da. Iar eu le cunosc, da. Şi nu numai atât.

– Grounii sunt animale, interveni Vermyllar.

– Ca şi tine, spuse Aducătorul de Carne.

Vermyllar roşi.

– Port zdrenţe în noaptea asta, dar numai pentru bal. Bunicul meu a fost fiul Omului-vierme.

– Mai bine bunicul tău decât tine, spuse Aducătorul de Carne.

De data aceasta, Caralee râse. Annelyn se uită la ea, îngrozit că putea găsi amuzantă o asemenea bădărănie.

– Batjocoreşti onoarea? spuse el. Marea ştiinţă? Responsabilităţile?

– Eu am responsabilităţi mai grele, zise Aducătorul de Carne cu glas liniştit. După cum au şi alţii care încearcă să coboare şi să aducă, la întoarcere, carne de groun. Omul-vierme are doar îndatoriri ritualice învechite, pe care nimeni nu le înţelege. Cât despre marea lui ştiinţă, am şi din aceea mai multă. *Yaga-la-haii* nu ştiu nimic despre ei înşişi sau despre Casa Viermelui, doar jumătăţi de adevăr şi minciuni strâmbe. Iar *onoarea?* Făcu semn către fereastră. Groff, în armura sa complicată, ruginie, continua să stea ţeapăn cu Omul-vierme în braţe. Alt cavaler de bronz trăgea draperiile. Dansul se pornise din nou.

– Da? replică absent Annelyn.

– Onoarea e numai hidoasă durere, zise Aducătorul de Carne, şi, ca şi cum ar fi vrut să-i sublinieze afirmaţia, Omul-vierme ridică dintr-odată capul, şi trupul său alb începu să se zvârcolească sălbatic în

brațele lui Groff. Sub cuțite, iar și iar, trezindu-se de fiecare dată ciuntită. Și sfârșește în schilodire și moarte. Onoarea?

Acum mulțimea din jurul lor părea șocată, în afară de câțiva care îl mai ascultaseră și altă dată pe Aducătorul de Carne și îi cunoșteau amuzanta ireverență.

– Omul-vierme e purificat, spuse Riess. (Oricât s-ar fi străduit, era searbăd și dogmatic pe dedesubt, și știau cu toții asta.) Devine una cu Viermele Alb!

Annelyn îl sâsâi să tacă; se considera atras de persoanele cinice și șocante.

– Poate că ai dreptate în privința onoarei, îi spuse el Aducătorului de Carne. Liber-cugetătorii, ca mine, au pus și ei sub semnul întrebării obiceiul, dar...

Aducătorul de Carne începu din nou să râdă de el, hohotind cu capul dat pe spate. Annelyn se aprinse la față și își goli vinul dintr-o sorbitură, cu viermi cu tot, străduindu-se să-și păstreze calmul.

– *Liber-cugetător!* articulă, în cele din urmă, Aducătorul de Carne, după ce râsul i se mai potoli. Mă îndoiesc că ai avut vreodată un gând liber. Ești un nimic, mai puțin decât un Om-vierme. Trecu valvârtej pe lângă Annelyn și începu să-și umple cu vin pocalul.

– Am ucis un groun, spuse Annelyn pe nerăsuflate, fără să se gândească, regretându-și vorbele în clipa în care le rosti.

Aducătorul de Carne doar se întoarse spre el și rânji, și apoi *toată lumea* izbucni în râs. Nu era nevoie de niciun comentariu, toți copiii-viermi știau că Aducătorul de Carne omorâse o sută de grouni, poate,

nu unul singur. Până și Caralee se alătură râsului general, dar Vermyllar și Riess tăceau, compătimitori. Annelyn își coborî privirea în podea și-și văzu propriul chip privindu-l, prostesc și tremurat, de pe obsidianul rece.

Aducătorul de Carne o cercetă aprobator pe Caralee.

– Vino în patul meu în noaptea asta, spuse el dintr-odată, la fel de direct ca un îngrijitor de torțe. Aducătorul de Carne nu avea rușine. Annelyn își ridică ochii, șocat. Caralee era îmbrăcată în albastru și gri-păianjen, întocmai ca el: era limpede că erau împreună. Și îi dăduse cupa viermilor-împreunați!

Ea îi aruncă lui Annelyn o privire grăbită, apoi îl respinse, după toate aparențele, cu o scuturare a buclelor strălucitoare, întorcându-se către Aducătorul de Carne.

– Da, spuse ea, cu o ciudată excitație în glas.

Apoi plecară alături pe vasta oglindă neagră a ringului de dans, învârtindu-se, răsucindu-se și alunecând împreună, în străvechii pași de dans complicați ai *yaga-la-hailor*.

– Ne-a umilit, le spuse cu furie Annelyn lui Riess și Vermyllar, în timp ce-l privea pe Aducătorul de Carne parodiind stângaci mișcările grațioase ale lui Caralee.

– Ar trebui să mergem la Omul-vierme, sugeră Vermyllar.

Riess nu spuse nimic, dar fața lui rotundă era răvășită de agitație, în timp ce întindea mâna după încă un păianjen picant.

– Nu, spuse Annelyn.

Dincolo de marea de dansatori care se zvârcoleau în toate culorile lor splendide, Groff îl dusese pe Omul-vierme înapoi în groapa lui de nisip. Câțiva îngrijitori de torțe îndesați dădeau ocol încăperii, stingând câte două flăcări din trei. Curând, obsidianul se întunecă și reflecțiile strălucitoare păliră, devenind dâre roșii pe sticlă. În colțurile umbrite, câteva cupluri îndrăznețe începuseră deja demascarea-trupurilor. Alții aveau să le urmeze în curând exemplul. Annelyn plănuise să smulgă masca lui Caralee. Acum era singur.

– De ce nu? voia să știe Vermyllar. L-ai auzit. M-a făcut animal și sunt nepotul unui om care ar fi putut să fie Om-vierme.

Annelyn îi făcu semn să tacă.

– Ai să-ți primești răzbunarea, spuse el. Dar în felul meu, în felul *meu*. Ochii săi albaștri scrutară atent încăperea. Aducătorul de Carne o conducea pe Caralee înspre un colț. În felul meu, repetă el. Apoi: Haideți.

Și îi conduse afară din sală.

Se întâlniră a doua zi dimineață, devreme, în mijlocul prafului și al tapiseriilor decolorate din Tunelul Subteran care lega cea mai mare parte a vizuinilor principale ale *yaga-la-hailor* înainte de a coti în lunga sa coborâre către infinit. Annelyn sosi primul. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru lucios, cu

o glugă de aceeași culoare, să-i ascundă părul auriu. Singura sa concesie făcută vanității era o teta de aur, brodată pe piept. Avea spada scurtă și stiletul prinse la o cingătoare de sfoară neagră.

Riess își făcu în curând apariția, într-o cămașă strâmtă de zale și piele și o mantie grea, gri-păianjen. Se așeză alături de Annelyn, pe podeaua de piatră, vizavi de o gură neagră care scuipa înspre ei aer fierbinte și umed, printr-un grilaj ruginit. Lumina, câtă era, venea de la torțele risipite, fixate în mâini de bronz pe pereți și dinspre luminatoare, deschizături înguste din tavan, la șapte metri deasupra capetelor, din care se strecura o palidă strălucire roșiatică. Luminatoarele erau așezate din trei în trei metri de-a lungul Tunelului Subteran, cât vedeai cu ochii. Odată, pe când era copil, Annelyn înălțase o grămadă de gunoi în mijlocul unei vizuini și se cățărase pe ea, să privească afară, dar nu fusese nimic de văzut. Sticla, întocmai ca piatra de pe pereți, era mai groasă decât un stat de om. Era o minune că trecea prin ea vreun strop de lumină.

Vermyllar întârzia. Annelyn stătea cu picioarele încrucișate, cu ochii la tapiseriile atârnate, ale căror imagini deveniseră în întregime un gri pătat. Riess era foarte agitat. Vorbea despre torturile fanteziste la care îl puteau supune pe Aducătorul de Carne.

– Când îl prindem, ar trebui să-l spânzurăm cu capul în jos, legat de glezne, spuse tânărul îndesat. Apoi putem să cumpărăm o oală de lipitori de la

chirurgii-preoți și să i le punem pe tot corpul, până-l seacă de sânge.

Annelyn îl lăsă să trăncănească și, în cele din urmă, Vermyllar își făcu apariția, îmbrăcat în negru și gri, având asupra lui o torță și un pumnal cu lama lungă. Ceilalți doi săriră în picioare să-l întâmpine.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse Vermyllar. Era foarte tras la față, dar părea să se mai destindă puțin în prezența amicilor săi. Sunt stră-strănepotul Omului-vierme însuși, continuă el, vârând pumnalul în teacă, în timp ce Riess îi luă torța din mână, și n-ar fi trebuit să ascult de tine, Annelyn. Vom fi cu toții mâncați de grouni.

– Pe Aducătorul de Carne nu-l mănâncă grounii, și el este singur, în vreme ce noi suntem trei, spuse Annelyn. Porni în josul Tunelului Subteran, către nesfârșitul cenușiu unde fâșiile de lumină roșie nu mai vărgau podeaua de piatră, iar ceilalți îl urmară.

– Ești sigur că vine pe-aici? întrebă Vermyllar. Trecură de altă gură neagră, pătrată, și mantiile li se ridicară, fluturând sub răsuflarea ei caldă. Vermyllar făcu semn către o deschizătură. Poate coboară printr-una dintre alea, către locul unde trăiesc grounii.

– Sunt abrupte și foarte fierbinți, îi explică Annelyn, și ar cădea sau s-ar arde dacă ar merge pe-acolo. În plus, mulți oameni l-au văzut pe Aducătorul de Carne venind și plecând de-a lungul Tunelului Subteran. Am întrebat printre îngrijitorii de torțe.

Trecură pe sub ultimul luminator. În faţa lor, Tunelul Subteran cobora şi tavanul era întunecat. Vermyllar se opri în zona de lumină.

– Grouni, spuse el. Annelyn, aici, jos, sunt *grouni*. Nu sta lângă ferestre. Îşi linse buzele.

– Am omorât un groun, îi reaminti Annelyn. Am mai discutat asta. Avem torţa şi fiecare dintre noi are chibrituri. Sunt torţe vechi de-a lungul tunelului, aşa că multe pot fi aprinse. În plus, grounii nu vin niciodată atât de sus. Nimeni n-a văzut, de-o viaţă, vreun groun în Tunelul Subteran.

– Dispar oameni în fiecare lună, punctă Vermyllar. Cultivatori de ciuperci. Vânători de grouni. Copii.

Glasul lui Annelyn începea să sune iritat.

– Vânătorii de grouni pătrund adânc, aşa că firește că sunt prinşi. Ceilalţi, ei, bine, cine ştie? Ţi-e frică de întuneric? Bătu nerăbdător din picior.

– Nu, răspunse Vermyllar, alăturându-li-se din nou. Dar îşi ţinea mâna pe plăselele pumnalului.

Annelyn nu porni la drum imediat. Se duse la zidul curbat şi întinse mâna, smulgând o torţă dintr-un suport de bronz. O aprinse de la flăcările torţei lui Riess şi, dintr-odată, era de două ori mai multă lumină.

– Ţine, zise el, înmânându-i torţa lui Vermyllar. Vino.

Şi astfel, porniră în josul vizuinii întunecate care cotea şi cobora aproape imperceptibil, pe lângă tapiserii ce atârnau deşirate şi altele care erau încâlceli groase de ciuperci, pe lângă şiruri nesfârşite de

mâini-suporturi de torțe (tot a doua goală și doar una din cincizeci aprinsă), pe lângă nenumărate guri de tunel zidite și câteva ale căror cărămizi se sfărâmaseră sau se făcuseră praf, pe lângă căldura invizibilă a conductelor de aer, una după alta. Înaintau în tăcere, știind că glasurile lor ar răsuna, sperând că praful de sub picioare avea să le înăbușe sunetul pașilor. Merseră până când ultimul luminator nu se mai zărea și preț de încă o oră după aceea. Și, în cele din urmă, ajunseră într-un loc unde Tunelul Subteran se sfârșea. În față se aflau două deschizături drepte, ale căror uși se fărâmițaseră demult în solzi de rugină. Riess vârî o torță prin una dintre ele și văzu doar câteva cabluri grele, încolăcindu-se și pierzându-se în bezna unui puț ce cobora cât vedeai cu ochii. Speriat, se dădu la o parte, cât pe ce să scape torța.

– Ai grijă! îl preveni Annelyn.

– Ce este? întrebă Riess.

– Poate o capcană, sugeră Vermyllar. Își vârî propria torță dincolo de cadrul celei de-a doua uși și văzură o scară de piatră care cobora abrupt. Vedeți? Aici au fost cândva două uși. Un dușman sau un groun ar putea să aleagă greșit ușa și să-și găsească moartea, căzând în puț. Probabil că a fost doar o gură de aer peste care au pus o ușă.

Annelyn se apropie de Riess:

– Nu, spuse el, uitându-se în puț. Sunt funii. Iar puțul ăsta e rece. Își scutură capul și gluga îi căzu pe spate, dezvăluind buclele blonde care sclipeau molcom în lumina mișcătoare a torțelor. Nu contează,

adăugă el. Vom aştepta aici. Mai adânc de-atât chiar am întâlni grouni. În plus, nu ştiu unde duce scara. Aşadar, mai bine să aşteptăm şi să-l lăsăm pe Aducătorul de Carne să ne conducă.

– Să aşteptăm? Vermyllar era şocat. N-ai de gând să-l prinzi aici?

Annelyn zâmbi:

– Ha! Ar fi o răzbunare de copil. Nu, îl vom urmări, adânc, în ţinutul grounilor. Vom afla toate secretele sale, toată ştiinţa cu care se făleşte. Vom vedea de ce se întoarce iar şi iar, mereu cu carne, în timp ce vânătorii de grouni dispar. *Apoi* îl voi ucide.

– *Asta* nu mi-ai spus, protestă Riess, perplex.

– Am ajuns deja prea departe de ferestre, zise Vermyllar şi porni mai departe.

Annelyn râse încet.

– Copile, îi spuse el lui Riess. *Eu* am venit până aici când am avut pe jumătate vârsta ta. Aici am ucis grounul. Arătă către scări. A ieşit de-acolo, în patru labe, deloc speriat de focul meu, iar eu l-am întâmpinat cu torţa.

Vermyllar şi Riess se uitau amândoi la intrarea întunecată a scării.

– O! făcu Riess.

– Zău? vorbi o altă voce, din spate.

Vermyllar lăsă torţa să cadă şi scoase pumnalul. Toţi trei se răsuciră.

La marginea luminii, un bărbat uriaş, cu barba roşie, învesmântat în negru, stătea holbându-se la ei

cu o secure de bronz pe umăr. Fără armură, Annelyn nici nu-l recunoscu, dar, dintr-odată, își aminti:

– Groff, spuse el.

Cavalerul de bronz încuviință cu o clătinare a capului.

– V-am urmărit în josul acelui Tunel Subteran. Sunteți foarte gălăgioși.

Nu-i răspunseră. Vermyllar își ridică torța căzută.

– Așadar, aveți de gând să-l ucideți pe Aducătorul de Carne? întrebă Groff.

– Da, răspunse Annelyn. Nu te amesteca, Groff. Știu că aduce multă carne de grouni pentru *yaga-la-hai*, dar vom face și noi același lucru, după ce-i aflăm secretele. Omul-vierme n-are niciun motiv să-i ia apărarea.

Gura lui Annelyn avea o expresie înverșunată.

Groff chicoti, în fundul gâtlejului, cântărindu-și în mână securea grea.

– Nu te teme, copilaș-vierme. Îți vei avea hoitul. Și eu am fost trimis să-l omor pe Aducătorul de Carne.

– Ce? se miră Riess.

– Omul-vierme a poruncit asta? întrebă Vermyllar cu înflăcărare.

– Omul-vierme nu se gândește decât la apropiata sa uniune cu Viermele Alb, zise Groff, zâmbind. Și la durere, poate. Poate că se gândește la asta. Nu, sfătuitorii lui au poruncit-o. Aducătorul de Carne e înconjurat de prea multe mistere. Nu aparține cu adevărat *yaga-la-hailor*, după părerea sfătuitorilor, și nu e liniștit. E urât, tulbură lucrurile și minte. Mai mult, de

când am aflat despre Aducătorul de Carne, acum doi ani, tot mai puțini vânători de grouni se întorc din subteran, în afară de el. Ei bine, cândva am vânat și *eu* grouni. Poate că n-am pătruns atât de adânc ca Aducătorul de Carne, care spune că a coborât către locul unde cavalerii de bronz s-au războit cu grounii, cu un milion de ani în urmă. N-am ajuns atât de departe, dar am bătut galeriile grounilor și nu mi-e frică de vizuinile întunecate. Groff se uită la Annelyn: Chiar ai întâlnit aici un groun?

Annelyn simți privirea fixă a ochilor lui Groff pe sub sprâncenele roșii și dese.

– Da, spuse el, puțin prea repede, temându-se că Groff ar putea ști adevărul.

Grounul zăcea în capul scărilor, murmurându-și horcăitul de moarte, când îl găsise Annelyn. Băiatul privise îngrozit cele șase membre lăbărțate ale creaturii tremurând spasmodic (și scurt) și bălțoacele jilave, adânci, de carne pe care grounii le aveau în loc de ochi rătăcind de colo-colo, fără țintă. După ce trupul rămăsese neclintit, Annelyn îl pârjolise cu torța și îl târâse cu el în vizuinile *yaga-la-hailor*.

Groff clătină din cap.

– Arareori trec de zidul grounilor, spuse cavalerul de bronz. În ultimii ani ai vânătorii mele, s-au și apropiat foarte rar. Aducătorul de Carne trebuie, într-adevăr, să coboare adânc. Zâmbi. Dar așa vom face și noi.

– Noi?

Era Vermyllar.

Groff încuviință.

– Nu mă dau în lături să ajut, iar ideea lui Annelyn e bună. Vom afla secretele Aducătorului de Carne înainte de a-l ucide. Își flutură securea într-un gest larg. Pe scară în jos.

Ușa se căsca neagră și amenințătoare, iar Annelyn începea să fie cuprins de neliniște. Una era să-i impresioneze pe Riess și Vermyllar cu planul lui îndrăzneț de a coborî în țara grounilor, dar, fără doar și poate, aceștia l-ar fi lămurit cu timpul să renunțe. Poate că ei trei ar fi dat de Aducătorul de Carne *aici*. Dincolo de lumină, într-adevăr, dar la mică distanță, iar Annelyn mai fusese aici. Dar chiar să *coboare*...

Cel care protestă fu Vermyllar.

– Nu, declară el. Nu merg mai adânc de-atât. Se uită la Annelyn. Tu îl omori pe Aducătorul de Carne, sau poate să-l omoare Groff, sau Riess, dacă reușește, dar va fi la fel de mort și fără mine. Eu mă întorc.

– Pe scară în jos! zise Groff cu severitate. Nu accept dezertori.

Vermyllar rămase neclintit.

– Bunicul meu e fiul Omului-vierme, spuse el. Fac ce vreau. Lui Annelyn și Riess le făcu semnul viermelui, apoi, cu torța în mână, porni înapoi pe unde venise.

Groff nu făcu niciun gest să-l oprească.

– Pe scară în jos, repetă el, după ce lumina lui Vermyllar dispăru după o cotitură a zidului.

Se grăbiră să se supună.

În jos. Cea mai cumplită dintre toate direcțiile posibile. În jos. Spre sălașul grounilor. În jos. Departe

de lumină. Cu toate acestea porniră, şi Annelyn îşi aminti că, până şi în cele mai bune momente, îi displăceau scările. Era norocos în privinţa asta. Riess, având torţa în mână, trebuia s-o ia înainte.

La poalele scării se aflau un podest îngust cu două uşi zidite, o altă intrare căscată către puţul neclintit şi rece şi o altă scară. În jos. Urmă o altă scară, după ea. În jos. Şi o alta, dincolo de aceasta.

În cele din urmă, ieşiră la lumină.

– Stinge torţa, spuse Groff.

Riess se supuse.

Stăteau îngrămădiţi la capătul unui pod suplu de metal care traversa o încăpere cavernoasă, de o sută de ori mai mare decât Sala de Obsidian. Departe, deasupra, era un imens tavan din panouri de sticlă (fiecare de dimensiunea celui din spatele gropii de nisip a Omului-vierme, gândi Annelyn) fixate într-o structură de metal negru. Soarele se deslușea deasupra, cu oceanele sale de foc şi câmpurile de cenuşă, astfel că nu aveau nevoie de torţă.

Annelyn văzu alte cinci poduri, fire subţiri întinse de la un zid negru la altul, deasupra unui lac de lichid vâscos ce bulbuca zgomotos chiar la picioarele lor. Şi mai era un al şaselea, sau fusese, dar acum era sfărâmat şi panglica sa răsucită atârna în întunecimea mişcătoare de sub ei.

Era un miros. Puternic, greu şi scârbos de dulce.

– Unde suntem? şopti Riess.

– În Sala Ultimei Lumini, răspunse repede Groff. Sau, cel puţin, aşa i se spune în tradiţia cavalerilor de

bronz. Dar vânătorii de grouni îi spun zidul grounilor. Acesta este ultimul loc, şi cel mai adânc, unde poate pătrunde bătrânul soare. Unii spun că Viermele Alb l-a creat, ca să ţină grounii departe de vizuinile copiilor săi.

Annelyn se apropie de balustrada podului.

– Interesant, spuse el absent. Aşadar, grounii nu au şi alte căi pe unde să urce?

– Nu mai au, îi răspunse Groff. Au avut cândva. Dar cavalerii de bronz le-au astupat cu cărămizi şi sânge. Sau aşa se spune. Îşi îndreptă securea către umbrele din celălalt capăt al podului: Traversăm.

Podul era îngust, abia destul cât să-l treacă doi oameni unul lângă altul. Annelyn păşi şovăitor, apucându-se de balustradă să se sprijine. Rămase cu ea în mână, o ţeavă mică de metal, mâncată de rugină. O privi, făcu un pas în spate, apoi o azvârli cât colo, în lichid.

– Umezeala, remarcă Groff, nepăsător. Şi podul are găuri de rugină, aşa că aveţi grijă pe unde călcaţi. Glasul lui era aspru şi inflexibil.

Aşadar, Annelyn se pomeni înaintând din nou, atent, pas cu pas, deasupra întunecimii agitate, în abisul palidei lumini roşiatice. Podul scârţâia şi se mişca sub el şi de mai multe ori simţi ceva cedând când cercetă locul cu piciorul, fiind forţat să se dea iute înapoi şi să calce în altă parte. Riess venea după el, strângând în mână balustrada inutilă acolo unde exista. Groff păşea cu voioşie pe locurile pe care le încercaseră ceilalţi.

La jumătatea drumului, podul începu să se clatine, încet la început, apoi cu viteză mai mare. Annelyn încremeni, întinse mâna după balustradă și privi peste umăr, la Groff.

Cavalerul de bronz înjură.

– Trei suntem prea mulți, zise el. *Grăbește-te!*

Neîndrăznind să fugă, Annelyn începu să meargă cât putea de iute și podul începu să se legene mai tare. Grăbi pasul, auzindu-i în spate pe ceilalți. Dintr-odată, se auziră o plesnitură și un scârțâit, urmate de un țipăt de durere. *Atunci* o luă la goană, sărind ultimii pași către semicercul de piatră care ancora podul, în celălalt capăt al încăperii. Abia apoi, aflat în siguranță, se întoarse. Riess călcase într-un punct de rugină și piciorul drept îi trecuse direct prin metal. Groff îi dădea o mână de ajutor.

– Ține podul să nu se clatine! strigă cavalerul de bronz și Annelyn se întoarse lângă prăpastia de piatră, încercând să domolească legănatul.

Curând, Groff ajunse lângă el, sprijinindu-l pe Riess, care șchiopăta. Hainele de piele îl protejaseră și nu avea răni grave, dar marginile zdrențuite de metal tot îi pătrunseseră în picior și îi curgea puțin sânge.

În timp ce Groff îl îngrijea, Annelyn privi împrejur. Platforma de piatră pe care stăteau era înconjurată de forme negre, cutii mari, cu muchii drepte, înșirate pe margine, ca un rând de dinți stricați. Se apropie de una dintre ele. Era din metal, măcinat de rugină și neîntrebuințare și era presărată cu o mulțime de ferestruici de sticlă, în spatele cărora nu era

decât praf. Cutiile aveau şi găuri, iar multe dintre ele fuseseră zdrobite. Annelyn nu pricepea nimic din toate acestea.

Riess era din nou în picioare şi avea un aer distrus.

– Am scăpat torţa, spuse el.

– Mai sunt şi altele, zise Groff. Oricum, n-am fi putut s-o folosim pe-a noastră. Aducătorul de Carne ar fi văzut lumina. Nu, trebuie să pătrundem în galeriile grounilor pe întuneric şi să aşteptăm acolo până când vedem lumina torţei *lui.* Apoi o vom urmări.

– Ce? făcu Annelyn. Dar, Groff, e o nebunie! În întuneric poate vor fi grouni.

– Poate, răspunse Groff. Dar e puţin probabil, atât de aproape de lumină, de zidul grounilor. Pe vremea mea, şi chiar înainte, vânătorii de grouni erau nevoiţi să coboare mai adânc ca să-şi găsească prada. Culoarele superioare sunt goale. Dar nu vom merge departe. Arătă către uşa largă şi neagră care îi aştepta acolo unde podeţul se întâlnea cu zidul.

Annelyn îşi scoase stiletul şi înaintă iute, ca să nu pară laş. Dacă vreun groun pândea în beznă, avea să fie pregătit.

Dar nu era nimic. În lumina slabă care încă se revărsa din cameră desluşi trei vizuini, una mai întunecată decât alta.

– Cea din stânga duce în jos, spuse Groff, în părţile mai dense ale galeriilor. Cea din mijloc e zidită şi abandonată. Vom aştepta acolo. Putem să privim podul, ascunşi în întuneric, şi să urmărim torţa Aducătorului de Carne când traversează.

Îi mână înainte şi se aşezară pe piatra acoperită de praf să aştepte. Uşa către Sala Ultimei Lumini era în faţa lor, ca o fereastră roşiatică. În rest, totul în jur era negru şi tăcut. Groff stătea neclintit, cu securea în poală şi picioarele încrucişate sub el. Riess nu avea astâmpăr. Annelyn îşi lipi spinarea de zid, ca niciun groun să nu se poată furişa prin spatele lui, şi începu să se joace cu stiletul.

Nu trecu mult timp şi auzi zgomote, şoapte domoale şi sunete vagi, ca nişte glasuri respingătoare de grouni grupându-se să-i atace. Dar tunelul era o beznă neîntreruptă şi cu cât asculta mai încordat, cu atât zgomotul devenea mai vag şi mai nedesluşit. Paşi? Răsuflarea lui Groff? Sau poate era sunetul lichidului agitat, nu departe? Annelyn strânse mai tare stiletul.

– Groff, îl preveni el, dar celălalt îi făcu semn să tacă.

Annelyn îşi amintea poveşti despre cum puteau grounii să vadă în cel mai adânc întuneric, despre cum păşeau pe picioare albe, nespus de încet şi de moale, şi cum îşi înfăşurau cele şase membre lungi în jurul *yaga-la-hailor* rătăciţi, când se auzi celălalt sunet. Se înălţa şi cobora, încărcat de suspine şi gâfâieli. Groff auzea şi el. Pe neaşteptate, pe tăcute, se ridică în picioare. Annelyn sări lângă el, apoi Riess.

Podul se legăna încet în lumina roşie a ferestrei din faţa lor. Venea cineva.

Sunetul crescu şi deveni mai omenesc. Un glas, un glas real, gâtuit de teamă. Apoi Annelyn desluşi cuvinte.

– ... *te rog... nu iarăşi în întuneric... grouni... vor... nu pot...* Şi apoi, foarte clar: Bunicul meu a fost fiul Omului-vierme.

Văzură. Vermyllar venea peste pod. În spatele lui, cu un cuţit lung în mână, abia zărit în lumină, era Aducătorul de Carne, îndesat şi hidos în costumul lui din piele de grouni.

– Linişte! porunci Aducătorul de Carne şi Vermyllar se împletici pe piatră, ridicând privirea speriat către uşa neagră care se căsca în faţa lui.

Dintr-odată, Annelyn simţi mâna lui Groff pe piept, împingând, împingând.

– Înapoi, şopti cavalerul foarte încet, şi de data aceasta Annelyn se cufundă bucuros în umbre. Ceva era în neregulă. Ceva era foarte, foarte în neregulă.

Nici Vermyllar, nici Aducătorul de Carne nu aveau torţe.

– Ridică-te, spuse Aducătorul de Carne. Ridică-te şi umblă. N-am de gând să te car eu.

Vermyllar se ridică, clătinându-se şi scâncind.

– Nu, spuse el. E *întuneric.* Nu *văd.* Nu.

Aducătorul de Carne îl împunse cu cuţitul.

– Înăuntru şi la stânga, spuse el. Pipăie, dacă nu vezi, animalule. *Pipăie.*

Şi Vermyllar intră în tunel, bâjbâind după zid, suspinând, uitându-se parcă direct la Annelyn înainte de a coti la stânga. Dar Aducătorul de Carne nici nu se uită în direcţia lor când trecu pe lângă ei împboldindu-l pe Vermyllar cu cuţitul.

Lui Annelyn i se păru că a stat o oră întreagă în bezna din mijlocul tunelului, dar era imposibil să fi trecut mai mult de câteva minute. În cele din urmă, protestele și văicărelile lui Vermyllar deveniră un sunet abia auzit, mai jos de ei. Atunci Groff vorbi:

– Fără torță, spuse el, și până și vocea lui severă părea tremurată. Ochii lui sunt posedați de un groun.

– Mergem înapoi? întrebă Riess.

– Înapoi? Silueta lui Groff se profila în lumina roșie a ușii. Nu. Nu. Dar *noi* trebuie să vedem. O torță, ne trebuie o torță. Îi vom ajunge din urmă. Știm încotro a apucat-o și stră-strănepotul Omului-vierme se văicărea zgomotos.

– Ce vrea cu Vermyllar? întrebă în șoaptă Annelyn. Și-a pierdut mințile.

– Pot presupune, răspunse Groff. Dar vom vedea.

Dădu câteva indicații și cei trei începură să străbată mica porțiune de vizuină, pipăind după suporturi de torțe. Riess nu găsi nimic, doar o conductă de aer, dar mâinile lui Annelyn se închiseră, în cele din urmă, pe un pumn cunoscut de bronz. Ținea o torță.

În timp ce Riess o aprinse, Annelyn i se adresă lui Groff:

– Un pumn, opera unui *yaga-la-hai,* aici, în galeriile grounilor. Cum se face, Groff?

– Acestea n-au fost întotdeauna galeriile grounilor, Copiii-viermi au săpat aceste vizuini, acum un milion de ani. Grounii i-au mânat în sus, într-un mare război, sau așa se spune. Vizuinile care au fost dintotdeauna ale grounilor sunt altfel. Acum grounii se

înghesuie dedesubt, iar *yaga-la-haii,* deasupra. Şi unii, şi alţii au fost creaţi numeroşi şi puternici şi atât noi, cât şi ei au decăzut, aşa cum toate lucrurile, mari şi mici, decad în prezenţa Viermelui Alb. Astfel, aceste tuneluri, Sălile Ultimei Lumini şi Tunelul nostru Subteran, care cândva erau pline, sunt toate goale.

Riess, ţinând torţa în mână, făcu semnul viermelui.

– Haide, zise Groff. Vizuina se întinde în linie dreaptă cale lungă, în jos şi iar în jos, dar, până la urmă, se desparte. Nu trebuie să-i pierdem.

Aşadar, porniră la drum, Riess cu torţa, Groff cu securea lui, iar Annelyn strângându-şi în mână stiletul. Înaintau repede. Vizuina era cu desăvârşire goală: o întindere lungă şi largă de conducte de aer cu guri fierbinţi şi pumni sparţi de bronz, încremeniţi în aer. De două ori întâlniră oase, dar Annelyn nu-şi dădea seama dacă erau de groun sau de om. În rest, neant întunecat. În cele din urmă, ajunseră într-un punct de răscruce unde se întâlneau şi se ramificau mai multe tuneluri. Auziră din nou scâncetele lui Vermyllar şi ştiură încotro s-o apuce.

Merseră pe urmele sunetului multă vreme, pierzându-l de două ori în labirintul de vizuini legate între ele, dar făcând iute cale întoarsă, de fiecare dată, când suspinele începeau să se audă mai încet. Acestea, îşi dădu seama Annelyn, înfiorându-se, erau galeriile grounilor, cele adevărate, iar *el* era acolo, coborând spre infinit. Ochii săi albaştri se lărgiră şi deveniră ageri, în timp ce Annelyn urmărea totul în lumina pâlpâitoare a torţei; gurile negre, ademenitoare, ale tunelurilor

pe lângă care treceau, nenumăraţii pumni corodaţi, şir după şir, covoarele de praf ce se aşterneau groase în anumite locuri, dar ciudat de absente în altele. Şi auzea şi zgomote, aşa cum auzise când îl aşteptaseră pe Aducătorul de Carne: şoapte slabe şi sunete şi mai slabe de paşi, mârâieli, vuietul vânturilor incredibil de reci din tunelurile pe care nu le alegeau şi un vag, îndepărtat huruit, care depăşea orice imaginaţie a sa. Sunete adevărate, fantome, febra unui creier tulburat. Annelyn nu ştia. Ştia doar că le auzea, astfel că vizuinile goale se umpleau parcă de o viaţă întunecată şi nevăzută.

Nimeni nu scotea o vorbă. Coborâră şi cotiră până când Annelyn pierdu şirul întoarcerilor. Descinseră pe scări răsucite de piatră, coborâră în puţuri goale, răsunătoare, pe trepte ruginite (temându-se mereu că se vor rupe), străbătură largi rampe înclinate, galerii vaste care înghiţeau lumina torţei şi camere unde toată mobila era acoperită de praf şi putregai mustind de viermi. O dată, trecură printr-o încăpere cu tavanul înalt, care semăna cu o fermă de ciuperci, dar acolo canalele de apă erau secate şi goale, iar rezervoarele lungi, adâncite, nu găzduiau decât o ciupercă urât mirositoare care răspândea o lumină verzuie şi sinistră. O altă sală care le ieşi în cale era înţesată de tapiserii, dar fiecare era o zdreanţă gri ce se destrăma la atingere.

Sunetele mergeau înaintea lor. Mereu.

Groff vorbi doar o dată, când se opriră la capătul unui tunel zidit și se pregăteau să coboare într-un alt puț circular și negru.

– N-a mai rămas niciun groun, murmură el, mai mult pentru sine decât pentru ei. Aceste locuri mișunau cândva de ei, iar acum sunt pustii. Clătină din cap și pe chip i se citea tulburarea. Aducătorul de Carne coboară adânc.

Nici Annelyn, nici Riess nu răspunseră. Găsiră treptele și începură să coboare. Apoi îi așteptau alte tuneluri.

În cele din urmă însă păreau să se rătăcească. La început, zgomotul era în fața lor, suspinele lui Vermyllar auzindu-se constant, dar dintr-odată sunetul era mai slab. Groff mormăi ceva și cei trei se întoarseră până la ultima cotitură și aleseră o altă galerie. Dar, după doar câțiva pași în beznă, pierdură sunetul cu totul. Se întoarseră din nou și porniră pe a treia cale: se dovedi tăcută și zidită.

– Ăsta a fost drumul bun, insistă Groff când reveniră în punctul de răscruce, drumul pe care am mers prima dată, deși, într-adevăr, sunetul a slăbit.

Îi conduse înapoi și îl auziră din nou pe Vermyllar, dar sunetul începu să se piardă din nou, la scurt timp după ce porniră pe urma lui.

Groff se întoarse și păși în josul tunelului.

– Hai, zise el, și Riess veni repede lângă el, cu torța. Flacăra torței dansa. Annelyn văzu că acea conductă nu avea niciun grilaj. Apoi Groff întinse mâna înăuntru: O funie, șopti el.

Dintr-odată, Annelyn își dădu seama că sunetele veneau din puț.

Groff își prinse securea la brâu, apucă funia cu ambele-i mâini imense și se balansă în întunericul adânc.

– Urmați-mă! porunci el.

Apoi, mână sub mână, dispăru dedesubt. Riess se uită la Annelyn cu ochi speriați, întrebători:

– Mătase de păianjen, fără îndoială, spuse Annelyn. Va rezista. Stinge torța și vino după mine.

Apoi luă și el funia care zvâcnea.

Puțul era cald, dar nu atât de cald pe cât își imaginase Annelyn. Nu-l ardea. Era, totodată, mai îngust decât crezuse. Când obosea, putea să-și sprijine genunchii de o parte și spatele de cealaltă, odihnindu-se o clipă. Frânghia era mișcătoare, cu Groff dedesubt, coborând, și Riess deasupra, dar era robustă și nouă, și ușor de apucat.

În cele din urmă, picioarele i se bălăngăniră în aer: ajunseseră la un alt nivel și un alt grilaj lipsea. Groff îl prinse de picioare și îl ajută să iasă, și amândoi îl ajutară pe chinuitul Riess, care gâfâia.

Erau la o mică răspântie, unde lângă imensele uși de metal ale unei vaste încăperi se întâlneau trei tuneluri. Dar Annelyn văzu într-o clipă că funia era singura cale de acces: toate cele trei vizuini erau zidite. Era ușor de văzut: ușile încăperilor erau deschise și lumina se răspândea.

Privire din umbrele de lângă conducta de aer, Groff ghemuit, cu securea în mână, Annelyn scoțându-și stiletul. Încăperea era mare, poate de dimensiunea

Sălii de Obsidian, dar orice asemănare se sfârșea aici. Înăuntru, Aducătorul de Carne instalase un tron, aprinzând două torțe, care se povârneau din suporturi, în partea de sus a spătarului. Lumina lor pâlpâitoare se îngemăna cu o strălucire mai stranie, o strălucire purpurie, malefică, răspândită de globurile acoperite de ciuperci înșirate pe ziduri. Vermyllar se deslușea, plângând cu sughițuri, legat cu cătușe de un pat cu roți, lângă Aducătorul de Carne. Din când în când, trupul lui se cutremura, când trăgea spasmodic de lanțurile care îl țintuiau la podea, dar cel care-l ținea captiv îi ignora caznele.

Restul încăperii, în ciudata lumină amestecată, nu semăna cu nimic din ce mai văzuse Annelyn până atunci. Pereții erau de metal, mâncat de vreme și de rugină, dar încă lucios, pe ici, pe colo. Pantele înalte, întunecate, ale tavanului erau împânzite de panouri de sticlă: un milion de ferestre minuscule, majoritatea sparte, licăreau în lumina flăcărilor. De-a lungul pereților laterali, bule grase, transparente, se umflau obscen lângă tavan. Unele dintre acestea erau acoperite de un țesut strălucitor, care picura; altele erau uscate și crăpate, iar altele păreau acoperite de un fel de fluid mișcător. Un abis de umbre și haos se întindea între ziduri. Se zăreau o mulțime de paturi pe roți, asemenea celui de care era legat Vermyllar, patru stâlpi imenși, care se înălțau până la tavan, în mijlocul unui păienjeniș de sfori și bârne, un rezervor mare, de genul celor folosite de *yaga-la-hai* pentru creșterea viermilor comestibili, mormane de haine (unele noi, altele

acoperite de mucegai), arme și alte lucruri și mai ciudate, cutii de metal cu ochi goi de sticlă. În mijloc se afla tronul Aducătorului de Carne, un jilț înalt din piatră neagră-verzuie. Pe spătar, chiar deasupra capului lui, era încastrat un simbol teta, dintr-un metal argintiu, incredibil de strălucitor.

Aducătorul de Carne închisese ochii, sprijinit pe spate, în tronul său. Se odihnea, probabil, gândi Annelyn. Vermyllar continua să facă zgomot: scâncete, gemete și sunete gâtuite, cuvinte fără noimă.

– E nebun, îi șopti Annelyn lui Groff, convins că gălăgia lui Vermyllar avea să le acopere vorbele. Sau va fi în curând.

– Da, zise Riess, târându-se lângă el. Când îl salvăm?

Groff întoarse capul ca să-l privească pe Riess în față.

– Nu-l salvăm, declară sec cavalerul de bronz, cu glas scăzut. Ne-a părăsit, n-are niciun drept la protecția mea. E mai bine ca *yaga-la-haii* să privească și să priceapă, să vadă ce face Aducătorul de Carne cu stră-strănepotul Omului-vierme. Tonul lui nu lăsa loc la rugăminți sau discuții.

Annelyn începu să tremure și se îndepărtă de Groff, care privea din nou absorbit, fără să se clintească. Pentru scurt timp, Annelyn se pierduse, se încrezuse în bărbatul mai vârstnic și îi dăduse ascultare, doar fiindcă Groff era cavaler, doar fiindcă Groff cunoștea galeriile grounilor. Dintr-odată, redeveni mândru și răzbunător.

Riess veni lângă el.

– *Annelyn*, spuse el, cu glas tremurător. Ce putem face?

– Vermyllar şi-a făcut-o cu mâna lui, şopti Annelyn. Dar îl salvăm, dacă putem.

N-avea idee cum; altfel era dacă Groff îl înfrunta pe Aducătorul de Carne, cu securea în mână, dar dacă nu voia să-i ajute...

Groff se uită la ei peste umăr. Zâmbi.

Annelyn văzu, tresărind, că Aducătorul de Carne se ridicase. Se dezbrăca, scoţându-şi costumul din piele de grouni albă ca spuma laptelui şi mantia din păr incolor de groun. Îşi întoarse spatele lat spre ei, o întindere musculoasă de carne pătată, aruncându-şi veşmintele pe un braţ al tronului şi scotocind într-un morman de alte haine.

– Groff, zise Annelyn cu hotărâre, trebuie să-l salvăm pe Vermyllar, aşa nefolositor cum e. Mă amuză. Noi suntem doi, ştii, iar tu eşti unul singur şi ai nevoie de ajutorul nostru. Riess, în spatele lui, icnea.

Groff se uită din nou la ei şi oftă.

– Ştie vreunul dintre voi drumul înapoi? întrebă el, pur şi simplu.

Annelyn rămase tăcut. Îşi dădea seama că nu ştia drumul înapoi. S-ar rătăci amândoi în beznă.

– Riess, şopti el.

Aducătorul de Carne îmbrăcă veşminte noi şi se întoarse spre Vermyllar. Avea un cuţit în mână. Arăta schimbat. Purta un costum din piele fină de căprioară şi pe umeri o pelerină lungă, din păr creţ, care scânteia în lumina focului, ca firul de aur. Murmura

ceva, în adâncul gâtlejului, cu un glas asemenea celor pe care-l aveau grounii în toate poveștile pe care le auzise vreodată Annelyn.

Dintr-odată, Vermyllar era surprinzător de sănătos la minte.

– Nu! strigă el. Nu! Bunicul meu a fost fiul Omului-vierme!

Aducătorul de Carne îi suci gâtul și păși sprinten la o parte, în timp ce sângele țâșni și trupul zvâcni. Adună o parte din sânge într-o cupă și o dădu pe gât cu vădită satisfacție. Restul întunecă patul și se scurse pe podea, un firicel îndreptându-se către copiii-viermi, de parcă ar fi știut unde stăteau la pândă, în întuneric.

Când Vermyllar nu mai mișcă, Aducătorul de Carne îi desprinse cătușele și îi sălta trupul pe un umăr lat. Annelyn privea încremenit, în stare de șoc, și dintr-odată își dădu seama cât de adesea păși Aducătorul de Carne printre *yaga-la-hai*, cărând un trup de groun, exact în același fel.

Groff privi iute împrejur, când Aducătorul de Carne porni înspre ei. N-aveau nicio șansă să se ascundă în vreuna dintre vizuini.

– Pe sfoară în jos, șopti precipitat cavalerul.

– *În jos!* întrebă Riess.

– Nu, răspunse Groff. E prea târziu. Ne-ar descoperi în timpul coborârii și ar tăia sfoara. Ridică din umeri și își îndreptă spatele, cântărind securea în mână. Nu contează. Știm tot ce ne trebuie. Nu aparține *yaga-la-hailor*, după cum au bănuit apropiații

Omului-vierme. Aduce carne și oamenilor, și grounilor acest Aducător de Carne.

Annelyn stătea lângă Groff, cu stiletul în mână, legănându-se nervos pe vârfurile picioarelor. Riess, tremurând, își scoase cuțitul, cu o smucitură. Aducătorul de Carne își făcu apariția în cadrul ușii, cu cadavrul lui Vermyllar atârnat peste umăr.

Cei trei copii-viermi erau ascunși în umbră, în zona cea mai întunecată a răspântiei, în timp ce Aducătorul de Carne tocmai ieșise dintr-o cameră bine luminată. Nu era un avantaj. Se uită direct la ei.

– Așa, deci, spuse el și ridică din umeri, lăsând cadavrul lui Vermyllar să cadă pe podea, cu o bufnitură. Cuțitul lung și de curând curățat de sânge îi apăru în mână. Așa, deci, repetă el. Așa de adânc coboară *yaga-la-haii?*

– Unii dintre ei, zise Groff, ridicând ușor securea.

Annelyn se simțea ciudat de frenetic și încrezător: era însetat de sânge. Avea să-și găsească răzbunarea și avea să-l răzbune pe Vermyllar. Aducătorul de Carne n-avea nicio șansă în fața lui Groff. Era prea îndesat și hidos, pe când cavalerul de bronz era aproape un gigant, invulnerabil, chiar și fără armură. În plus, era și el aici, și Riess, deși Riess nu prea conta.

– Ce vreți? întrebă Aducătorul de Carne, cu glasul gros, răgușit, pe care Annelyn și-l amintea atât de bine de la balul mascat.

– Să-ți facem limba spurcată să tacă, se repezi cu vorba Annelyn, înainte ca Groff să apuce să răspundă.

Aducătorul de Carne se uită la el pentru prima dată şi chicoti.

– Acum cui îi duci carne? întrebă Groff.

Aducătorul de Carne chicoti din nou.

– Grounilor, desigur.

– Eşti om? Sau un nou soi de groun?

– De amândoi. De niciunul. Am străbătut singur tuneluri întunecate multă vreme. M-am născut îngrijitor de torţe, da. Dar de un soi diferit. Ca grounii, pot vedea în întunericul absolut. Iar ca *yaga-la-haii*, pot să trăiesc şi să văd în lumină. Ambele feluri de carne pot fi gustoase. Aducătorul de Carne dezvălui un şir de dinţi galbeni. Sunt flexibil.

– Încă o întrebare, înainte să te omor, spuse Groff. Omul-vierme ar vrea să ştie de ce.

Aducătorul de Carne râse; trupul său îndesat se zgudui, cu pelerina din cârlionţi aurii săltându-i pe umeri.

– Omul-vierme! *Tu* vrei să ştii, Groff, nu stăpânul tău nătâng. *De ce?* Fiindcă printre *yaga-la-hai* sunt ceva inferior unui om, fiindcă printre grouni sunt ceva inferior unui groun. Sunt cel dintâi din Neamul Terţ. Nici *yaga-la-haii*, nici grounii nu mă recunosc, dar eu mă strecor printre ei şi îmi plantez sămânţa – se uită la Annelyn – în cele asemenea lui Caralee şi în femeile-groun. Curând, vor exista alţii ca mine. *De aceea.* Iar de ştiut, ştiu mai multe decât omul tău vierme sau decât tine, mai multe decât Marele Groun. Voi trăiţi în minciună, dar eu am văzut şi am auzit tot ce trăieşte în Casa Viermelui şi n-am crezut nimic. Viermele Alb e o minciună, ştii asta? Şi Omul-vierme.

Cred că știu și cum s-a ajuns la asta. O poveste încântătoare. Să ți-o spun?

– Omul-vierme este întruparea Viermelui Alb, interveni Riess, cu glas ascuțit, aproape isteric. Preoții îl făuresc în acea imagine, îl purifică, îl fac mai potrivit pentru rolul de conducător.

– Și mai puțin potrivit să trăiască, spuse Aducătorul de Carne. Până când durerea îl înnebunește sau până când operația îl ucide. Ce zici, Groff? Tu crezi asta? Sau tu, liber-cugetătorule? Vezi, te țin minte.

Annelyn se aprinse la față și-și flutură stiletul. Groff era o statuie fioroasă, bărboasă, din carne de bronz.

– Asta e învățătura cavalerilor de bronz, spuse el, și noi ne amintim lucruri pe care Omul-vierme le-a uitat.

– Mă surprinde că Omul-vierme își amintește măcar ceva, răspunse Aducătorul de Carne. Dar eu am stat de vorbă și cu cavaleri, le-am aflat secretele, învățătura, le-am ascultat poveștile despre un război de demult. Grounii își amintesc mai bine. Ei au legende despre venirea *yaga-la-hailor*, care au schimbat toate vizuinile superioare. Grounii sunt Întâiul Neam, știi. Pe copiii-viermi ei îi numesc Neamul Secund. Am fost o mare dilemă pentru ei, la început, cu cele patru membre ale mele și cu ochii care văd, nici Întâi, nici Secund. Dar le-am adus carne și le-am învățat limba și așa i-am învățat despre Neamul Terț. Voi luați în derâdere secretele grounilor și, la drept vorbind, sunt și ei la fel de putrezi ca și voi. Deși știu multe lucruri. Își amintesc de Maeștrii Schimbării,

marii lor dușmani și cei mai buni prieteni ai *yaga-la-hailor*, care au purtat simbolul teta ca blazon și, în vremuri de mult apuse, au făcut păianjenii și viermii și o mulțime de alte lucruri. Aici, unde-mi duc eu traiul, a fost locul unde au modelat și au plămădit substanța vieții, ca *yaga-la-haii* să poată trăi. Aici au zămislit viermii de sânge care-i năpăstuiesc și acum pe grouni, setea de lumină care îi mână în sus, către moarte, dacă ajung acolo, și uriașii viermi carnivori care se înmulțesc și devin mai fioroși cu fiecare zi. Voi toți ați uitat aceste lucruri, dar Maeștrii Schimbării au fost zei mai mari decât ar putea fi vreodată Viermele vostru Alb. Grounii se feresc de semnul teta. Și nu fără motiv. *Yaga-la-haii* nu-și amintesc de această încăpere, iar grounii au uitat unde se află, dar eu am găsit-o și, încet, încet, îi aflu secretele. Aici am aflat despre Omul-vierme. După ce grounii au adus întunericul în vizuini și au ucis cei mai mulți dintre Maeștrii Schimbării, a mai rămas unul singur. Dar el pierduse toate runele și era disperat. Cu toate acestea, el era stăpânitorul. *Yaga-la-haii* l-au urmat. Și și-a amintit cum viermii, o mie de feluri de viermi, fuseseră cele mai bune arme ale oamenilor împotriva grounilor, și știa că viermii prosperă mai bine aici, jos, decât oamenii. Astfel, ultimul Maestru al Schimbării i-a inițiat pe preoții-chirurgi în câteva meșteșuguri și s-a transformat el însuși într-un mare vierme. Apoi a murit. Vedeți? Voia să făurească Neamul Terț. Era un Maestru al Schimbării, dar unul nepriceput, un animal. De atunci, toți conducătorii *yaga-la-hailor* sunt transformați în viermi.

Dar nu există un Neam Terț. Sunt unic. Pe măsură ce aflu mai multe dintre secretele Maestrului Schimbării, voi făuri Neamul Terț, iar cei din acest neam nu vor fi ca Omul-vierme.

– Nu făurești nimic, spuse Groff.

Începu să înainteze și lumina torței alerga peste lama ascuțită a securii sale.

– O! făcu Aducătorul de Carne.

Și, pe neașteptate, întinse mâinile și apucă ușile imense aflate la stânga și la dreapta și le închise în spatele lui, aplecându-se sub lama șuierătoare a securii lui Groff, cu aceeași mișcare fluidă. Ușile se întâlniră cu un imens pocnet sfârșietor.

Întuneric.

Și Aducătorul de Carne.

Râzând.

Annelyn se năpusti sălbatic în beznă, cu stiletul în mână, către locul unde se aflase Aducătorul de Carne. Nimic. Străpunse aerul.

– Riess! strigă el înnebunit. Torța, *torța* noastră.

Auzi securea lui Groff rotindu-se din nou, pe urmă un scrâșnet de metal și un țipăt. Un chibrit licări scurt: Riess, cu ochii mari, îl ținea în mâinile căuș. Pe urmă, înainte ca Annelyn să apuce să se dumirească, un cuțit scânteie în micul cerc al flăcării și fața rotundă a lui Riess se dezintegră într-o năvală de sânge, iar chibritul căzea. Din nou beznă și râsete. Aducătorul de Carne, Aducătorul de Carne. Annelyn stătea orb și neajutorat, cu stiletul în degetele-i neputincioase. Riess mort

şi Groff, cine ştie, şi Aducătorul de Carne râdea, iar el era următorul, el, Annelyn, şi *nu vedea nimic...*

Conducta de aer era în spatele lui. Aruncă stiletul, făcu un pas înapoi, bâjbâi în puţ, după funie. În întuneric, un sunet de carne tranşată; un sunet vârtos, cărnos, ca de măcelar. Şi gemete. Annelyn găsi frânghia, se aruncă în puţ şi începu să coboare. Ceva îl apucă de gleznă. Întinse o mână în jos, să se smulgă din strânsoare şi, dintr-odată, mâna cealaltă nu-l putea sprijini şi cădea, *cădea*, cu o mână încă pe funie, cu palma arzând, *cădea*, plonja în bezna infinită. Îşi aruncă trupul în spate şi se izbi de un perete al puţului, alunecând câţiva metri, timp în care genunchii i se ridicară şi Annelyn se ghemui, cu durere, şi se apucă mai strâns de sfoară. Pe urmă se ţinea din nou de ea, cu ambele mâini.

Un frison îi străbătu trupul. Aducătorul de Carne era acum deasupra lui. Şi îşi amintea ce spusese Groff despre tăiatul frânghiei. Aducătorul de Carne avea să taie frânghia. Iar el avea să cadă în neant.

Lovi cu piciorul, dar nu întâlni decât metal. Începu să coboare cât putea de repede, mână sub mână, în jos, în întunericul absolut, lovind cu piciorul la tot pasul. În cele din urmă, piciorul i se bălăbăni în aer; un nou nivel, iar grilajul dispăruse!

Sări în gol şi zăcu, gâfâind, pe podea. Era orb acum, gândi el, cutremurându-se. Pe urmă îşi aminti. Chibrituri. Avea chibrituri. Toţi, el şi Vermyllar, şi Riess, toţi aduseseră o mulţime de chibrituri. Dar Riess avea torţa.

Annelyn ascultă încordat. Din puț nu se auzea niciun sunet. Rămase locului și, cu mâna încă tremurând, scotoci până când își găsi cutia de chibrituri, cutia lui de chibrituri frumos sculptată, din lemn și metal fin. Aprinse un chibrit și se aplecă în conducta de aer.

Funia dispăruse.

Își mișcă mâna încoace și încolo, ca să se asigure. Dar funia dispăruse. Fusese tăiată, fără doar și poate, și căzuse fără zgomot. N-avea cum să știe cât de aproape ajunsese... dar Aducătorul de Carne știa, cu siguranță. Aducătorul de Carne știa exact unde se afla în clipa aceea. Și avea să vină.

Chibritul îi arse degetele. Speriat, îl stinse și îl aruncă, fumegând, în puț. Apoi cugetă.

Funia era tăiată. Asta însemna că nu mai era nicio îndoială, Aducătorul de Carne câștigase, că Groff era mort, sus. Da. Asta însemna că nu avea cale de întoarcere. Dar, nu, stai! Asta însemna doar că *acel* drum de întoarcere era închis, în afară de cazul în care Aducătorul de Carne arunca altă frânghie, iar Annelyn nu putea ghici când și dacă se va întâmpla asta. Însă trebuiau să existe și alte drumuri în sus, trecând pe lângă nivelul Aducătorului de Carne și Sala Maeștrilor Schimbării, cum îi numise el. Trebuia să încerce să-și găsească drumul. Nu-și amintea exact pe unde veniseră. Groff avusese dreptate, da, dar putea să distingă între sus și jos și asta putea să fie destul. Trebuia să pornească înainte să-l găsească Aducătorul de Carne. Da.

În primul rând, avea nevoie de o torță.

Aprinse un alt chibrit, îl ridică și, în sclipirea lui de-o clipă, Annelyn privi împrejur. Chiar deasupra capului său, lângă conducta de aer, se afla un pumn de bronz, fără degete și fără torță. Altceva nu prea mai vedea, chibritul dădea lumină puțină. Apoi se stinse și era iarăși beznă.

Annelyn chibzui. Fără îndoială, avea să mai găsească un pumn, la câțiva metri de acesta și un altul la câțiva metri de acela. Poate că unul dintre ei avea o torță pe care o putea folosi. Începu să înainteze, strângând într-o mână chibriturile și atingând zidul nevăzut cu cealaltă, să se asigure că era tot acolo. Când se socoti că a ajuns destul de departe, aprinse un alt chibrit. Și văzu un alt pumn gol.

După ce irosi patru chibrituri, încercă o nouă metodă. Vârî cutia de chibrituri în buzunar și începu să bâjbâie de-a lungul zidului, *pipăind* după pumni. Găsi opt în direcția aceea și un ciot ascuțit de metal în care-și tăie mâna, și probabil că existase și un al nouălea. Fiecare dintre ei era gol, corodat. În cele din urmă, deznădăjduit, se prăbuși la podea.

N-avea să găsească nicio torță. Coborâse prea adânc. Deși aceste vizuini fuseseră cândva ale *yaga-la-hailor*, aici, jos, grounii stăpâniseră o veșnicie. Urau torțele. Era zadarnic. Sus, în Tunelul Subteran, da, chiar și în zonele de hotar, așa-numitele galerii ale grounilor, da. Dar nu aici.

Iar fără torță, chibriturile lui nu foloseau aproape la nimic. N-aveau să-l ducă niciodată afară.

Annelyn se gândi că poate ar putea să-şi facă o torţă. Încercă să-şi aducă aminte cum erau făcute. Cozile erau, în general, din lemn. Cele strâmbe erau tăiate din lemnul curbat, galben, al fructului-sângelui, după ce frunzele şi fructele roşii-albe fuseseră puse în rezervorul de hrană pentru viermii comestibili. Şi mai erau şi torţele drepte, mai lungi şi mai albe, care se făceau legând fâşii groase din coada unei ciuperci uriaşe şi înmuindu-le în... ce? în ceva... până când se întăreau. Şi pe urmă se înfăşura ceva la capăt. O pânză înmuiată în nu-ştiu-ce ori un sac unsuros de ciuperci uscate sau aşa ceva. Asta era ceea ce ardea. Dar nu ştia detaliile. În plus, fără torţă, cum putea să găsească un fruct-al-sângelui sau o ciupercă uriaşă? Şi cum să găsească ciuperca potrivită, s-o usuce, dacă asta trebuia făcut? Nu. Nu putea să-şi facă o torţă, aşa cum nu putea nici să găsească una.

Annelyn era înspăimântat. Începu să tremure. De ce se afla el aici, de ce, *de ce?* Ar fi putut să fie sus, printre *yaga-la-hai*, în mătase învăpăiată şi gri-păianjen, hârjonindu-se cu Caralee sau înfulecând păianjeni picanţi, la un bal mascat. Acum, în loc să înfulece, era pe cale să fie înfulecat. De grouni, dacă-l găseau, sau de Aducătorul de Carne. Păstra vie în minte imaginea Aducătorului de Carne dând pe gât cupa plină de sângele vieţii lui Vermyllar.

Gândul îl făcu să sară în picioare. Aducătorul de Carne venea, probabil, după el. Trebuia să meargă undeva, chiar dacă nu vedea *unde.* Înnebunit, îşi scoase

cu o mână stiletul, orbecăind, cu cealaltă, după zidul ce-i oferea siguranță și începu să meargă.

Vizuina era o beznă nesfârșită, plină de spaime. Zidul era singurul punct de sprijin, rece și solid lângă el, cu pumnii și conductele de aer la locurile lor. În jurul lui erau sunete, foșnete și forfoteli, și Annelyn nu era niciodată sigur dacă și le imagina sau nu. Adesea, în lungul drum către nimic, i se părea că-l aude pe Aducătorul de Carne râzând, râzând întocmai ca la Balul Soarelui, atât de demult. Îl auzea, vag și îndepărtat, deasupra lui, dedesubt, în spate. O dată, îl auzi în fața lui și se opri, ținându-și răsuflarea și așteptând, o oră sau poate o săptămână, fără să se clintească, dar nu era nimeni, chiar nimeni. După o vreme, Annelyn începu să vadă și lumini, contururi vagi, fantomatice, și globuri mișcătoare și ființe ghemuite care scânteiau și apoi fugeau. Sau doar i se părea că le vede? Erau mereu îndepărtate ori imediat după o cotitură, sau se aprindeau în spatele lui, dar nu erau acolo când se întorcea să vadă. Zări o mulțime de torțe, departe, înainte, arzând strălucitoare și trosnind dătătoare de speranță, dar fiecare era răpită sau stinsă înainte să apuce să alerge spre ea. Vedea doar pumni goi de bronz, când găsea ceva.

Mergea foarte repede acum, alergând chiar, și pașii săi răsunau asurzitor, ca o armată de *yaga-la-hai* tropăind în bătălie. Annelyn nu-și amintea când începuse să fugă; pur și simplu fugea, să lase sunetele în urmă, să ajungă la luminile din fața lui, și i se părea că face asta de multă vreme.

Alergase, alergase, alergase, parcă zile în şir, când pierdu zidul.

Ţinea mâna pe el, atingând piatra şi dinţii ruginiţi ai grilajelor conductelor de aer şi, în clipa următoare, nimic. Mâna i se zbătea în aer, se împiedică şi căzu.

Era întuneric. Nicio lumină. Era tăcere. Niciun sunet. Ecourile se stinseseră. Annelyn era complet dezorientat. Unde se afla? În ce direcţie mersese? Îşi pierduse pumnalul.

Începu să se târască şi, în cele din urmă, găsi pumnalul acolo unde-l scăpase. Apoi se ridică în picioare, bâjbâind în faţa lui, şi păşi în direcţia în care ar fi trebuit să se afle zidul. Nu era acolo. Mersese mai multă vreme decât ar fi trebuit. Unde dispăruse zidul? Dacă aceasta era o răspântie, trebuia să fie *ceva* acolo.

Annelyn n-avea habar.

– Ajutor! strigă el, cât putu de tare. Ecourile răsunară, puternic, apoi mai potolit, vibrând, pierzându-se. Avea gâtul foarte uscat. Nu se afla într-o vizuină. Ieşise într-un fel de sală mare. Începu să-şi numere paşii. Ajunsese la trei sute şi pierduse şirul, când, în sfârşit, întâlni un zid.

Îl pipăi cu grijă, explorându-l cu mâinile. Era foarte neted, nu din piatră, ci dintr-un fel de metal. Unele părţi erau răcoroase, altele călduţe şi, în vreo două locuri, erau mici pete, nu mai mari decât unghia, care păreau reci la atingere, aproape îngheţate. Annelyn hotărî să rişte un chibrit. Lumina lui fugară îi dezvălui doar o întindere goală de metal mohorât, de-o

parte și de alta. Altceva nimic. Nimic care să-i indice de ce unele porțiuni erau mai calde decât altele.

Chibritul se stinse. Annelyn puse din nou cutia deoparte și începu să pășească de-a lungul ciudatului zid. Alternanțele de temperatură continuară o vreme, apoi încetară, apoi se reluară, apoi încetară. Pașii lui răsunau cu putere. Și mâna lui nu găsea niciun pumn, nicio conductă de aer.

Într-un târziu, vlăguit, sperând că ajunsese destul de departe de Aducătorul de Carne, se prăbuși să se odihnească. Dormi. Și se trezi când simți o atingere.

Stiletul era lângă el. Annelyn țipă, întinse mâna după el și lovi, totul în aceeași clipă, și simți lama tăind ceva. Pânză? Carne? Nu știa. Apoi era în picioare, lovind în stânga și-n dreapta cu stiletul. După aceea, săltând și învârtindu-se în cercuri, luptându-se cu bezna pustie, începu să scotocească în buzunar după un chibrit. Găsi unul și îl aprinse.

Grounul zbieră.

Annelyn îl văzu în treacăt, în lumină, înainte să se retragă în bezna infinită care-l înconjura. Era o făptură scundă, chircită, acoperită de piele albă și păr moale, incolor, îmbrăcată în zdrențe cenușii. Se sprijinea pe cele două membre din spate și pe unul dintre cele două din mijloc și încerca să-l prindă pe Annelyn cu cele două brațe ale sale și celălalt membru din mijloc. Brațele și picioarele și membrele centrale, oricum s-ar fi numit, erau toate cu două palme prea lungi și prea subțiri, iar acest groun ținea ceva într-unul dintre ele, un năvod sau ceva. Annelyn bănuia la ce folosea.

Ochii erau cel mai îngrozitor lucru la făptura aceea, fiindcă nu erau ochi defel, erau adâncituri în față, acolo unde trebuiau să se afle ochi, găuri întunecate, umede, care, cumva, le permiteau grounilor să vadă în beznă.

Annelyn privi grounul în față mai puțin de o secundă, apoi făcu un salt înainte, învârtindu-și stiletul și aruncând chibritul spre creatură. Dar grounul dispăruse deja, după un țipăt scurt și un moment de ezitare. Și-l imagina înconjurându-l, pregătindu-se să arunce năvodul acela, văzând tot ce făcea, deși el nu putea să vadă nimic. Începu să se învârtă aiurea, încercând să aibă în față toate direcțiile deodată și aprinse un alt chibrit. Nimic. Apoi rămase neclintit, sperând să audă grounul și să-l înjunghie. Nimic. Grounii aveau picioare mari, moi, neauzite, își aduse el aminte, și se mișcau foarte domol.

Annelyn o luă la fugă.

Nu știa încotro se îndrepta, dar trebuia să plece. Nu putea să înfrunte grounul fără torță sau altă lumină la care să vadă și acesta avea să-l prindă dacă rămânea nemișcat, dar poate reușea să-și piardă urma. În definitiv, îl rănise cu acea primă lovitură de cuțit.

Alerga în beznă, strângând într-un pumn cuțitul, rugându-se Viermelui Alb să nu dea peste zid, sau peste Aducătorul de Carne, sau peste vreun groun. Alergă până când gâfâi din nou. Și pe urmă, pe neașteptate, nu mai simți podea sub el.

Căzu, țipând. Apoi întunericul cobora mai adânc, mai adânc și Annelyn nu avea nici măcar teamă să-și lumineze calea. Nu avea absolut nimic.

Stătea împreună cu Vermyllar în fața ușilor mari de fier ce dădeau spre Înalta Vizuină a Omului-vierme. Groff era și el acolo, încremenit în armura lui de bronz, făcând străvechea gardă. Dar dincolo de ușile sălii, nu era niciun cavaler, doar un uriaș groun împăiat. Era de două ori mai mare decât un groun obișnuit, hidos și alb, cu cele două membre superioare înghețate într-o poziție amenințătoare.

– Un lucru oribil, spuse Vermyllar, cutremurându-se.

Annelyn îi zâmbi.

– Ah, spuse el vesel, dar e așa de ușor de înfrumusețat!

Vermyllar se încruntă:

– Nu. Ce vrei să spui, Annelyn? Nu poți înfrumuseța un groun. Bunicul meu a fost fiul Omului-vierme și știu. N-ai cum.

– Aiureli, răspunse Annelyn. E simplu. Ca să înfrumusețezi un groun în cel mai înalt grad, îl acoperi.

– Să-l acoperi?

– Da. Cu sos de ciuperci.

Și Vermyllar se strâmbă și apoi chicoti, fără să vrea, și era un moment foarte plăcut. Numai că... numai că... tocmai atunci grounul uriaș prinse viață și îi fugări de-a lungul tunelului și îl mâncă pe Vermyllar, în timp ce Annelyn fugi, țipând.

Era împresurat de grouni, apropiindu-se încet, bâjbâind și fluturându-și malefic brațele lungi și subțiri, în timp ce înaintau spre el, în ciuda torței sale.

– Nu, spunea întruna Annelyn, nu vă puteți apropia mai mult, nu puteți, vă temeți de lumină. Dar grounii, grounii orbi, fără ochi, nu se sinchiseau de rugămințile sau de torța lui. Se apropiau, se apropiau, ghemuindu-se și legănându-se, mormăind ritmic. În ultimul moment, Annelyn își aminti că avea un burduf cu sos de ciuperci la cingătoare, care cu siguranță îi va împrăștia, înspăimântați, căci toată lumea știa ce simțeau grounii când venea vorba de sosul de ciuperci. Dar, nici nu apucă să-l arunce peste ei, că mâinile moi, albe, îl înhățaseră și era ridicat și purtat în întuneric.

Era legat de masa pe roți, cu cătușe grele de metal la încheieturi și glezne și simțea durere, durere, înfiorătoare durere. Își înălță capul, încet și cu mare greutate, și văzu că se afla în Sala Maeștrilor Schimbării. Aducătorul de Carne, scăldat în lumina vagă, violacee, era îngenuncheat la piciorul mesei, molfăindu-i glezna. Mantia pe care o purta semăna în mod ciudat cu Vermyllar.

Viziunile pieriră. Annelyn era din nou în beznă. Zăcea pe suprafața aspră de pietre, praf și pământ, cu bucăți ascuțite de piatră înțepându-l insuportabil în zeci de locuri. Glezna îi pulsa. Se ridică și o atinse și, în cele din urmă, se liniști că era doar sucită, nu

ruptă. Apoi își verifică tot trupul. Oasele păreau intacte și chibriturile erau tot acolo, slavă Viermelui. Dar stiletul dispăruse, pierdut pe undeva în goană sau în cădere.

Unde se afla?

Se ridică în picioare și simți că atinge cu capul un tavan scund. Glezna îl apostrofă și își mută greutatea pe celălalt picior, atâta cât putu, întinzând o mână, să se sprijine de zid. Era moale și sfărâmicios, dezintegrându-se la atingere. Era o vizuină ciudată, aceasta, o vizuină de pământ în loc de piatră sau metal. Și inegală. Annelyn bâjbâi în fața lui, șovăitor, făcu un pas, doi și descoperi că atât tavanul, cât și podeaua erau teribil de neregulate.

Unde se afla?

Cumva, căzuse aici, își aminti el. Fusese o gaură în podeaua sălii imense, iar el fugea de groun și s-a pomenit aici. Poate că îl găsiseră grounii și îl căraseră în locul acesta, dar asta părea puțin probabil. L-ar fi ucis. Nu, mai degrabă puțul devenise înclinat, într-un anumit punct, iar el căzuse, pierzându-și cunoștința, și se rostogolise în josul pantei. Ceva de felul acesta. În orice caz, nu era nicio gaură deasupra capului său acum. Doar tavan uscat, sfărâmicios, și bucăți de piatră care îi răpăiau în cap când se mișca.

O nouă spaimă îl cuprinse atunci: vizuina aceasta era moale, nespus de moale și de uscată. Dacă se prăbușea peste el? Atunci ar fi cu adevărat prins în capcană, fără cale de ieșire, pe veci. Dar unde se putea duce?

Un lucru era sigur, nu putea rămâne aici. Aerul era mai fierbinte şi mai greu decât îi plăcea şi nu observase nicio conductă de aer în aceste ziduri prăfoase. Şi îi era foame. De cât timp era aici? Oare doar în dimineaţa aceea pornise împreună cu Riess şi Vermyllar în josul Tunelului Subteran? Sau acum o săptămână? Când mâncase ultima oară sau când băuse? Nu ştia sigur.

Annelyn începu să meargă, şchiopătând şi protejându-şi glezna sensibilă, înaintând pe pipăite, ghemuindu-se jumătate din timp când tavanul cobora mai jos. De două ori dădu cu capul de suliţe de piatră atârnate din tavan, în ciuda înaintării sale prudente. Loviturile la cap îi abătură atenţia de la glezna dureroasă.

Nu peste mult timp, culoarul începu să se schimbe. Zidurile, înainte uscate, deveniră uşor umede şi pe urmă ude de-a binelea. Dar rămâneau moi. Annelyn putea să-şi afunde pumnul în ele şi pe urmă să lase să-i cadă printre degete pământul rece. Cizmele i se cufundau adânc în podea, cu fiecare pas, şi pleoscăiau când le scotea. Dar aerul nu era mai curat; devenea din ce în ce mai dens şi mai greu, şi Annelyn începuse să se gândească să schimbe direcţia. I se părea că simţea un miros.

Hotărî să aprindă un chibrit.

Flacăra arse doar un minut, dar lui Annelyn îi fu de-ajuns. Ceva întunecat şi sălbatic ciripea în spatele lui şi se întoarse la timp să vadă arătarea, înainte să se piardă în beznă: o umbră blănoasă, fără ochi, pe multe picioare. O pânză de păianjen atârna într-o parte,

de la tavan la zid, chiar în spatele lui. O rupsese în trecere, cu o mână stângace, rătăcită. Păianjenul lipsea, mâncat poate de cine știe ce alți locatari ai vizuinii. Zidurile din ambele părți erau ciupite, semănând cu niște găuri de viermi de toate mărimile. Ridică un picior și văzu că cizma îi era acoperită de o mulțime de limacși cenușii care se străduiau cu asiduitate să mestece pielea tare.

Înainte să se stingă chibritul, Annelyn îi culesese aproape pe toți. Se lipeau și pocneau încet, când îi desprindea, iar el îi strivea între degetul mare și arătător. Pe urmă îi mânca. Aveau un gust amar, care nu semăna defel cu aroma rafinată a limacșilor grași pe care *yaga-la-haii* îi serveau la balurile lor mascate, și Annelyn se gândi, abătut, că ar putea foarte bine să-l otrăvească. Dar îi era foame, iar sucurile îi umezeau gâtlejul uscat.

Chibritul se stinse și Annelyn hotărî să-și continue drumul. Aici, cel puțin, găsise viață; în spatele lui nu era decât moarte seacă. Se putea întoarce oricând, dacă aerul devenea mult mai greu.

Și deveni mai greu, ca și mirosul, care umplu curând vizuina de o dulceață scârboasă. Lui Annelyn îi venea să vomite. Simțea un miros dulceag de putreziciune: în fața lui, ceva era mort în tunel.

Înaintă poticnit, orb, încrețindu-și nasul și încercând să respire pe gură. Se ruga la Viermele Alb să poată trece pe lângă făptura care murise.

Apoi călcă în ea.

Păşea pe pământ ud, lipicios, şi, în clipa următoare, simţi ceva aspru sfărmându-se sub cizma lui şi se pomeni vârât până la genunchi într-un lichid păstos, vâscos. Mirosul îl asaltă cu o nouă vigoare, proaspăt şi oribil de puternic. Annelyn vomită limacşii pe care tocmai îi mâncase şi se dădu înapoi, ameţit, smulgându-şi piciorul.

După ce termină de vomitat, se sprijini de zidul vizuinii, ţinându-se de nas, gâfâind, iar cu mâna liberă găsi un chibrit şi îl aprinse. Apoi se aplecă, să vadă ce era. Mâna îi tremura. La început, nu reuşi să vadă nimic, în afară de flacăra chibritului. Se apropie.

Viermele Alb însuşi zăcea putrezind în vizuină.

Annelyn se retrase speriat şi chibritul se stinse. Dar aprinse altul şi îşi recăpătă curajul. Înainte să termine, arsese cel puţin zece chibrituri, fiecare folosit ca să lumineze doar o parte din lungul cadavru.

Annelyn hotărî, în cele din urmă, că viermele nu era Viermele Alb, deşi, cu siguranţă, era mai mare decât orice întâlnise vreodată. Era de mult în descompunere, trecut de momentul de vârf al putrefacţiei, fapt pentru care Annelyn era profund recunoscător. Şi umbra putreziciunii sale era de-ajuns! Deşi moartea îl scofâlcise, umplea vizuina pe trei sferturi, astfel că Annelyn fu nevoit să îmbrăţişeze zidul ca să se strecoare pe lângă el. Mii de viermi mai mici şi alte creaturi ce se zvârcoleau se ospătaseră din hoitul imens şi mai rămăseseră câteva. Annelyn le vedea târându-se în interior, pe sub pielea lăptoasă, translucidă, a viermelui uriaş.

Pielea era o oroare. Aproape toată carnea monstrului se descompusese în fluide otrăvitoare sau fusese devorată de vietățile de hoit, dar pielea era intactă. Era ca o haină din piele tare, crăpată și sfărâmicioasă acum, dar încă formidabilă. Greu de străpuns de un inamic. Era o oroare, da.

O altă oroare era gura. Annelyn o văzu în treacăt, la lumina chibritului, și folosi un al doilea chibrit ca să se convingă. Avea dinți. Cercuri de dinți, cinci inele concentrice, fiecare mai îngust decât cel de dinainte, într-o gură circulară, destul de mare ca să poată înghiți un cap de om, cu umeri cu tot. Cercurile interioare erau din os, os obișnuit, și asta era deja destul de rău, dar cercul exterior, cel mai mare, era format din dinți negri-albăstrui, scânteind ca... metalul?

Aceasta era a doua oroare.

Ultima oroare era dimensiunea. Annelyn îl măsură, chibrit cu chibrit, pas cu pas, căznindu-se să treacă pe lângă el, căznindu-se să nu se sufoce.

Nu mai irosi niciun chibrit când cadavrul rămase în urma lui. Se năpusti înainte, cât de repede putu, împleticindu-se zgomotos prin întuneric, până când mirosul nu mai era decât o amintire neplăcută și Annelyn putea din nou să respire. La un moment dat, în timpul goanei sale, își dădu seama de ce vizuina aceasta era atât de ciudată. Era o gaură de vierme. Chicoti nebunește. Trebuia să fie o gaură de vierme.

Când bezna era din nou o beznă *curată*, încetini pasul. N-avea altceva de făcut, în definitiv, decât să înainteze.

Îşi amintea un lucru straniu pe care i-l spusese Aducătorul de Carne, când trăncănise despre Maeştrii Schimbării. Ceva despre nişte uriaşi viermi carnivori, care se înmulţeau şi deveneau mai fioroşi cu fiecare zi. Atunci, nu înţelesese mare lucru. Acum înţelegea. Aducătorul de Carne vorbise despre Maeştrii Schimbării, despre lucrurile pe care le-au adus în lume ca să năpăstuiască grounii. Făptura care zăcea în urma lui era, într-adevăr, o năpastă. Pentru prima oară în viaţă, lui Annelyn îi era milă de grouni.

Vizuina coti. Pipăi în faţa lui şi îi urmă traseul.

Apoi Annelyn văzu o lumină.

Clipi, dar lumina nu dispăru; era mică, o sclipire violacee, atât de mohorâtă încât aproape că se îngemăna cu întunericul, dar ochii lui Annelyn erau acum foarte ageri la orice urmă de lumină. Fără să se grăbească, începu să se apropie de ea, neîndrăznind să spere.

Lumina nu dispărea. Creştea, pe măsură ce se apropia, devenind, încet-încet, mai mare, deşi nu mai strălucitoare. Nu vedea nimic, în afară de lumina însăşi, atât de difuză era licărirea.

După o vreme, observă că era rotundă. Capătul vizuinii. Gaura viermelui ieşea undeva.

Abia când lumina ajunsese de dimensiunea unui om şi era tot acolo, Annelyn prinse curaj şi începu să tremure. Alergă ultimii metri către sclipitorul cerc violet al libertăţii, către poarta fermecată care avea să-i redea vederea. Se sprijini de zidurile vizuinii cu ambele mâini şi privi dincolo de ea şi în jos.

Apoi rămase încremenit.

Dedesubt, se afla o sală uriaşă, mai mare decât Sala Maeştrilor Schimbării. Gaura de vierme se deschidea sus, deasupra podelei, o deschizătură largă într-un perete aspru de piatră. Văzu, dintr-o singură privire, o sută de alte găuri de viermi şi făpturi care se mişcau în unele dintre ele, şi-şi putea imagina altele o sută. Tavanul, zidurile, podeaua, toate erau acoperite de un strat gros de ciuperci, asemenea celui din sala tronului Aducătorului de Carne. Violet, violet ca o pâclă şi ameninţătoare; încăperea era scăldată în strălucirea nebuloasă a omniprezentei excrescenţe.

Annelyn abia dacă o observa.

În sală erau un rezervor imens, plin de un fel de lichid şi globuri în tavan care picurau o altă substanţă, şi conducte de aer, unde funii de ciuperci se legănau în adierea fierbinte, dar Annelyn nu lua în seamă nimic din toate acestea. Urmărea viermii.

Viermi carnivori. Unii uriaşi, lungi de doisprezece metri, alţii mai mici, asemenea cadavrului pe care tocmai îl întâlnise, alţii morţi şi un milion de pui care se zvârcoleau. Sala era un cuib de viermi carnivori, un bazin de înmulţire şi o crescătorie pentru monştri. Dar nu era o închisoare. Nu pentru creaturile care puteau mesteca piatra, nu pentru aceste coşmaruri cu carnea translucidă şi dinţi de fier. Annelyn îşi făcu semnul viermelui, apoi îşi dădu seama ce făcuse şi râse pe înfundate. Era un om mort.

Stătea deznădăjduit, în timp ce siluetele întunecate alunecau prin semiîntunericul violet, umed de dedesubt.

Dar, într-un târziu, începu din nou să gândească. Niciuna dintre făpturi nu părea să vină spre el. Trecuse neobservat, cel puțin deocamdată, și asta îi reaprinse minuscula flacără a speranței. Avea să folosească toate momentele pe care le mai avea. Își încordă privirea, cercetând sala în formă de strachină.

În celălalt capăt al încăperii, zări, ca prin ceață, linii gonind pe zid, în sus și-n jos, umflându-se sub stratul de ciuperci, traversând tavanul, ramificându-se din globuri. Conducte, gândi el, conducte de apă. *Yaga-la-haii* cunoșteau conductele de apă. Dar știința nu-i era de niciun folos.

Alte siluete stăteau neclintite pe podea, nedeslușite și mătăhăloase din pricina distanței și a pâclei. Viermii mișunau peste ele, printre ele. Annelyn avu impresia că vede metal, năpădit de culoarea violet, dar îl pierdu repede. N-avea importanță, nu i-ar sluji la nimic.

Pe curba zidului din dreapta, întrezări un licăr sub stratul de ciuperci. Îl urmări cu privirea. Văzu contururi. Alte conducte? Nu. Era un desen. Se deslușea limpede. Era un semn teta, cu găuri de viermi de jur împrejur.

Annelyn atinse teta aurie brodată pe pieptul său. Poate *de asta* nu-l atacaseră viermii carnivori. Ce spusese Aducătorul de Carne? Că Maeștrii Schimbării purtau simbolul teta, că erau cei mai buni apărători ai *yaga-la-hailor* și cei mai aprigi dușmani ai grounilor... Era cu putință ca monștrii să mănânce doar grouni? Să-l fi considerat un Maestru al Schimbării și astfel să-l fi lăsat în pace?

Lui Annelyn nu-i venea să creadă. Câteva fire de aţă aurie nu puteau să ţină la distanţă acele făpturi. Annelyn se uită din nou la zidul din dreapta, apoi alungă acest gând.

Continuă să examineze sala întunecoasă. Şi, una câte una, descoperi ieşirile. Erau trei, una în fiecare perete. O a patra se afla, probabil, chiar sub el, dar din unghiul acela îi era imposibil s-o vadă. Uşile fiecăreia erau duble şi păreau metalice. Uşa din dreapta era cea mai apropiată: se afla chiar sub conturul teta. Putea distinge, foarte vag, detaliile. Văzu drugi groşi de metal de-a curmezişul uşii, blocând-o. Zăvoare.

Înţepenite de rugină, gândi el. De cât timp? Imposibil de urnit. Şi, totuşi, ce altă soluţie era? Toate celelalte căi de ieşire erau găuri de viermi. Până şi cele care păreau goale erau, cu siguranţă, negre-ca-grounii, la doar câţiva paşi de sala aceasta. Ar risca să dea peste un vierme carnivor în beznă. Orice era de preferat faţă de asta.

Dar, dacă rămânea aici, avea să piară, la un moment dat, de foame, sau, în cele din urmă viermii aveau să-l observe. Trebuia s-o apuce fie înainte, fie înapoi.

Ştia ce se afla în spate. Gaura viermelui mort era destul de sigură, dar dincolo de ea nu se aflau decât sala imensă şi grounii, infinita beznă pustie. N-ar putea găsi niciodată tunelul care îl adusese aici. N-ar ajunge niciodată înapoi.

Annelyn oftă. Fusese atât de multă vreme în întuneric. Era obosit şi conştient de schimbarea care îl apăsa ca o povară pe umeri. Uitase de Aducătorul de

Carne şi de problema răzbunării. Era condamnat, orice făcea. Grounii, Maeştrii Schimbării, Neamul Terţ, ce mai contau toate acestea?

Odată, la un bal pierdut în amintire, îşi zisese liber-cugetător. Dar acum, îi reveneau în minte străvechile cuvinte de slavă, psalmul batjocoritor de obscur pe care Aducătorul de Carne îl intonase atât de des, atât de obositor. Îi păruse întotdeauna ciudat, pe alocuri fără înţeles. Dar acum, versurile lui îi vorbeau parcă: executau dansuri macabre în mintea lui şi îi ţâşneau, clocotind, pe buze. Cu un glas deznădăjduit, începu să le rostească, foarte încet, aşa cum ar fi făcut în locul lui Riess (Riess cel bătrân, cel gras, cel mort).

– Viermele Alb are o mulţime de nume, spuse el, nemişcat, şi copiii oamenilor i-au blestemat pe toţi în veacurile de demult. Dar noi suntem copiii-viermi şi noi nu-l blestemăm. Viermele Alb nu poate fi înfrânt. El deţine puterea supremă a universului şi oamenii înţelepţi îi acceptă venirea, să danseze şi să petreacă atât timp cât le-a rămas. Aşadar, slăviţi Viermele Alb, al cărui nume este Yaggalla. Şi nu vă întristaţi, chiar de luminile noastre ard palide şi mor. Slăviţi Viermele Alb, al cărui nume este Putrezirea. Şi nu vă întristaţi, chiar dacă vigoarea ni se stinge şi ne părăseşte. Slăviţi Viermele Alb, al cărui nume este Moartea. Şi nu vă întristaţi, chiar dacă cercul vieţii se strânge şi toate lucrurile pier. Slăviţi Viermele Alb, al cărui nume este Entropia. Şi nu vă întristaţi, chiar dacă soarele se stinge. Se apropie sfârşitul. Petreceţi! Corăbiile s-au

dus. Beţi! Vremurile de zbucium s-au sfârşit. Dansaţi! Şi slăviţi, slăviţi Viermele Alb!

Tăcere. Annelyn zări viermii palizi mişcându-se dedesubt. Cât de nesăbuită era întârzierea! Vremurile de zbucium luaseră sfârşit. Putea să meargă înainte.

Încercă să se apuce de un mâner ascuns sub stratul de ciuperci care mărginea gaura viermelui, dar nu era rezistent şi i se desprinse în mână. Aşadar, nu-i mai rămânea decât să sară şi să spere că nu-şi va rupe picioarele în bucăţi, să spere că aşternutul ademenitor de dedesubt se va dovedi la fel de ocrotitor cum părea. Annelyn se întoarse şi se aplecă: privi în jos, peste picioarele sale şi, când podeaua i se păru destul de liberă de zvârcolirea vie, se aruncă.

Şi ateriză cu o zguduitură, deşi încercă să-şi îndoaie picioarele sub el. Covorul era gros, strat peste strat, adânc până la brâu: îi uşură căderea, dar, în acelaşi timp, îi azvârli picioarele de sub el şi Annelyn alunecă şi căzu într-un păienjeniş de fire violet. Când se ridică, iritat, dar teafăr, bucăţi strălucitoare de ciupercă îi atârnau de hainele negre ca o vizuină.

Imunitatea lui de până atunci încetă brusc. Un vierme de dimensiunea piciorului său alunecă spre el, cu gura vălurindu-se ritmic. Annelyn îşi smulse piciorul şi îşi coborî cizma asupra atacatorului, cu toată sălbăticia de care era în stare. Glezna sa rănită îi reaminti cu tărie că n-ar trebui să facă aşa ceva. Dar viermele fu adâncit cu forţa în covorul viu şi strivit de podea. Pielea acestuia nu părea la fel de groasă sau de rezistentă ca aceea a verilor săi mai mari.

Alți viermi mișunau pe sub ciupercă, palide zvârcoleli pe care Annelyn abia le zărea. Unul dintre uriași îl observase de-acum: înainta spre el, peste trupul adormit al altuia. Annelyn își roti iute privirea: viermii se apropiau din toate părțile. Însă zidul era la doar câțiva metri. Și cea de-a patra ușă, pentru care se rugase să fie acolo. Era închisă și lăsată în paragină, ca toate celelalte, dar nu era nevoit să calce pe sute de viermi până la ea.

Se luptă să ajungă la ea și simți un junghi ascuțit de durere în clipa în care se prăbuși peste metal. Un mic vierme carnivor îi sfredelea coapsa. Annelyn îl smulse, îl răsuci deasupra capului și îl azvârli până în celălalt capăt al sălii, unde se strivi de un perete al imensului rezervor. Annelyn se întoarse spre ușă și începu să smulgă ciuperca. Erau trei zăvoare. Cu podul palmei, izbi zăvorul din partea de sus, o dată, de două ori, de trei ori și drugul greu de metal se clinti, în cele din urmă. O altă izbitură și rugina care îl sudase de urechile de fixare cedă: Annelyn rămase cu drugul în mâini.

Se răsuci, ținând bucata de metal ca pe un ciomag și o coborî asupra celui mai apropiat vierme carnivor. Pielea se crăpă, sub lovitură, dar abia, abia. Era un vierme bătrân, mare cât Annelyn. Se prelinse, retrăgându-se și se ciocni de altul ceva mai mare. Nu muri.

Nu-i putea înfrânge. Agită ciomagul încă o dată, apoi reveni la ușă. Zăvorul din mijloc se desprinse după trei izbituri puternice. Bara de jos se dovedi o amăgire: se dezintegră în fulgi de rugină mâncați de

ciupercă în clipa când Annelyn îl apucă în mâini. Înnebunit, lovi cu pumnii bucata de metal dintre urechile de fixare până când cedă și ușa se deschise. Ceva îl mușcă. Țipă și trase de mânere până când i se desprinseră în mâini, dar ușa nu se clinti mai mult de un milimetru. Annelyn zgârie nebunește cu degetele, smulgându-și o unghie, vârându-și mâinile în crăpătura îngustă și neagră, până când izbândi. *Simțea* monștrii în spatele lui. Cu toată puterea, trase înspre el.

Balamalele scârțâiră, metalul pârâi, în timp ce ciuperca îi opunea rezistență lui Annelyn, încercând să țină ușa închisă. Dar se mișcă, *se mișcă.* Unu, doi centimetri, cinci, pe urmă, dintr-odată, cincisprezece. Era destul pentru Annelyn. Își trase burta, își ținu răsuflarea și se strecură dincolo, în bezna tăcută de dincolo. Apoi se aruncă pe podea, rostogolindu-se neîncetat și zvârcolindu-se până când viermele agățat de el nu mai era decât o pastă care îi acoperea veșmintele.

Când se ridică, aprinse un chibrit. Nu se uită înapoi, la iadul violet din spatele deschizăturii înguste pe care o forțase.

Se afla într-o încăpere foarte mică, toată din metal, circulară și întunecată. În fața lui era o altă ușă, tot de metal și tot circulară. În centrul ei se afla o roată.

Chibritul se stinse. De hainele mânjite și părul blond al lui Annelyn atârnau încă bucăți de ciupercă, iar altele erau împrăștiate pe podea, răspândind o lumină difuză. Annelyn trase de roată. Nimic. Încercă s-o răsucească, dar nu se clintea. Lângă ea se afla un drug de metal, adâncit într-un șanț. Refuză și acesta

să se miște, până când Annelyn se apăsă cu toată greutatea și forță bara în jos. Apoi reuși să întoarcă roata, dar se învârti încet și cu dificultate.

Annelyn era lac de sudoare, iar metalul era ud de umezeala palmelor sale. Dar nu era ruginit, își dădu el seama dintr-odată. Era întunecat, solid și rece, ca un lucru scos de curând din forjele cavalerilor de bronz.

Pe neașteptate, se porni un șuierat, de jur împrejurul lui. Se opri speriat și privi peste umăr, dar niciunul dintre viermii carnivori nu se strecurase încă dincolo de ușă, așa că se ocupă în continuare de roată. Când văzu că nu se mai întoarce, trase și ușa se dădu fără opreliști în lături, pe balamalele-i imense. Șuieratul se auzi mai tare și Annelyn fu izbit de o pală colosală de aer umed, năvălind din spatele lui.

Apoi era dincolo, trăgând ușa după el. Era din nou un întuneric ca de smoală. Micile bucăți de ciupercă atârnate de hainele lui deveniră ochi de vierme în beznă. Dar mai bine asta, decât să se aventureze din nou în sala viermilor carnivori.

Iarăși chibrituri. Cutia răpăi disperant când Annelyn o scutură. Numără chibriturile rămase, pipăindu-le cu degetele. O duzină, poate nici atât; degetele pierdeau mereu șirul și era posibil să fi numărat același chibrit de două ori. Alese unul, recunoscător pentru lumina lui trecătoare.

Stătea la mai puțin de două palme de un groun.

Annelyn se mișcă, înapoi, într-un salt. Nu se auzea niciun sunet. Se apropie din nou, ținând flacăra în fața lui, ca pe o armă. Grounul era tot acolo. Încremenit.

Iar între ei era ceva. Pipăi. Sticlă. Simțindu-se infinit mai degajat, începu să miște chibritul în sus și-n jos. Aprinse un altul și cercetă mai departe.

Un zid întreg de grouni!

Îi trecu prin minte să încerce să spargă sticla și să mănânce unul dintre grounii captivi, dar alungă ideea. Erau, evident, împăiați: fuseseră, probabil, acolo, de mai mult timp decât trăise el. Și erau niște grouni neobișnuiți. Masculi și femele alternau și fiecare din lungul șir era parțial jupuit, cu o porțiune din piele desprinsă pentru a dezvălui interiorul. Dar o altă porțiune la fiecare groun. Erau și statui de grouni și cranii de grouni și schelete cu șase membre. Ultimul dintre grouni era cel mai bizar. Deși incolor, purta haine frumoase și elegante ca orice *yaga-la-hai.* Pe cap avea un coif de metal, așa cum ar purta un cavaler de bronz, din metal negru, cu o ferestruică roșie arcuindu-se în partea din față, pentru ochi. Și ținea ceva în mână, îndreptat în față.

Un fel de tub făurit din același metal negru ca și coiful. Și, cel mai ciudat, atât coiful, cât și tubul erau împodobite cu simboluri teta de argint.

Annelyn arse patru dintre chibrituri examinând șirul de grouni, sperând să găsească un indiciu. Mai avea foarte puține, dar era o nebunie să le păstreze acum. Negăsind nimic, traversă încăperea, căutând pe bâjbâite un alt perete. Se împiedică de o masă, o ocoli și se ciocni de alta. Ambele erau goale. În cele din urmă, găsi iarăși sticlă.

Peretele era plin de viermi.

Asemenea grounilor, erau morți sau împăiați, sau închiși în sticlă, nu-i păsa ce era cu ei, atât timp cât nu se mișcau. Majoritatea îi erau necunoscuți, deși mâncase viermi toată viața. Aveau un singur lucru în comun: păreau periculoși. Mulți dintre ei aveau dinți, ceea ce lui Annelyn i se părea foarte neliniștitor. Câțiva aveau un fel de țepi în cozi.

Cercetă restul încăperii: era lungă și îngustă, placată cu metal, aparent neatins de timp și închisă de două uși cu roți, una la fiecare capăt. Peste tot erau împrăștiate o mulțime de mese și scaune de metal, dar nimic care să-l intereseze pe Annelyn. Dădu peste ceva în formă de torță, dar avea coada de metal și capul de sticlă, absolut nefolositor. Dar se gândi că ar putea umple partea de sticlă cu ciuperca luminoasă. Vârî obiectul sub braț. Găsi și alte lucruri, stâlpi groși și forme de metal și sticlă, aducând cu cele pe care le văzuse sfărâmate la marginea podului, în Sala Ultimei Lumini și în sala tronului Aducătorului de Carne. Nu le putea pătrunde sensul.

În cele din urmă, cu aproape toate chibriturile folosite, se întoarse la zidul grounilor. Ceva nu-i dădea pace, ceva îi sâcâia un colț al minții. Se uită din nou la ultimul groun din șir, pe urmă la tub. Era ținut aproape ca o armă, hotărî Annelyn. Și avea semnul teta. Ar putea fi de folos. Luă țeava de metal și obiectul-care-era-aproape-o-torță și izbi sticla groasă cu o serie de lovituri puternice. Aceasta crăpă, crăpă și continuă să crape, dar nu se sparse. Într-un târziu, când brațele începuseră să-l doară, Annelyn începu

să sfâșie cu mâinile, dând la o parte cioburi de nu-tocmai-sticlă care continuau să se țină, înnebunitor, laolaltă. Înhăță tubul grounului și începu să se joace cu diferitele sale tije și manete.

Câteva clipe mai târziu, îl azvârli cu dezgust. Inutil, orice fusese.

Ceva continua să-l tulbure. Aprinse un alt chibrit și cercetă grounul cu coif. Ceva nu era în regulă...

Îl izbi dintr-odată. Coiful, fanta roșiatică. Dar grounii nu aveau ochi! Annelyn lărgi deschizătura pe care o făcuse în zidul ca de sticlă și luă coiful de pe capul grounului mort.

Acest groun avea ochi.

Își apropie chibritul. Ochi, da, mici și negri, adânciți în orbite umede, dar, categoric, ochi. Însă acesta era singurul groun cu ochi din zid; următorul, o femelă impozantă, nu avea ochi, ca toți ceilalți.

Chibritul se stinse. Annelyn probă coiful.

În jurul lui era lumină.

Țipă, se răsuci, își ridică și-și coborî capul. Vedea! Vedea întreaga încăpere, dintr-o singură privire! Fără chibrit, fără torță! Vedea!

Pereții răspândeau o lumină difuză, de un roșu fumuriu. Vedea acum că stâlpii de metal, opt la număr, erau portocalii, dar celelalte obiecte de metal rămâneau umbrite. Ușile erau întunecate, dar de jur împrejurul celei pe care intrase se strecura o lumină gălbuie. Pulsa. Aerul însuși părea să emane o palidă lumină, o lucire fantomatică, pe care Annelyn o găsea greu de definit. Grounii morți și viermii din partea

opusă erau înșirați ca niște statui cenușii, conturate de lumina dimprejur.

Degetele lui Annelyn găsiră teta de pe creasta coifului. Purta runa Maeștrilor Schimbării, era limpede! Dar de ce o purtase *grounul?*

Se gândi o clipă la această întrebare, dar apoi hotărî că nu conta. Tot ce conta era coiful. Ridică din nou coada de metal, o bară rece în sufocanta încăpere roșiatică. Sticla de la capătul ei fusese spartă în cioburi zimțate, în efortul lui de a zdrobi fereastra. Era un lucru bun. Avea să fie o armă excelentă. Aproape voios, Annelyn se întoarse către ușa mai îndepărtată.

Vizuina de dincolo era întunecoasă, dar era o întunecime cu care se putea descurca, o întunecime cu care se descurcase în fiecare zi a vieții sale în tunelurile slab luminate ale *yaga-la-hailor.* Era compusă din umbre, contururi vagi și praf, întunericul de nepătruns prin care rătăcise de când a fugit de Aducătorul de Carne. Firește, nu era cu adevărat așa: o dată, șovăitor, înălță coiful și, dintr-odată, redeveni orb, dar nu-i păsa, dacă putea vedea. Și *putea* vedea. Zidurile reci de piatră aveau o culoare roșiatică, aerul era ușor cețos și luminat, iar conductele pe lângă care trecea erau guri cu margini portocalii care scuipau în vizuini șuvoaie de fum roșiatic, ce se răsuceau, se ridicau și se împrăștiau.

Annelyn păși de-a lungul tunelului gol, fără să vadă, de data aceasta, nicio arătare, fără să audă niciun zgomot. Ajunse de mai multe ori la răspântii și de fiecare dată își alese drumul la întâmplare. Descoperi scări

ascunse în umbră și le urcă nerăbdător, oricât de sus îl duceau. De două ori ocoli, cu neliniște, gropi de dimensiunea unui om, ce răspândeau o lumină difuză, pe care le recunoscu drept găuri de viermi. Altă dată, zări un vierme carnivor viu, un râu leneș de gheață fumurie traversând o răscruce, undeva departe, în fața lui. Propriul trup al lui Annelyn, văzut prin coif, strălucea într-un portocaliu vesel. Bucățile de ciupercă agățate încă de hainele-i zdrențuite erau ca niște bulgări de foc galben.

Mergea de o oră când întâlni primul groun viu. Era mai puțin strălucitor decât el, un spectru cu șase membre, roșu-închis, o fantasmă luminoasă zărită cu coada ochiului într-o vizuină lăturalnică. Dar curând Annelyn observă că îl urmărea. Începu să meargă mai aproape de perete, pipăindu-și drumul, ca și cum ar fi fost orb, și grounul, care îl urmărea ca o umbră, deveni mai îndrăzneț. Annelyn observă că era un groun mare, cu o bucată de pânză atârnând pe el, ca o a doua piele fluturătoare, cu o plasă pe care o târa după el într-o mână și cu un cuțit în alta. Se întrebă în treacăt dacă putea fi același groun pe care îl întâlnise mai înainte.

Când ajunse la un șir de scări, o spirală îngustă între două coridoare ramificate, Annelyn se opri, bâjbâi și se întoarse. Grounul veni direct spre el, ridicând cuțitul, călcând foarte ușor pe picioarele-i moi. În mod ciudat, Annelyn descoperi că nu-i era frică. Avea să-i zdrobească țeasta de îndată ce se furișa destul de aproape.

Ridică ciomagul cu capătul de sticlă. Grounul se apropie. Acum putea să-l omoare. Numai că, numai că, pe undeva, nu voia.

– Oprește-te, grounule, spuse el, în schimb. Nu știa sigur de ce.

Grounul încremeni, apoi se retrase ușor. Rosti ceva, cu un geamăt gros, gutural. Annelyn nu înțelese nimic.

– Te aud, spuse el, și te văd, grounule. Port runa Maeștrilor Schimbării. Făcu semn către teta cusută cu fir de aur de pe piept.

Grounul bolborosi, îngrozit, își aruncă plasa și o luă la goană. Annelyn hotărî, neliniștit, că n-ar fi trebuit să-i atragă atenția asupra semnului teta. Sub impulsul momentului, decise să urmărească grounul; poate, speriat, avea să-l conducă spre o ieșire. Dacă nu, putea oricând să-și găsească drumul înapoi la scară.

Îl urmări prin trei coridoare, pe după două cotituri, înainte să-l piardă cu totul din ochi. Grounul alergase foarte repede, în timp ce Annelyn simțea, din când în când, câte un junghi în gleznă, fiindu-i greu să țină pasul. Cu toate acestea, își continuă drumul și după dispariția grounului, sperând să-i ia din nou urma.

Apoi altă creatură își făcu apariția, alergând *spre* el. Îl văzu, se opri, privi înapoi peste umăr. Apoi, aparent hotărât, își continuă galopul avântat, pe patru picioare, fluturând un cuțit cu unul dintre celelalte membre.

Annelyn își agită ciomagul, dar grounul nu încetini. Apoi avu o inspirație: vârî mâna în buzunar și aprinse ultimul chibrit.

Grounul zbieră și patru picioare lungi începură să zgârie nebunește podeaua vizuinii, când acesta se opri, patinând. Însă nu era doar el surprins. Annelyn însuși, uluit de strălucirea scânteietoare care părea să-i săgeteze creierul, gâfâi, se împletici și scăpă chibritul. Amândoi stăteau clipind.

Dar altceva se mișcă. O umbră cenușie, rece, cobora asupra grounului, umplând tunelul ca un zid de ceață. Partea din față se unduia, înainte și înapoi, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Annelyn își scutură capul și viermele carnivor se desluși clar.

Pe negândite, făcu un salt înainte, balansându-și ciomagul peste capul grounului. Lovitura ricoșă pe pielea tare a viermelui, lăsându-l nevătămat. Annelyn se retrase, lovi grounul cu picioarele, să-l facă să se miște și vârî bastonul cu capăt de sticlă în gura mișcătoare a atacatorului.

Alergă apoi, cu grounul lângă el, țâșnind pe după curbe strânse, până când fu sigur că lăsaseră viermele în urmă. Se întoarseră pe același drum pe care veniseră și scara îngustă apăru în calea lor.

Grounul se opri și se întoarse, să-l privească în față. Annelyn rămase nemișcat, cu mâinile goale.

Grounul înălță cuțitul, apoi își lăsă capul într-o parte. Annelyn îi imită mișcarea. Asta păru să-l satisfacă.

Vârî cuțitul, se ghemui în praful gros al vizuinii și începu să deseneze o hartă.

Degetul grounului lăsa urme scânteietoare care zăboveau o vreme, apoi piereau cu repeziciune. Dar simbolurile pe care le folosea nu însemnau nimic pentru Annelyn.

– Nu, spuse el, clătinând din cap. Nu înțeleg.

Grounul își înălță capul. Pe urmă se ridică, gesticulă și începu să urce scara, uitându-se înapoi să vadă dacă Annelyn era în spatele lui. Era.

Urcară șirul acela de trepte și altele, străbătură o serie de vizuini largi, se cățărară pe scări ruginite, prin puțuri înguste. Apoi veneau alte tuneluri, grounul privind periodic înapoi, Annelyn urmându-l docil. Era neliniștit, dar își spunea întruna că grounul acesta l-ar fi putut omorî înainte. Cu siguranță, dacă asta ar fi avut de gând, ar fi făcut-o deja.

Alți grouni se mișcau prin vizuini. Annelyn văzu unul, o siluetă scheletică, roșie, cu o sabie lungă și un braț lipsă, iar pe urmă doi, împreună, cu cuțite, pândind în apropierea unei răscruci. Îi aruncară amenințătoare priviri fără ochi. Mai târziu, trecură pe lângă mulțimi întregi de grouni, unii dintre ei în veșminte lungi care se târau pe podea și sclipeau în multe culori. Cu toții îl evitau cu grijă. Văzu și găuri de viermi, majoritatea întunecoase și reci, altele înconjurate de nimburi de lumină care îi dădeau fiori pe șira spinării.

După mai multe urcușuri și întoarceri decât se osteni Annelyn să țină minte, ajunseră într-o sală mare.

O mulțime de grouni stăteau aplecați peste castroane fumegânde, la mese lungi de metal, îndesându-și mâncare în gură. Îl priviră impasibili.

Annelyn simți mirosul de mâncare – un terci de ciupercă, îngrijitori de torțe – și dintr-odată fu lihnit de foame. Dar nimeni nu-i oferi un castron. Călăuza lui i se adresă unui alt groun, așezat spre mijlocul unei mese, un individ dezgustător de gras, cu un cap enorm, diform. În cele din urmă, uriașul groun – cântărea, probabil, mai mult decât Groff, gândi Annelyn – își împinse la o parte mâncarea aburindă, se ridică și se apropie de Annelyn. Capul i se mișca în sus și-n jos, în sus și-n jos, examinând intrusul. Se pomeni privindu-l pe noul groun aproape ca pe o persoană, nu ca pe un obiect.

Grounul cel gras își înclină capul într-o parte. Annelyn își aminti și făcu același lucru. Grounul împreună patru mâini într-un pumn uriaș, îl ridică, îl coborî. Annelyn, cu doar două mâini, se strădui să imite gestul.

Apoi grounul ridică un deget și arătă spre propriul piept cu cealaltă mână. Annelyn dădu să-l imite, dar grounul îl opri. Acesta era ceva mai mult decât un test de vedere. Annelyn nu se clinti.

Grounul ridică două degete și un braț superior, cele două membre din mijloc se duseră într-o parte și-n alta, iar trupul său imens se cutremură. Brațul superior opus se ridică și mâna *aceea* flutură trei degete. Grounul se uită de la o mână la alta, apoi repetă gestul. Se uită la Annelyn și rămase nemișcat.

Annelyn privi de la brațul drept superior al grounului – două degete – la brațul superior stâng – trei.

Cuvintele Aducătorului de Carne îi veniră în minte. Ridică mâna și desfăcu trei degete.

Grounul își coborî toate mâinile și din nou trupul imens trepidă. Se întoarse spre un altul din neamul lui și stătură de vorbă, în felul lor moale, jelitor. Annelyn nu le putea urmări discuția, dar spera că se făcuse înțeles.

În cele din urmă, căpetenia se întoarse, ocoli masa, se așeză și reveni la castronul lui de ciuperci. Ghidul lui Annelyn îl apucă de cot și îi făcu semn să-l urmeze. Ieșiră împreună din încăpere. Grounul începu să-l conducă din nou în sus.

Și merseră, și merseră, urcând scară după scară, suind trepte doar ca să coboare altele, rătăcind prin lungi vizuini pline de grouni ce se vânzoleau și murmurau. Annelyn se simțea din ce în ce mai istovit. Vraja care îl ținuse în mișcare până atunci slăbea cu repeziciune. Glezna îl durea, era lihnit de foame, însetat și murdar și avea cumplită nevoie de odihnă și somn. Dar grounul nu dădea niciun semn de înțelegere și Annelyn nu putea decât să se străduiască să țină pasul cu ritmul lui alert.

Mai târziu, din toate vizuinile prin care trecură, nu-i mai stăruiau în memorie decât câteva imagini.

O dată, cei doi străbătură un culoar îngust care era teribil, înfiorător de rece; era un întuneric de să-l tai cu cuțitul și Annelyn zări pe tavanul scund conducte negre ca smoala, pulsând. Dâre de ceață ca abanosul se răsuceau în jurul lor, apoi cădeau pe podea, ca niște domoale șuvoaie. Annelyn și grounul intrară până

la glezne în aburul îngheţat şi negru. Sub conducte se curbau cârlige ascuţite de metal. Cele mai multe erau goale, însă de două dintre ele erau agăţate două hoituri de viermi înguşti ca nişte sfori, aparţinând unui soi pe care Annelyn nu-l mai întâlnise. De un al treilea atârna bietul, grăsanul Riess, gol şi mort, o statuie obscenă de obsidian, bălăbănindu-se grotesc, cu un cârlig în ceafă. Annelyn dădu să-şi facă semnul viermelui, dar se opri şi trecu mai departe, târşâindu-şi picioarele. Bănuia că, dacă ar fi ridicat două degete în loc de trei, ar fi putut acum să ocupe cârligul de lângă cel ce-i fusese prieten.

Alte două săli îl impresionară puternic, căci ambele erau cele mai vaste spaţii deschise pe care le văzuse vreodată. Prima dintre acestea era atât de fierbinte încât sudoarea îi şiroia pe braţe, în timp ce lumina portocalie a aerului îi înţepa ochii. Era o încăpere mare de nu-i vedea capătul. Peste tot erau conducte, groase şi subţiri, unele ciudat de negre, altele strălucitoare ca nişte viermi de metal mişunând pe podea, pe ziduri şi pe tavan. Spaţiile vaste de deasupra erau acoperite de o reţea de poduri înguste şi frânghii: acolo, sus, Annelyn zări o mulţime de grouni, mlădiindu-se pe şase picioare, purtaţi în aer, alergând de colo-colo peste plasă, întorcând roţi şi împingând drugi, supraveghind cinci obiecte imense de metal ce ardeau cu o lumină albă, pătrunzătoare, câteva niveluri mai sus. Călăuza îl conduse prin încăperea de la nivelul solului, ocolind prin labirintul de conducte, răstimp în care

ceilalți grouni treceau în goană pe lângă ei, fără să le acorde atenție.

Cea de-a doua sală, pe care o întâlni trei niveluri mai sus și minute lungi după aceea, era la fel de vastă, dar pustie. Nicio lumină, niciun obiect de metal, nicio sfoară, niciun pod, iar singurul groun pe care Annelyn îl văzu acolo era un vânător singuratic, înarmat, care stătea ca un minuscul gândac roșu în depărtare, în celălalt capăt și care îi privi când trecură. Podeaua și pereții erau din piatră, prăfoși și uscați și triști, dar, pe alocuri, erau mărginiți de panouri de metal, care scânteiau lumini de diferite culori. Când se apropiară de unul dintre acestea, Annelyn văzu că pe panou licărea o pictură. Era o reprezentare complicată, laborioasă, a unor grouni cu săbii în mâini, luptându-se cu un uriaș ai cărui ochi erau semne teta și ale cărui degete erau viermi. Dar trebui să privească îndelung, concentrat, până când desluși înțelesul scenei; culorile erau palide și șterse, ca ale tapiseriilor *yaga-la-hailor,* iar rugina săpase găuri negre, scorojite, în unele dintre panouri. Annelyn observă încă un lucru în vasta sală părăsită: găuri de viermi. Podeaua era plină de ele.

După aceea, înaintară drept multă vreme. Annelyn observă apoi, pe ziduri, pumni sparți de bronz și o parte din oboseală îi dispăru. Era mai aproape de casă. *Yaga-la-haii* locuiseră aici cândva.

Dintr-odată, grounul se opri. Se opri și Annelyn.

Se aflau lângă o conductă de aer. Nu avea grilaj. Annelyn afișă un zâmbet stins, se aplecă și vârî mâna înăuntru. Atinse o sfoară.

Grounul făcu un gest larg, ciudat, se răsuci și porni înapoi pe unde venise, mișcându-se iute pe patru picioare. Curând Annelyn rămase singur. Intră în puțul cald, apucă frânghia și începu să urce. De data aceasta vedea pe unde mergea. Pereții de metal care îl înconjurau erau de un roșu prietenos, aerul era ușor cețos și se mișca încet în sus, pe lângă el. Când ajunse între niveluri, se uită în sus și-n jos și văzu în ambele direcții careurile umbrite ale ieșirilor.

Săltă afară un nivel mai sus și își scoase coiful, vârându-și-l sub braț. Ușile mari de metal erau deschise. Annelyn se opri în umbră, să-și obișnuiască ochii cu semiîntunericul difuz, violet. Globurile acoperite de ciupercă străluceau încă în Sala Maeștrilor Schimbării, dar torțele fuseseră stinse. Aducătorul de Carne nu era de văzut. Așteptă până când se convinse că nu era acolo, apoi intră.

Primul lucru pe care îl luă fu o armă. Stiletul lui era acolo, în vârful unui morman de arme ruginite și Annelyn și-l recuperă cu satisfacție. Încercă securea mare a lui Groff, care era sprijinită de tron, dar o găsi prea grea și incomodă. În schimb, își vârî pumnalul lui Vermyllar la cingătoare și pe al lui Riess într-o cizmă. Dacă voia să-l ucidă pe Aducătorul de Carne, i se părea nimerit să folosească una dintre acele arme.

Apoi începu să umble prin sală, alegând câte un obiect, cercetând, explorând, căutând mâncare. În cele din urmă, găsi o rezervă de carne, fâșii sărate și atârnate. Carne albă, de grouni, din belșug și alte câteva feluri. Dar Annelyn descoperi că nu putea mânca

nimic. Se mulțumi cu un castron de păianjeni picanți și o farfurie de ciuperci.

După ce mâncă, se odihni pe unul dintre paturile cu roți, prea obosit să doarmă și prea speriat. În schimb, cercetă o carte pe care o găsise deschisă lângă tron. Avea coperte din piele tare, imprimate cu semnul teta și un șir de simboluri, dar paginile dinăuntru nu rezistaseră la lunga trecere a timpului. Unele lipseau cu totul, altele erau umede și acoperite de mucegai, iar cele câteva fragmente încă lizibile nu aveau niciun înțeles pentru Annelyn. Simbolurile semănau vag cu scrisul din bibliotecile în descompunere ale Omului-vierme. Annelyn învățase puțin să citească de la Vermyllar, care, la rândul lui, învățase magia neagră de la bunicul său. Nu-i era de folos. Putea descifra câte un cuvânt, ici, colo, putea ghici altul pe pagina următoare și un altul zece capitole mai departe, dar niciodată două vorbe legate care să aibă înțeles. Până și imaginile erau încâlceli de linii fără noimă, care nu înfățișau nimic cunoscut lui.

Annelyn lăsă cartea deoparte. Dinspre conducta de aer veneau zgomote. Se ridică, își luă coiful și stiletul și se duse dincolo de ușile sălii, să aștepte.

Aducătorul de Carne se ivi din puț, îmbrăcat în piele albă de groun, cu o mantie incoloră. Ducea în spate trupul unui băiețel, legat cu sfori din mătase-de-păianjen. Băiatul era din neamul *yaga-la-hailor*.

Annelyn se apropie.

Aducătorul de Carne ridică privirea, speriat. Începuse să desfacă nodurile care-i legau prada. Acum, duse mâna la cuțit și spuse:

– Tu!

– Eu, răspunse Annelyn. Avea stiletul îndreptat înainte și coiful îi atârna în cealaltă mână.

– Te-am căutat, spuse Aducătorul de Carne. După ce am atârnat o frânghie nouă.

– Am fugit, răspunse Annelyn, știind că ai să mă cauți.

– Da, zise Aducătorul de Carne, zâmbind. Cuțitul lui ieși la iveală, o șoaptă de metal pe piele. Mă temeam că te-ai pierdut. Așa e mai bine. Grounii plătesc bine pentru hrană. Apropo, prietenii tăi au fost delicioși. Mai puțin cavalerul. Din nefericire, a fost cam tare.

– Mă întreb ce gust vei avea tu, zise Annelyn.

Aducătorul de Carne râse.

– Bănuiesc că ai carnea puturoasă, continuă Annelyn. N-am să te mănânc. Mai bine rămâi hrană pentru viermi.

– Așa, zise Aducătorul de Carne. Alte mărețe glume de-ale tale. Făcu o plecăciune. Carnea asta pe care o car mă deranjează. Pot s-o desfac?

– Desigur, răspunse Annelyn.

– Lasă-mă s-o pun înăuntru, să nu fie în cale, spuse Aducătorul de Carne. Ca să nu ne împiedicăm de ea.

Annelyn clătină aprobator din cap și se dădu cu grijă la o parte, înăbușindu-și un zâmbet. Știa ce avea de gând Aducătorul de Carne. Acesta luă cuțitul și tăie nodurile care legau copilul de spatele lui, după

care îl așeză dincolo de ușă. Se întoarse, într-un nimb de lumină violacee. Râzând, spuse:

– Voi, *yaga-la-haii* și grounii, semănați atât de mult. Animale. Întinse mâna și trânti ușile largi și din nou urechile lui Annelyn răsunară de zăngănitul pe care îl mai auzise, cândva, demult.

– Nu, zise Annelyn. Semănăm, da. Dar nu suntem animale. Își puse coiful pe cap. Bezna grea se risipi ca un fum.

Aducătorul de Carne sărise ager, pe tăcute, într-o parte. Un rânjet imens îi brăzda fața. Înaintă tiptil, cu cuțitul gata să se înfigă și să spintece viscerele.

Dacă Annelyn, asemenea bietului Groff, ar fi încercat un atac în locul unde *fusese* Aducătorul de Carne în ultima clipă de lumină, ar fi fost vulnerabil la o lovitură fatală dinspre locul unde se afla acesta acum. Era o tehnică abilă, îndelung exersată, însă Annelyn vedea. De data aceasta, bezna și șiretlicul nu slujeau la nimic. Iar stiletul lui Annelyn era mai lung decât cuțitul Aducătorului de Carne.

Iute, nonșalant, destins, Annelyn se întoarse să-și înfrunte inamicul, zâmbi sub coif și lovi. Aducătorul de Carne nu avu timp să reacționeze: trecuseră ani buni de când luptase de la egal la egal. Annelyn îi străpunse abdomenul.

După aceea, împinse trupul în puțul de aer și se rugă să cadă etern.

Balul mascat al Omului-vierme era încă în toi în Înalta Vizuină, când Annelyn se întoarse la *yaga-la-hai*.

În bibliotecile prăfuite, oameni în dominouri și femei acoperite de voaluri se zvârcoleau și se răsuceau. Camerele tezaurului erau deschise pentru vizionare, camerele plăcerilor erau deschise pentru alte lucruri. În Sala de Onoare, Vermentor al Doilea zăcea în lumina sutelor de torțe, în timp ce copiii-viermi dansau pe lângă el și interpretau cântece funerare. Omul-vierme nu mai avea față: era una cu Viermele Alb. Lângă el stăteau preoții-chirurgi, în halate albe, cu scalpelul-și-teta, așa cum stătuseră de săptămâni. Masa pentru Cel de-al Șaptelea Ospăț tocmai fusese așternută.

Caralee era acolo, Carelee cea strălucitoare, cea aurie. Erau și cavalerii de bronz și mulți care cândva fuseseră prietenii lui Annelyn. Dar majoritatea doar zâmbiră, făcând mici glume, când Annelyn năvăli pe ușă.

Unii, poate, nu-l recunoșteau. Abia de curând, la Balul Soarelui, strălucise în mătase și gri-păianjen. Acum era îngrozitor de sfrijit, cu trupul acoperit de tăieturi și vânătăi în zeci de locuri, cu ochii fără astâmpăr în orbite întunecate, iar singurele veșminte pe care le purta erau niște zdrențe negre care atârnau pe el ca hainele soioase ale unui cultivator de ciuperci. Avea fața dezgolită, fără glugă măcar, și asta îi făcu pe oaspeți să șușotească, întrucât momentul scoaterii măștilor nu sosise.

Foarte curând, aveau și mai multe motive să murmure. Căci Annelyn, acest ciudat, străin Annelyn, rămase neclintit în prag, cu ochii alergând de la o mască la alta. Apoi, tot în tăcere, traversă podeaua

scânteietoare de obsidian către masa de ospăţ, înhaţă un platou de fier înţesat cu carne albă de groun şi îl azvârli cât colo cu putere. Câţiva izbucniră în râs; alţii, nu atât de amuzaţi, îşi culeseră bucăţi de carne de pe umeri. Annelyn ieşi din încăpere.

După acea întâmplare, deveni o figură cunoscută printre *yaga-la-hai*, deşi îşi pierdu talentul de a se îmbrăca şi mult din umorul său fin. În schimb, vorbea la nesfârşit şi foarte convingător despre crime uitate şi despre păcatele eonilor de altădată, zugrăvind tablouri fermecător de întunecate cu viermi-monştri care se înmulţeau sub Casă şi aveau să se ridice, într-o zi, să devoreze tot. Îi plăcea să le spună copiilor-viermi că se împreuneze cu grounii în loc să-i mănânce, ca, într-o zi, să se zămislească un nou neam, care să înfrunte viermii de coşmar.

În nesfârşita decădere a Casei Viermelui, nimic nu era mai preţuit decât noutatea. Annelyn, deşi considerat grosolan şi lipsit de subtilitate, depăna poveşti captivante şi avea o scânteie de şocantă ireverenţă. De aceea, deşi cavalerii de bronz bodogăneau, era lăsat să trăiască.

Chicago
Februarie, 1975

PRIETENI NEDESPĂRŢIŢI

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

Brand se trezi în beznă, înfiorat, și țipă. Îngerul veni la el.

Se legănă deasupra lui cu zâmbetul pe buze, fâlfâindu-și aripile din voal de aur fin. Chipul său, un chip de fetiță fermecătoare, era numai inocență, gingășie și lumină, ochii i se deschideau mari, în nuanțe de ambră, iar părul de culoarea mierii îi cădea în bucle pe umeri. Dar avea trup de femeie, catifelat, zvelt, sublim – o femeie croită la dimensiuni mai mici, ca o jucărie.

– Brand, rosti îngerul, fremătând deasupra hamacului. Mi-i arăți și mie pe prietenii nedespărțiți astăzi?

El îi surâse printre frânturi de vis tot mai palide.

– Da, îngerul meu. Da, astăzi, sunt sigur. Acum vino la mine.

Dar ființa suavă se feri de atingerea brațelor sale, prefăcut sfioasă, provocatoare. Unde aurii îi scăldau obrajii îmbujorați, iar părul îi sălta în bucle mătăsoase.

– O, Brand...

Apoi, când el înjură și se întinse ca să desfacă hamacul, îngerul chicoti și-și țuguie buzele.

– Nu mă poți avea, îl ațâță glasul de copil. Sunt prea mic.

Râzând, Brand se ajută de o bară aflată la îndemână ca să se elibereze de pânza hamacului, se scutură de ea și porni spre înger. Știa să se descurce în imponderabilitate, doar se antrena de zece de ani. Însă jucăria lui avea aripi.

Plutiră și se unduiră amândoi, dar îngerul țâșni într-o parte, atât cât să nu poată fi atins. Brand se răsuci în aer și lovi peretele cu picioarele. Imediat își luă din nou avânt. Îngerul chicoti și-l atinse în treacăt cu aripile. Brand se lovi de tavan cu o bufnitură și gemu.

– Au! Te-ai lovit?

Îngerul fâlfâi din aripi și veni repede lângă el, iar Brand zâmbi larg și îl îmbrățișă.

– Nu, dar te-am prins. De când a început îngerul meu să mă tachineze, ia spune?

– O, Brand, îmi pare rău. Mă jucam și eu. Oricum veneam la tine.

Vru să facă pe bosumflatul, dar, oricât se strădui, nu reuși să-și ascundă zâmbetul din colțul gurii.

Brand îl trase spre el și-i lipi trupul ce răspândea o răcoare aparte de propriul trup înfierbântat. De data asta, îngerul nu se mai opuse, ci îl cuprinse cu brațele sale delicate și îl sărută.

Se împreunară plutind, goi amândoi, iar Brand simți mângâierea dulce a aripilor.

La sfârșit, merse la dulap să se îmbrace. Îngerul plutea pe lângă el, abia fâlfâind, cu sânii mici scăldați în aur.

– Eşti aşa de *drăguţ*, îi spuse, în timp ce el îmbrăca o salopetă neagră. De ce te ascunzi, Brand? De ce nu poţi să rămâi gol, ca mine, să te văd aşa cum eşti?

– O obsesie de-a oamenilor, îi răspunse el, ignorându-i sporovăiala.

O auzise de nenumărate ori. Bocancii scoaseră un „clic" când îl fixară de podea.

– Eşti frumos, Brand, murmură îngerul, dar el se rezumă să încline din cap.

Numai îngerii îl credeau aşa. Se apropia de treizeci de ani, dar arăta mai în vârstă: riduri pe fruntea lată, buze subţiri, strânse într-o linie aspră caracteristică, ochi negri sub sprâncenele stufoase şi păr încreţit în inele strâns lipite de pielea capului, ca sculptate.

După ce se îmbrăcă, luă o mică pauză, apoi deschise o cutie sudată de peretele dulapului. Înăuntru era pandantivul lui. Îl scoase şi-l studie. Discul, un cristal negru, lustruit şi rece, cu miriade de fulgi mărunţi argintii închişi în el, îi acoperea toată palma. Lanţul de argint pal de care atârna se ondulă în sus şi pluti ca un şarpe de metal.

Brand îşi aminti cum fusese mai demult, când existase gravitaţie. Lanţul cântărise greu, iar cristalul atârnase ca o piatră. Totuşi, îl purtase întotdeauna, aşa cum şi Melissa purtase perechea lui geamănă. Voia să-l poarte şi acum, dar îl deranja foarte mult în imponderabilitate. Fără greutate, refuza să stea pe loc şi sălta întruna.

În cele din urmă, oftând, îl trase peste cap, apropie cristalul de gât, apoi răsuci lanţul şi-l înfăşură de mai

multe ori în jurul gâtului. Piatra mai mult îl sufoca, nu atârna ca un pandantiv. Dar ce putea face?

Îngerul îl urmări în tăcere, fremătând. Îl mai văzuse aranjându-şi cristalul negru. Uneori, Brand stătea cu orele în hamac şi piatra plutea deasupra lui. Se uita fix în ea, la dansul îngheţat al fulgilor argintii, se întuneca la faţă şi vorbea răutăcios. Atunci îngerul îl evita, ca să nu-l certe.

Dar acum şi-l pusese la gât.

– Brand, rosti îngerul când se îndreptă spre uşă. Brand, pot să vin cu tine?

Şovăi.

– Mai târziu, îngeraş. Când vin prietenii nedespărţiţi, aşa cum ţi-am promis. Acum rămâi aici, jos, şi odihneşte-te, bine?

Îi oferi un zâmbet forţat.

– Bine, primi îngerul cu buzele ţuguiate a supărare.

Cabina se deschidea într-un coridor scurt de metal gri, luminat puternic; la un capăt se afla ecluza etanşă spre compartimentul motoarelor, la celălalt, uşa punţii. Câteva panouri închise spărgeau monotonia sumbră: cale cu încărcături, generatoare de scuturi, camera lui Robi. Brand le ignoră şi porni direct spre punte.

Robi stătea fixată în centură în faţa consolei principale şi studia şirul de ecrane şi scannere cu o mină plictisită. Era o femeie scundă şi plinuţă, cu pomeţi înalţi, ochi verzi şi păr castaniu, tuns scurt, cum o impunea călătoria în spaţiu. Părul lung dădea de furcă în imponderabilitate. Îngerul avea plete lungi, bineînţeles, însă era doar un înger.

Robi îl întâmpină cu un zâmbet reținut. Brand nu i-l întoarse. Era un singuratic din fire; numai circumstanțele îl obligaseră să-și ia o parteneră, ca să-și poată pune la punct nava. Banii ei plătiseră noile ecrane pe care le instalase.

Brand se așeză pe al doilea scaun de comandă și-și puse centura cu o expresie de om mereu preocupat.

– Preiau eu comanda, anunță. După o mică pauză, clipi nervos. A fost schimbat cursul.

Se uită la Robi.

– Un roi de sclipitoare, îi explică ea, oferindu-i încă un zâmbet. Am schimbat programul. Nu sunt foarte departe de cursul nostru. Cam o jumătate de oră standard.

Brand oftă.

– Uite ce e, Robi, n-am pornit într-o cursă de întins capcane. Degetele îi alergară pe butoane, afișând tipare noi pe majoritatea scannerelor. Nu suntem vânători de recompense, ai uitat? Mergem la stele și ne întoarcem. Fără devieri.

Robi se supără.

– Brand, mi-am vândut *Unicornul* ca să investesc în planul ăsta al tău. Să știi că nu ne-ar strica o recompensă, două, în caz că nu-ți iese șmecheria. Oricum ajungem în Jungla Transformaților, de ce să nu aducem cu noi niște umbre, dacă reușim să le prindem? Roiul ăla e chiar deasupra noastră. Mă rog, aproape deasupra. Așa că sigur sunt și câteva umbre în vecinătate. Ce rău facem?

– Nu, spuse Brand, ştergând programul inserat de ea în calculatorul navei. Suntem prea aproape ca să ne ţinem de prostii.

Verifică apoi consola, reprogramând, compensând abaterea introdusă de Robi. Nou-botezata *Caleaşcă* era la două săptămâni distanţă de docurile orbitale de pe Triton, unde trecuse prin reparaţii capitale. Peste numai câteva ore, străbătând întunericul, Jungla Transformaţilor va dansa în jurul soarelui îndepărtat, un satelit troian creat de om pentru Pluto.

– Eşti încăpăţânat şi nesocotit, îi reproşă Robi. Ce ai împotriva banilor?

Brand nu ridică privirea.

– Nimic. Planul meu va da roade. Atunci voi avea toţi banii de care am nevoie. Şi tu. De ce nu te duci în camera ta să visezi cât de bogată vei fi?

Robi pufni, îşi roti scaunul, îşi scoase centura şi plecă lovind nervoasă din picioare. Dacă ar fi fost posibil să trântească o uşă culisantă, ar fi făcut-o şi pe asta.

Rămas singur, Brand termină reprogramarea. Nici nu se mai gândi la ceartă. Se contrazicea cu Robi de când plecaseră de pe Triton – din cauza recompenselor, a îngerului, a lui însuşi. Nu conta. Nimic nu conta, nimic, în afară de ideea lui, de Jungla din faţă şi de stele.

Câteva ore, atâta tot. Vor găsi prieteni nedespărţiţi în apropierea Junglei. Întotdeauna existau prieteni nedespărţiţi acolo. Şi, fără să-şi explice de ce, Brand ştia că o va găsi pe Melissa.

Duse automat mâna la gât. Discret, foarte discret, mângâie cristalul negru și rece.

Mai demult, visaseră împreună la stele.

Era un vis al tuturor. Pământul înflorea, civilizat, plictisitor; timpul și tehnologia îl uniformizaseră. De romantism, doar în spațiu mai aveai parte. Mii de oameni locuiau acum sub cupolele de pe Lună. Pe Marte, proiectele de terraformare erau în plin avânt și noi valuri de imigranți asaltau Lowelltown, Bradbury și Burroughs City în fiecare zi. Pe Mercur exista un laborator, iar Ceres, Ganymede și Titan aveau colonii cap de pod. Mai departe, pe Roata Komarov, se construia a treia navă spațială. Prima dispăruse cu douăzeci de ani în urmă, cu tot cu membrii echipajului, care fuseseră conștienți că vor muri la bord pentru ca urmașii lor să pășească pe altă lume.

Da, era un vis al tuturor.

Dar ei doi erau visători dintre cei mai neobișnuiți.

Și norocoși, pe deasupra. Se născuseră la timpul potrivit. Fuseseră copii când Expediția Hades, cu destinația Pluto, descoperise sclipitoarele. Apoi o atacaseră umbrele.

Muriseră doisprezece oameni, dar atunci Brand simțise doar un fior de copil, un tremur delicios.

Peste trei ani, el și Melissa ascultau cu aviditate știrea că Expediția Hades II, cea norocoasă, cea cu scuturi energetice primitive, făcuse descoperiri uimitoare. Iar un membru al echipajului, Chet Adams, devenise nemuritor.

Brand ţinea minte o noapte anume. Urcaseră de mână pe o scară în spirală care ducea în vârful unuia din cele mai înalte turnuri din oraş. Luminile, cele care străluceau necontenit, erau, majoritatea, dedesubt. Ei doi aproape că vedeau stelele. Brand, un Brand mai tânăr, fără barbă, cu păr lung şi ondulat, o cuprinse pe Melissa cu braţul şi arătă cu degetul.

Sus. Către cer.

– Ştii ce *înseamnă* asta? o întrebă el.

Tocmai auziseră vestea despre Hades II; visătorii se răspândeau pretutindeni.

– Acum putem avea stelele. Pe toate. Nu va trebui să murim pe o navă sau să ne stabilim pe Marte. Nu suntem prinşi în capcană.

Melissa, cu păr roşcat-auriu, râse şi-l sărută.

– Crezi că expediţia va afla cum se face? Cum de călătoresc umbrele mai rapid decât lumina?

Brand îi răspunse cu o îmbrăţişare şi un sărut.

– Cui îi pasă? Probabil că ar fi frumos să avem nişte nave mai rapide ca lumina. Dar, *la dracu'*, acum putem avea mai mult! Putem ajunge ca *el*, ca Adams, iar stelele pot fi ale noastre.

Melissa încuviinţă în tăcere.

– De ce să zbori cu avionul, dacă poţi fi pasăre?

Cinci ani nesfârşiţi iubiseră şi visaseră la stele. În vremea asta, Jungla Transformaţilor se extindea, iar prietenii nedespărţiţi străbăteau vidul.

Robi se întoarse pe punte tocmai când Brand activa ecranul principal. Ochii îi sclipiră a mirare. Se uită

la el și zâmbi. În partea de sus a imaginii, se treziră la viață milioane de luminițe, puncte cât un vârf de ac, verzi, roșii, albastre, galbene și în alte culori aprinse. Nu erau stele, nu; își schimbau locul și dansau nebunește, fără oprire, ba stingându-se, ba aprinzându-se, ca licuricii. Scannerele bâzâiau de câte ori atingeau nava.

Robi pluti spre scaun și se fixă în centură.

– Mi-ai păstrat cursul, zise ea, încântată. Îmi pare rău că m-am supărat așa de tare.

Îl atinse pe mână. Brand se scutură.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumești. Nu ne-am abătut nicio secundă de la curs. Sclipitoarele au venit la noi.

– O, ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Ne-au înconjurat. Un roi uriaș. Cel puțin câteva mile cubice, a spus el.

Robi studie din nou imaginea. Ecranul gemea de sclipitoare în agitație continuă. Stelele, luminile acelea albe nemișcate, de-abia se vedeau.

– O să intrăm direct în roi, spuse ea.

Brand ridică din umeri.

– Ne stă în drum.

Robi se aplecă în față, spre instrumente, și tastă rapid câteva comenzi. Peste câteva secunde, o linie roșie începu să tremure pe suprafața scannerului ei. Se uită acuzatoare la Brand.

– Nici măcar n-ai verificat. Trei umbre.

– Nu e o cursă cu capcane, replică Brand impasibil.

– Dacă vin direct la noi și cer să fie prinse, bănuiesc că le vei spune s-o șteargă. Pe lângă asta, ar putea trece exact prin noi.

– Nici vorbă. Scutul e activat.

Robi clătină din cap și se abține de la comentarii. Umbrele vor evita o navă cu scutul activat. Normal că nu le puteai prinde așa. Dar Brand nu voia să prindă nimic de data asta.

– Privește, spuse Brand.

Ecranul se goli subit; rămaseră doar câteva stele și două-trei sclipitoare rătăcite, trimițând un mesaj pâlpâitor în albastru și roșu. Roiul dispăruse. Apoi, la fel de repede, apăru din nou. Tot mai îndepărtat, tot mai mic, o ceață luminoasă care se risipea treptat.

Brand îngheță imaginea; Robi amplifică telescoapele la capacitatea maximă. Ceața se extinse până când acoperi tot ecranul.

Sclipitoarele fugeau, se fereau de dușmani, alergau mai iute decât alergase ori spera să alerge vreodată, fără ajutor, *Caleașca* sau orice navă construită de mâna omului. Mai aveau puțin și atingeau viteza luminii; la urma urmei, ele însuși erau lumină, o singură celulă și o aură microscopică de energie care emitea radiații vizibile, în izbucniri scurte și intense.

În ciuda imaginii înghețate, în ciuda telescoapelor, ecranul se goli la o secundă după ce sclipitoarele o luară la fugă. Ajunseseră prea departe, prea repede.

Robi vru să spună ceva, dar se răzgândi. Întinse mâna și-l pișcă tare pe Brand pe cot. Pe ecran, stelele începură să scadă în intensitate.

Nu poţi vedea umbrele, nu prea ai cum, dar Brand ştia cum arată şi le văzuse adesea în visurile şi-n închipuirile sale. Erau mai mari decât sclipitoarele, mult mai mari, aproape cât un om; globuri de energie pulsânde, rareori radiind în spectrul vizibil, observate numai de fulgii plutitori de materie vie, prizonieri în sferele lor.

Dar afectau lumina care trecea prin ele; din cauza lor, stelele fluctuau şi-şi pierdeau din strălucire.

Aşa cum şi-o pierdeau acum. Brand le privi îndeaproape. Întrezări un fulger argintiu, când un fulg de umbră surprinse lumina obosită a soarelui şi o pierdu instantaneu. O teamă veche se trezi în el şi-i strânse stomacul. Dar umbra se ţinea la distanţă; scuturile lor erau activate.

Robi se uită la Brand.

– Ne imploră, îi spuse ea, ne imploră pur şi simplu. Hai să dezactivăm scuturile şi s-o prindem. Ce rău facem?

Pe faţa lui Brand se întipări o expresie de gheaţă. Îl măcina o groază absurdă.

– Ştie, zise el, fără să gândească. Nu s-a dus după sclipitoare. Simte ceva neobişnuit la noi. Îţi spun eu, ştie.

Robi îl privi curioasă.

– Ce-i cu tine? Nu-i decât o umbră. Hai, lasă-mă s-o prind.

Brand se stăpâni, deşi simţea frica vie şi acaparatoare, frica Expediţiei Hades, tovarăşa vânătorului care întinde capcane. Creaturi cu energie, umbrele

se hrăneau cu materie. Ca sclipitoarele, devorau orice urmă de praf și gaze împrăștiate la marginea spațiului solar. Și treceau prin roiurile de sclipitoare precum coasa, săpând tuneluri de întuneric în oceanele de lumină vie. Iar când dădeau peste un fragment singuratic de nichel-fier învârtindu-se în vid, și pe el îl mâncau. Materie transformată în energie într-o strălucire tăcută, orbitoare. Un festin incandescent.

De nenumărate ori înfruntase Brand teama, așezat în fața calculatorului și pregătit să ridice scuturile. Când nava era neprotejată, când scuturile erau dezactivate, atunci numai toanele lipsite de rațiune ale unei umbre hotărau dacă vânătorul va muri sau va trăi. Dacă umbra s-ar deplasa încet, avansând nestingherită spre prânzul ei alcătuit din metal trândav, atunci vânătorul câștiga. Odată ce umbra ar ajunge în raza navei, scuturile s-ar reactiva, acoperind nava ca un al doilea strat de piele. Și, la distanță mai mare de ea, scuturile-capcană ar forma un glob. Umbra ar fi luată prizonieră.

Dar dacă umbra ar avansa *repede*...

Sclipitoarele se deplasau cu viteza luminii. Umbrele se hrăneau cu ele. Umbrele mergeau cu viteză mai mare.

Dacă umbra ar avansa mai repede, n-ar mai exista scăpare, nici protecție, nici speranța ca bărbatul sau femeia, sau calculatorul să activeze scuturile la timp. O mulțime de vânători mureau așa. Nava primei Expediții Hades, fără scuturi, fusese găurită în zeci de locuri.

– Lasă-mă s-o prind, insistă Robi.

Brand își privi partenera. Și ea era vânător, ca el. Înfrânsese teama tot de atâtea ori și se dovedise norocoasă. Dar dacă i se schimbă norocul de data asta?

Își desfăcu centura, se ridică și rămase cu privirea în jos, la Robi.

– Nu, îi spuse. Nu merită riscul. Suntem prea aproape. Lasă umbra în pace. Și nu schimba cursul, auzi? Nici măcar cu un metru. Mă duc la înger.

– Brand! Să te ia naiba! Să nu cumva să vii cu el aici, ai înțeles? Și...

Dar el îi întoarse spatele în tăcere.

Robi se răsuci din nou spre ecran și, cu un sentiment de frustrare, scrută întunericul.

În somn sau treaz, nu avea importanță. Viziunea îl hărțuia oricum. Spune-i vis, dă-i culoare de amintire.

Erau patru în Stația Transformaților, pe roata renașterii. Stația semăna cu o gogoașă; era luminată puternic și protejată de scuturi. În jurul ei, în toate direcțiile, numai nave, nave-capcană cu prada lor, nave-momeală remorcate de vânători speriați, nave de aprovizionare de pe Triton, nave-curier de pe Pământ, Marte și Lună, cu comisioane pentru prietenii nedespărțiți. Și epave. Sute de carcase deformate, găurite, părăsite, goale aglomerau jungla ca niște mormane de gunoi din oțel.

Printre ele hoinăreau prietenii nedespărțiți.

Ecluza în care se îmbrăcau ei în costumele spațiale avea un hublou; era o cameră mare și goală, un loc numai bun pentru priviri lungi și gânduri de sfârșit.

Brand, Melissa şi o blondă grăsană, pe nume Canada Cooper, stăteau în ea împreună, urmărind Jungla şi prietenii nedespărţiţi. Canada râse.

– Altfel mi i-am închipuit, mărturisi ea. Seamănă cu oamenii, indivizi prostuţi şi goi care umblă aiurea prin spaţiu.

Exact asta făceau. Câţiva stăteau pe carcasele epavelor, dar cei mai mulţi pluteau în vid, palizi în lumina stelelor, mici, rigizi şi înspăimântători. Melissa numără paisprezece.

– Grăbiţi-vă, îi îndemnă atunci reprezentantul guvernamental.

Brand nici nu mai ştia cum arată individul, dar îşi amintea vocea lui, vocea aceea groasă şi fără inflexiuni, care îi împingea de la spate de când părăsiseră Pământul. Ei erau candidaţii, aleşii. Ţinuseră cu dinţii de visurile lor, trecuseră toate testele şi aveau douăzeci de ani. Vârsta perfectă pentru o contopire reuşită, spuneau experţii. Halal experţi. Adams, primul contopit, avusese aproape treizeci de ani.

Îşi aminti cum se îmbrăcase Melissa cu costumul, suplă şi îngrijită în salopeta albă, cu fermoarul tras până jos. În mediul cu gravitaţie artificială de pe staţia rotitoare, pandantivul de cristal îi atârna între sânii bronzaţi. Îşi legase strâns părul. Şi-l lăsase lung, o mândreţe roşcat-aurie, de fluturat printre stele.

Se sărutară chiar înainte de a-şi pune căştile.

– Te iubesc, îi spuse ea. Întotdeauna te-am iubit.

Răspunsul lui veni la fel de tandru.

Apoi ieșiră. Ei doi, Canada și reprezentantul guvernamental păși pe învelișul Stației Transformaților, cu ochii la Gaură, la arenă – gaura din gogoașă, centrul ei de energie protejat, locul în care visurile deveneau realitate.

Brand, tânărul Brand, se uită în jos, acolo unde trebuia să ajungă, și surâse. Nu zărea altceva decât stele. Avea să cadă la nesfârșit, dar nu-i păsa. Vor împărți cu toții stelele.

– Tu ești prima, se adresă reprezentantul guvernului Melissei.

Ea îi trimise lui Brand un sărut prin radio și se aruncă.

Nu ajunse prea departe. Erau trei umbre în gaură, capturate și ținute prizoniere. Odată ce trecu de scuturi, una dintre ele veni la ea. Imaginea se întipărise fierbinte în memoria lui Brand. O clipă o văzu numai pe Melissa, în costum, îndepărtându-se de el spre capătul opus al stației. Apoi lumină.

Bruscă, neașteptată, cât o clipire. O străfulgerare, atât. Brand știuse la ce să se aștepte. Dar în mintea lui detaliase momentul. În visele sale se prelungea; mai întâi, costumul Melissei se aprindea și dispărea, ea-și azvârlea capul pe spate și țipa, după aceea flăcările îi devorau hainele și ultimul, ultimul pierea lanțul cu pandantivul. Melissa rămânea goală, învăluită de foc, plutind printre stele. Nu mai respira.

Dar trăia.

O simbioză între om și umbră, o creatură din materie și energie, o ființă nepământeană, schimbată,

renăscută, cu minte de om și viteză de umbră. Melissa nu mai exista.

Devenise un prieten nedespărțit.

Brand tânjea să i se alăture. Îi zâmbea, ispitindu-l. Îl aștepta și pe el o umbră. Se va uni cu ea, se vor contopi. Apoi, împreună, el și Melissa vor alerga mai repede ca navele spațiale, mai repede ca lumina, departe, cât mai departe. Galaxia le va sta la picioare. Poate și universul.

Dar reprezentantul guvernului îl prinse de mână.

– E rândul ei.

Grăsana de Canada sări fără să mai stea pe gânduri de pe locul în care stăteau. Cunoștea riscurile, le cunoșteau toți, dar și ea era o visătoare. O testaseră și călătoriseră cu ea, iar Brand știa că era o optimistă iremediabilă.

Canada pluti spre Melissa, greoaie în costumul supradimensionat, și întinse mâna. Comunică prin radio. Brand își aminti vorbele ei:

– Hei, a mea e cam leneșă. O umbră leneșă, închipuie-ți! Izbucni în râs. Hei, micuțo, unde ești? Hai la mama. Hai să ne unim, mi...

Un țipăt scurt, întrerupt înainte de a răsuna.

Și Canada explodă.

Mai întâi veni fulgerul, desigur. Însă după el nu se ivi niciun prieten nedespărțit. Canada fusese respinsă. Trei sferturi din candidații pentru contopire erau respinși. În loc să se contopească, erau mâncați. Numai că umbra nu o învăluise pe Canada în

întregime. Dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi rămas nimic din ea după transformare.

O retezase din talie. Picioarele i se zbătură sălbatic după depresurizarea bruscă. Sângele îi îngheță instantaneu.

Dură numai o secundă, o bătaie de inimă, o pauză între respirații. Încă un fulger, apoi golul. Melissa reapăru fără zâmbet pe buze, așteptând în continuare.

– Păcat, zise reprezentantul guvernamental. S-a descurcat bine la teste. Tu urmezi.

Brand se uita la Melissa și la stelele din spatele ei. Dar viziunea lui pierise. În locul ei apăru Canada.

– Nu, spuse el.

Pentru prima oară îl copleși frica.

După aceea se întoarse pe Stație și vomită. Adormi, visă și se trezi tremurând de groază.

O lăsă pe Robi cu umbra, iar el își căută alinarea la înger.

Îl aștepta, ca întotdeauna, surâzător și dornic de compania lui, un copil-femeie cu aripi firave. Se juca în hamac când intră el, cântându-și. Îi sări imediat în brațe.

Brand îl sărută apăsat, îngerul îl învălui și se rostogoliră amândoi veseli prin cabină. Ocrotit de aripi, lui Brand îi dispărea orice teamă. Îl făcea să se simtă puternic, încrezător, învingător. Îl adora și era pătimaș, mai pătimaș chiar decât Melissa.

Și se potriveau. Asemenea prietenilor nedespărțiți, îngerul era o creatură a neantului. În condiții de

gravitație, n-ar putea zbura și-ar muri într-o lună. Aceste ființe suave nu trăiau mult nici în imponderabilitate. Brand era deja la al treilea înger, creat de bioinginerii Junglei, care știau cât sunt în stare să plătească vânătorii ca să nu fie singuri. Nu conta. Îngerii erau clone și, în simplitatea lor angelică, neomenească și seducătoare, semănau între ei mai mult decât gemenii.

Moartea nu era o amenințare la adresa dragostei lor. Nici bătăliile. Nici dezertarea. Când Brand se relaxa în brațele îngerului, știa că-i va sta mereu alături.

Mai târziu, trândăviră amândoi dezbrăcați în hamac. Îngerul îl mușcă delicat de ureche, chicoti și-l mângâie cu degete delicate și aripi și mai delicate.

– La ce te gândești, Brand?

– La nimic, îngeraș. Nu-ți face tu griji.

– Of, *Brand*.

Arăta foarte supărat. Brand nu-și putu reține zâmbetul.

– Bine, atunci. Mă gândeam că suntem încă vii, ceea ce înseamnă că Robi a lăsat umbra în pace.

Îngerul se înfioră și-l îmbrățișă.

– Brr! Mă sperii. Nu pomeni de moarte.

Brand se jucă cu părul lui, zâmbind în continuare.

– Ți-am spus să nu-ți faci griji. Nu te-aș lăsa să mori. Doar ți-am promis că ți-i arăt pe prietenii nedespărțiți, ai uitat? Și stelele. Astăzi ajungem la stele, așa cum ajung și ei.

Îngerul râse încet, înveselit. Era ușor de mulțumit.

– Povestește-mi despre prietenii nedespărțiți.

– Ți-am mai povestit.

– Știu. Dar îmi place să te aud vorbind, Brand. Și mi se par atât de *drăguți*.

– Într-un fel, ai dreptate. Și-au pierdut trăsăturile omenești, sunt reci, dar pot fi drăguți câteodată. Se mișcă repede. Pot străpunge un alt fel de spațiu, cu alte legi naturale: a cincea dimensiune sau hiperspațiu, sau cum vrei tu să-i spui și...

Pe fața îngerului se ghici nedumerirea. Brand râse.

– Nu, n-ai cum să înțelegi cuvintele astea, normal. Păi, atunci, spune-i țara zânelor, îngeraș. Prietenii au multă forță interioară, ca umbrele, și folosesc această putere, această magie, pentru un truc al lor, ca să alerge mai repede ca lumina. Acuma, să știi că nu poți merge cu viteză mai mare decât a luminii fără trucul ăsta.

– De ce? întrebă îngerul cu un zâmbet inocent.

– Hmm... E-o poveste lungă. A fost odată un bărbat pe nume Einstein. El spunea că așa ceva nu se poate și era *foarte* deștept, și...

Îl întrerupse o îmbrățișare.

– Fac pariu că *tu* ai putea să mergi mai repede ca lumina, Brand, dacă ai vrea.

Îngerul fâlfâi din aripi și hamacul se clătină ușor.

– Păi, vreau, spuse Brand. Și exact asta vom încerca. Trebuie să fii mai inteligent decât pari.

Se pomeni înghiontit.

– Sunt *teribil* de inteligent, replică îngerul și se bosumflă.

– Da, râse Brand. N-am vrut să spun altceva. Am crezut că vrei să auzi povești despre prietenii nedespărțiți.

Îngerul nu mai știu cum să-și ceară iertare.

– Vreau.

– Bine. Atunci nu uita că ei cunosc un truc, cum ți-am zis. Știm că pot deplasa materia – asta-i... ăăă... o chestie solidă, îngeraș, ca nava, ca mine și ca tine, dar conține și gaze, și apă, știi? Cu energia e altceva. Umbrele sunt formate, în mare parte, din energie, au numai câteva frânturi de materie. Dar prietenii nedespărțiți sunt mai echilibrați. O grămadă de oameni deștepți cred că, dacă ar putea studia umbrele, și-ar da seama de trucul lor și atunci am putea construi și noi nave mai rapide ca lumina. Dar nimeni nu a reușit încă să-și dea seama cum să studieze o umbră, pentru că e toată numai energie și aproape imposibil de ținut în loc, pricepi?

– Da, minți îngerul, cât se poate de serios.

– Așa. Prietenii nedespărțiți transportă nu numai energie și fulgi de materie, dar și ce rămâne din trupurile membrilor umani ai simbiozei. Nu înțelegi asta, nu? La naiba, e... ăăă... taci și ascultă. Prietenii se pot transporta pe ei înșiși, plus ceea ce reușesc să introducă în sfera lor energetică, adică în aură. Imaginează-ți o manta lăbărțată, îngeraș. Ce nu intră sub ea nu pot duce cu ei.

Îngerul chicoti, evident amuzat de ideea unei mantale lăbărțate. Brand oftă.

– Așadar, sunt un fel de mesageri de-ai noștri. Zboară la stele în locul nostru, foarte repede, ne spun care sori au planete și unde găsim lumi bune de locuit. Și au descoperit nave în alte sisteme – construite de

alt soi de ființe, care nu sunt nici oameni, nici prieteni nedespărțiți – și poartă mesaje ca să aflăm unii de alții. Țin legătura cu navele noastre, alergând de la una la alta. Navele noastre sunt tare leneșe, îngeraș. Am lansat douăzeci până acum, dar nici măcar prima n-a ajuns încă la destinație.

– Au prins-o prietenii nedespărțiți, nu-i așa? Mi-ai spus tu, n-am uitat.

– Da. Nu mai trebuie să spun cât de mirați au fost oamenii aceia. Majoritatea erau fiii și fiicele celor care plecaseră de pe Pământ. Când au plecat părinții lor, nu existau prieteni nedespărțiți și nici de sclipitoare nu se auzise, nu, nu, nici de umbre. Dar acum prietenii ajută navele să țină legătura între ele, dând fuga de la una la alta cu mesaje și chiar cu mici pachete. Odată ce vom avea colonii, și la ele o să alerge.

– Dar au lipsuri, sări îngerul.

– În ciuda vitezei lor, continuă Brand zâmbind, au multe lipsuri. Nu pot ateriza pe nicio planetă pe lângă care trec; puțurile cu gravitație sunt mortale pentru ei. Și nici măcar nu le place să treacă de orbita lui Saturn sau să străbată o distanță asemănătoare, din cauza soarelui. Umbrele și sclipitoarele nu călătoresc atât de departe, iar prietenii nedespărțiți se forțează s-o facă. Ăsta-i un neajuns.

Pe lângă asta, sincer să fiu, mulți oameni vor să călătorească mai repede ca lumina. Vor să construiască nave și să ridice colonii. Așa că acela care va descoperi cum să-i imităm pe prietenii nedespărțiți, fără ca oamenii să fie nevoiți să se contopească și,

poate, să moară, va câştiga o grămadă de bani. Şi renume. Şi va avea stelele la picioare.

– Tu vei fi acela, Brand, spuse îngerul.

– Da. Şi tocmai de aceea ne aflăm noi aici, îngeraş, adăugă el pe un ton grav.

„Nu."

Cuvântul îl bântuise, îi auzise ecoul răsunând în vis. Din cauza lui, pierduse stelele. Şi pe Melissa.

Nu se putea convinge să se întoarcă pe Pământ. Melissa nu mai era, plecase la stele în prima ei misiune, dar el încă o iubea. Iar visul se agăţa de el cu dinţii. Dar nu i se va oferi o a doua şansă. Candidaţii erau mai numeroşi decât umbrele, iar el căzuse la testul final.

Lucră o vreme pe Staţia Transformaţilor, apoi se angajă pe o cursă de aprovizionare de pe Triton la Junglă şi învăţă să conducă o navă. În doi ani, economisi o sumă frumuşică. Împrumută restul, puse la punct o epavă din Junglă şi deveni vânător.

Planul îi era clar pe atunci. Guvernul nu-i acorda o a doua şansă, dar şi-o putea crea singur. Va rătăci până va găsi o umbră şi-o va prinde în capcană. Apoi va merge în spaţiu şi se va contopi cu ea. Până la urmă, i se va alătura Melissei. Brand, prieten nedespărţit. Da, va avea şi el stelele lui.

Un vânător priceput se poate descurca din patru capturi pe an. Dacă prinde şase, e bogat. Brand nu era încă un vânător priceput şi petrecuse şase luni de căutări singuratice zadarnice. Doar luminile îndepărtate

ale roiurilor de sclipitoare, viziunea lui nestrămutată și Melissa reușeau să-i alunge întunericul.

La început, când nu se plimba afară, printre stele, Melissa venea să-l vadă. El rătăcea într-una din călătoriile lui plictisitoare, când, pe neașteptate, scannerele sclipeau roșii și apărea ea, plutind în afara navei, zâmbindu-i pe ecranul principal. Atunci el deschidea ecluza și o aducea înăuntru.

Dar nici la început, în zilele cele mai bune, legătura lor nu mai fusese ca înainte. Ea nu putea bea sau mânca împreună cu el. Nu avea nevoie; devenise un prieten nedespărțit, se hrănea cu praf de stele, sclipitoare și resturi, transformându-le în energie, ca umbrele.

Supraviețuia în atmosferă, vorbea și funcționa, dar nu-i plăcea. Nu se simțea bine. Pe nava înghesuită era un chin să-i ții aura sub control, să nu transforme moleculele de aer care o apăsau din toate părțile.

Prima oară când veni la el pe Stația Transformaților, Brand se lipi de trupul ei zvelt, sărutând-o. Ea nu se opuse. Dar avea carnea rece și limba, când i-o atinse pe-a lui, îl înțepă ca o suliță de gheață. Mai târziu, încăpățânat, vru să facă dragoste cu ea. Și dădu greș.

În curând, nici nu mai încercară. Când venea pe navă, în lunile acelea de vânătoare, nu făcea decât s-o țină de mâna dură și lucioasă și să-i vorbească.

– Nu e nimic de făcut, Brand, îi spuse Melissa odată, în primele zile. Am vrut să fac dragoste cu tine, da, de dragul tău. Dar m-am *schimbat*, Brand. Trebuie să înțelegi. Sexul e ca hrana, știi bine. O necesitate umană. Pe mine nu mă mai interesează. Vei înțelege

și tu, după contopire. Dar nu-ți face griji. Sunt și alte lucruri acolo, lucruri care merită efortul. Stelele, dragul meu. Ar trebui să vezi stelele. Zbor printre ele și... și, o, Brand, e extraordinar! Cum să-ți descriu? Trebuie să simți. Când zbor, când străpung, totul se schimbă. Spațiul nu mai e negru, ci o mare de culori care se rotesc în jurul meu, se lovesc de mine, iar eu trec exact prin mijlocul lor. Și senzația! E ca... un orgasm, Brand, dar nu se mai termină, tot trupul îți cântă și-ți vibrează, nu doar o părticică din tine. Trăiești! Și există lucruri pe care numai prietenii nedespărțiți le cunosc. Ceea ce le spunem noi oamenilor e doar o frântură, frântura pe care o pot înțelege. La mijloc e mult mai mult. Muzică, Brand, dar nu muzica noastră. Câteodată auzi pe cineva strigând de departe, din miezul stelelor. Cred că strigătul e cu atât mai puternic, cu cât zbori mai mult. Acolo s-a dus primul contopit, știi tu, Adams sau cum îl chema ca om. De asta dispar prietenii nedespărțiți mai bătrâni. Spun că, după o vreme, obosesc să tot care mesaje pentru oameni. Atunci pleacă în miezul stelelor. O, Brand, aș vrea să fii cu mine! Ar fi exact cum ne-am visat. Grăbește-te, iubitule, găsește-ți mai repede umbra, de dragul meu.

Iar Brand, deși îl treceau fiori stranii, încuviința și promitea că o va găsi.

Și, în cele din urmă, o găsi.

Teama îl copleși a doua oară. Urmări scannerele care zumzăiau alertate de vecinătatea umbrelor. De cinci ori îi înțepeni degetul deasupra butonului care i-ar

fi dezactivat scuturile. De cinci ori îl retrase. Nu-i ieșea din minte Canada zvârlind din picioare. Și Hades I.

În cele din urmă, cu gândul la Melissa, apăsă butonul. Umbra se apropia treptat. De ce să se grăbească? Nava lui nu era un roi de sclipitoare care circula cu viteza luminii; doar metal fără viață, târându-se prin vid.

Uşurat, Brand o prinse în capcană. Dar, când își trase costumul, teama îl lovi din nou.

O înfruntă. O, se luptă cu ea! Rămase o oră în ecluză, tremurând, încercând zadarnic să-și pună casca. Îi tremurau mâinile și vomită de două ori. Până la urmă, deznădăjduit și înfrânt în ecluza urât mirositoare, își dădu seama de adevăr. Nu se va contopi niciodată.

Duse prizonierul înapoi în Jungla Transformaților, pentru recompensă. Stația îi oferi taxa standard, dar mai apăru un cumpărător, un bărbat între două vârste, care venise cu o navă de aprovizionare veche, ca el. Ca zeci de alți oameni. Brand îi vându umbra acelui bărbat, acelui vizionar necalificat, spera el, al testelor ratate. Apoi îl privi cum moare.

Încă o epavă abandonată se alătură Junglei, plutind pe o orbită aglomerată, pe lângă celelalte carcase, rămășițele altor visuri.

Brand vându umbra a doua oară, de data asta Stației Transformaților. Peste o lună, când se întoarse Melissa, îi spuse adevărul. Se aşteptase la înfruntare, lacrimi, revoltă. Dar ea pur și simplu se uită la el, şocant de indiferentă. Brand îi ceru să se întoarcă la el.

– Ne-am putea întoarce pe Pământ, îi propuse. Dacă rămânem pe orbită, oamenii de știință te-ar

studia. Poate reuşesc să te decontopească, aşa ceva. Sigur vor fi încântaţi de ocazie. Poate le spui cum să construiască nave mai rapide ca lumina. Dar măcar vom fi împreună.

Vorbele se revărsară ca un torent din gura unui copil plin de speranţă.

– Nu, îl refuză Melissa fără ocolişuri. Nu înţelegi. Aş prefera să mor.

– Ai spus că mă iubeşti. Rămâi cu mine.

– Of, Brand! Te-am iubit cu adevărat. Dar nu vreau să renunţ la stele. Acum ele sunt dragostea mea, lumea mea. Sunt un prieten nedespărţit, Brand, iar tu nu eşti decât un om. S-au schimbat lucrurile. Dacă nu te poţi contopi, întoarce-te pe Pământ. Acolo e locul oamenilor, al tău. Stelele ne aparţin nouă acum.

– *Nu!* strigă el, ca să-şi reţină lacrimile. Voi rămâne aici, ca vânător. Te iubesc, Melissa. Voi rămâne lângă tine.

O undă de tristeţe fugară brăzdă chipul Melissei.

– Atunci probabil că te voi vizita, îi spuse. Când am timp, dacă mai vrei.

Şi îl vizită. Dar, odată cu trecerea anilor, vizitele se rărira. Lui Brand îi era din ce în ce mai străină. Trupul ei bronzat căpătă o nuanţă deschisă, deşi îşi păstrase formele de la douăzeci de ani, în vreme ce al lui îmbătrânea. Părul ei, şuvoi roşcat-auriu, încărunţise alb-argintiu, iar în ochii ei îşi găsi adăpost răceala. Adesea, când stăteau pe orbită, în vecinătatea Junglei, ea parcă nici nu era acolo. Vorbea despre lucruri pe care el nu le înţelegea, despre prieteni nedespărţiţi

pe care nu-i cunoștea, despre fapte dincolo de puterea lui de pătrundere. Și ajunsese s-o plictisească acum, cu veștile lui despre Pământ și oameni.

În cele din urmă, nu-și mai vorbiră. Nu mai rămăseseră decât amintirile, pentru că Melissa nu mai veni.

Robi îl apelă prin interfon și Brand se îmbrăcă repede.

– Acum, întrebă îngerul nerăbdător, pot să vin acum?

– Da, îi răspunse, oferindu-i zâmbetul său indulgent. Ți-i voi arăta pe prietenii nedespărțiți, îngeraș. Și după aceea te duc la stele!

Îngerul zbură în spatele lui, prin panoul deschis, pe coridor, pe punte.

Robi ridică privirea când intrară. Nu păru deloc încântată.

– Nu asculți, nu-i așa? Nu vreau să-ți văd animalul de companie pe punte, Brand. Nu poți să-ți păstrezi perversiunile în cabină?

Îngerul se făcu mic când îi auzi vocea tăioasă.

– Nu-i place de mine, îi spuse lui Brand, speriat.

– Nu te teme, îngeraș, sunt aici. Îl sperii, i se adresă el lui Robi. Taci din gură. I-am promis că-i arăt prietenii nedespărțiți.

Robi îi aruncă o căutătură fioroasă și apăsă butonul ecranului. Acesta se trezi la viață.

– Na, poftim, zise ea scârboasă.

Caleașca se afla în mijlocul Junglei. Brand număra iute cel puțin zece epave. Stația Transformaților era

undeva jos, într-un colţ al ecranului, înconjurată de nave-capcană şi scuturi. Lângă centru se învârtea o roată mai mare, cu spiţe, staţia de aprovizionare rotitoare Hades IV, cu baruri şi refugii ale plăcerilor.

În vecinătatea lui Hades se adunase un grup de prieteni nedespărţiţi, cel puţin şase, încă mici şi albi din cauza distanţei mari. Se zăreau şi alţii, dar aceştia erau cei mai apropiaţi. Vorbeau între ei, deşi se aflau în vidul dur de la marginea soarelui; printr-un simplu act de voinţă, îşi împingeau aura întunecată în sfera spectrului vizibil. Limbajul lor era unul al luminilor.

Robi îndreptase deja *Caleaşca* spre ei. Brand făcu semn din cap spre înger şi-i arătă cu degetul.

– Prietenii nedespărţiţi.

Fiinţa delicată ţipă veselă şi zbură spre ecran, lipindu-şi nasul de el.

– Sunt aşa de *mici*, zise, plutind pe loc şi fluturând din aripi.

– Creşte capacitatea de mărire, îi ceru Brand lui Robi.

Ignorat, se fixă în centură lângă ea şi execută singur comanda. Grupul de prieteni nedespărţiţi se dublă în dimensiuni. Îngerul radia de fericire.

– Ajungem deasupra lor în câteva minute, spuse Brand.

Robi se făcu că nu-l aude.

– Nu ştiu ce părere ai tu, Brand, şopti ea cu glas grav, ca să nu o audă îngerul, dar majoritatea bărbaţilor care îşi cumpără jucării sexuale sunt fie bolnavi, fie handicapaţi, fie impotenţi. Tu de ce-o faci? Pari

întreg la cap. De ce ai nevoie de un înger, Brand? Ce te deranjează la femei?

– E mai ușor să trăiești cu îngerii, se răsti Brand. Și fac ce li se spune. Nu mai fi curioasă și treci la luminile de semnalizare. Vreau să vorbesc cu prietenii noștri de acolo.

Robi se încruntă.

– Să vorbești cu ei? De ce? Hai să-i prindem, sunt o grămadă acolo...

– Nu. Vreau să găsesc pe cineva anume, pe cineva special. O cheamă Melissa.

– Pfui! Îngeri și prieteni nedespărțiți. Ar trebui să încerci și cu o ființă umană din când în când, Brand. Așa, de dragul schimbării, dacă mă înțelegi, bolborosi Robi, dar pregăti luminile de semnalizare între timp.

Chemarea lui Brand străbătu vidul. Unul dintre prietenii nedespărțiți îi răspunse, apoi dispăru.

– Va veni, anunță el convins, în timp ce așteptau. Chiar și acum, va veni.

Emoționat, îngerul zbura când ici, când colo, atingând orice obiect la care ajungea. În mod normal, nu avea ce căuta pe punte.

– Potolește-te, îi ceru Brand.

Îngerul zbură la el și i se cuibări fericit în poală.

– Ce fac prietenii nedespărțiți? îl întrebă, după ce-l înconjură cu brațele. O să ne dezvăluie trucul lor, Brand? Când mergem la stele?

– Curând, îngeraș, îi răspunse Brand răbdător. Curând...

Atunci apăru Melissa, prinsă pe ecran. Brand simți un fior.

Avea pielea albă ca laptele, părul, un nimb argintiu, curgător. Altfel, era neschimbată. Aceleași rotunjimi ferme ale fetei de douăzeci de ani și exact chipul pe care și-l amintea Brand.

Brand goni îngerul din poală și se răsuci spre consolă. Apăsă câteva butoane.

Afară, stelele începură să licărească. Punctul fierbinte al soarelui îndepărtat scădea în intensitate. Matahalele junglei, roata Hades, Stația Transformaților, peste toate coborî o geană de întuneric. Numai Melissa și ceilalți prieteni nedespărțiți rămaseră la fel.

Prizonieri în glob.

Robi zâmbi și vru să spună ceva, dar Brand îi reteză vorba dintr-o privire. Luminile de semnalizare o chemau pe Melissa. La răspunsul ei, dezactivă scuturile ca s-o primească pe navă.

O întâmpină pe coridor, după ce ecluza își încheie ciclul de închidere. Partenera lui rămase sus, pe punte.

Stăteau la trei metri unul de celălalt. Nu se atinseră, nu schimbară zâmbete.

– Brand, rosti Melissa, într-un sfârșit. Îl studie cu ochi albaștri de gheață, întipăriți pe un chip rece și sobru, iar vocea ei avea o undă de răgușeală pe care nu și-o amintea. Tu... ce faci? Nu suntem... nu suntem umbre. De prins în capcană.

Vorbea împiedicat și se opri stânjenită.

– Ai uitat să vorbești, Melissa?

Între timp, panoul punții culisă în spatele lui Brand. Îngerul dădu buzna în coridor și începu să zboare.

– O, i se adresă Melissei, ești *drăguț*.

Prietenul nedespărțit aruncă ochii spre înger, apoi îl ignoră și reveni la Brand.

– Câte ceva, am uitat. Zece ani, Brand. Cu stele, cu stelele. Nu... Nu mai sunt *om* acum. Sunt mai bătrână, un prieten nedespărțit bătrân. Chemarea... O să fiu chemată curând. Luă o mică pauză. De ce ne-ai prins în capcană?

– Un nou stil de capcană, Melissa, îi răspunse Brand cu zâmbetul pe buze. N-ai observat? E ca *umbra*. O îmbunătățire, tocmai descoperită pe Pământ. Oamenii au tot cercetat scuturile, iar eu i-am urmărit. Aveam eu o idee, dragostea mea, dar vechile scuturi nu erau bune. Cele de aici, cum să zic, sunt mai sofisticate. Iar eu sunt primul care își dă seama de consecințe.

– Sofisticate. Consecințe.

Cuvintele răsunau neobișnuite, străine, nepământești în gura Melissei. Avea o expresie pierdută.

– Vom merge împreună la stele, Melissa.

– Brand, rosti ea, și preț de-o clipă, glasul îi tremură parcă mai omenesc. Renunță, Brand. Renunță... la mine. Și la stele. Sunt... visuri bătrâne și te-au făcut neprietenos. Înțelegi? Nu înțelegi?

Îngerul se înălța și cobora în picaj, tot mai aproape de Melissa, evident fascinat de prietenul nedespărțit, dar și temător. Și Brand, și Melissa îl ignorau.

Brand se uita la Melissa, la reflexia vagă a fetei care îl iubise cândva. Își alungă imaginea ei veche din minte.

Nu era decât un prieten nedespărțit care îl va duce la stele.

– Mă poți duce la stele, Melissa, pe mine și, după aceea, pe alții. A sosit timpul ca voi, prietenii nedespărțiți, să împărțiți universul cu amărâții de oameni.

– Să te trag după mine? veni întrebarea ei.

– Ai putea...

Dar îngerul îl întrerupse:

– O, lasă-mă pe mine, Brand! Lasă-mă pe mine să-i spun. Știu cum s-o fac. Tu m-ai învățat. N-am uitat. Lasă-mă să vorbesc cu prietenul nedespărțit.

Nu se mai avânta în cercuri îndrăznețe, ci plutea nerăbdător între ei.

Brand zâmbi larg.

– Bine. Spune-i tu.

Îngerul zâmbitor făcu o piruetă și fâlfâi din aripi ca să-și întărească vorbele:

– E ca și când mergi cu calul, se adresă el Melissei. Umbrele sunt caii, așa mi-a zis Brand, iar prietenii nedespărțiți sunt ca niște cai cu călăreți. Dar Brand are prima caleașcă și prietenii îl vor trage după ei. Chicoti. Brand mi-a arătat o fotografie cu o caleașcă. Era și un cal în ea.

– O caleașcă stelară, observă Brand. Îmi place imaginea. Da, e o analogie cu desenele animate, firește, dar socoteala e bună. Voi puteți transporta materie. Dacă sunteți destui, încuiați într-o capcană întunecată, puteți trage o navă ca a mea.

Melissa plutea și se uita lung, scutura din cap încet înainte și înapoi. Avea licăriri grațioase în părul de argint.

– Stelele, murmură ea. Brand, miezul... cântecele. Libertatea, Brand. Mai știi ce vorbeam? Brand, ele nu vor... nu fug... nu ne vor lăsa să *plecăm*... nu ne poți *înlănțui*.

– Am și făcut-o.

Încurajat când o văzu pe Melissa împietrind brusc, îngerul zbură deasupra ei. Ca un copil, întinse mâna s-o atingă și descoperi că fantoma e solidă. Melissa, cu ochii la Brand, îl cuprinse cu brațul. Îngerul zâmbi, oftă și se lipi de ea.

Brand clătină din cap.

Ființa înaripată ridică brusc ochii, cu o expresie de puști îmbufnat.

– M-ai păcălit, îi reproșă lui Brand. Nu-i cal. E om. Apoi surâse, brusc înveselită. Și e așa *drăguț*.

Se lăsă liniștea. Lungă, nesfârșită.

Panoul punții culisă în spatele lui. Robi aștepta.

– Ei?

Fără un cuvânt, Brand își luă avânt cu picioarele și traversă încăperea, își fixă centura și privi ecranul. Afară, în beznă, în frântura sumbră de întuneric de pe ecran, Melissa revenise alături de prietenii ei nedespărțiți. Vorbeau în explozii sacadate, colorate. Brand îi urmări doar câteva clipe, apoi se întinse la consolă și apăsă un buton.

Stelele se aprinseră reci, scânteietoare, iar flancurile lui Hades străluciră.

Înainte ca Robi să deschidă gura, prietenii nedespărțiți dispăruseră, învolburând spațiul, mișcându-se

cu o viteză pe care *Caleașca* nu ar fi atins-o niciodată. Melissa zăbovi, însă doar o clipă în plus. Apoi rămase neantul și epavele din jur.

– *Brand!*

El îi surâse și ridică din umeri.

– N-am putut s-o fac. Noi n-am fi fost în stare niciodată să-i eliberăm din capcane. Ar fi devenit animale, animale de povară, prizonieri. Își compuse o figură sfioasă. Dar ei nu sunt așa. Nici oameni nu sunt, adică nu mai sunt. Ei, tot am vrut noi să întâlnim o rasă extraterestră. De unde să fi știut că am creat una chiar noi?

– Brand. Investiția noastră. *Trebuie* să o ducem la capăt. Nu putem folosi umbrele?

Brand clătină din cap.

– Nu. Nu am reușit să le facem să înțeleagă ce vrem. Nu, ori prietenii nedespărțiți, ori... nimic. Așa cred eu.

Robi se holba la ecran cu o expresie de dezgust și exasperare.

– Mă voi revanșa față de tine, îi promise el. O prinse de mână cu blândețe. O să întindem capcane. Avem echipamentul potrivit.

Robi cercetă puntea.

– Unde e îngerul?

Parcă nu mai era atât de supărată pe el. Brand oftă.

– În cabina mea. I-am dat un colier, să se joace cu el.

Chicago,
Decembrie 1973

ORAŞUL DE PIATRĂ

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Răspântia lumilor avea o mie de nume. Hărțile astrale ale oamenilor o înregistrau ca Popasul Cenușiu, dacă o înregistrau cumva, ceea ce se întâmpla rar, căci se afla la un deceniu de drum de tărâmurile umane, spre nucleu. Dan'laii o numeau Pustiul, în limba lor arogantă, lătrătoare. Pentru ul-mennaleithi, care o cunoscuseră cel mai mult timp, era pur și simplu planeta orașului de piatră. Kreshii aveau un cuvânt pentru ea, așa cum aveau și linkellarii și cedranii și alte seminții care aterizaseră acolo și apoi plecaseră, astfel că alte și alte nume supraviețuiau și acum. Dar, mai cu seamă, răspântia lumilor pentru ființele care treceau pe acolo pentru scurt timp, săltând de pe o stea pe alta.

Era un loc arid, o planetă de oceane gri și câmpuri nesfârșite, bântuite de vijelii. În afară de portul spațial și de orașul de piatră, totul era pustiu și neînsuflețit. Portul era vechi de mai bine de cinci mii de ani, după socoteala oamenilor. Îl construiseră ul-nayileithii, în zilele de glorie când dominau stelele ulliene și, timp de o sută de generații, răspântia lumilor fusese a lor. Dar pe urmă ul-nayileithii dispăruseră și veniseră

ul-mennaleithii să le populeze planetele, iar acum străvechea rasă era pomenită doar în legende și rugăciuni.

Însă portul spațial dăinuise, o imensă pată pe câmp, înconjurată de paravânturile impunătoare pe care inginerii dispăruți le construiseră împotriva furtunilor. Între zidurile înalte se afla orașul-port – hangare, barăci și dughene, unde se puteau odihni și revigora ființe obosite de pe sute de planete. Afară, către vest, nimic; dinspre vest suflau vânturile, lovind zidurile cu o furie numaidecât captată și transformată în energie electrică. Dar zidurile estice aveau în umbra lor un al doilea oraș, un oraș în aer liber din bule de plastic și barăci de metal. Aici se îngrămădeau înfrânții, proscrișii și bolnavii; aici se strângeau cei fără navă.

Iar dincolo, mai departe spre est, orașul de piatră.

Fusese acolo când sosiseră ul-nayileithii, cu cinci mii de ani în urmă. Nu reușiseră să afle niciodată cât timp a înfruntat orașul vânturile sau de ce. Se spunea că vechii ullieni erau aroganți și curioși, pe vremea aceea, și făcuseră investigații. Au colindat străduțele întortocheate, au urcat scările înguste, au escaladat turnurile îngrămădite și piramidele cu vârfuri retezate. Au găsit nesfârșitele tuneluri întunecoase ce se împleteau pe sub pământ, ca un labirint. Au descoperit imensitatea orașului, cu tot praful și toată liniștea lui teribilă. Dar pe Constructori nu i-au găsit nicăieri.

În cele din urmă, ul-nayileithii fuseseră cuprinși de o stranie oboseală și, odată cu ea, de teamă. Se retrăseseră din orașul de piatră, fără să mai pună vreodată piciorul pe culoarele lui. Vreme de mii de ani,

oraşul de piatră a fost ocolit şi a luat fiinţă cultul Constructorilor. Şi aşa a început şi lungul declin al vechii rase.

Dar ul-mennaleithii îi venerează doar pe ul-nay-ileithi. Iar dan'laii nu venerează nimic. Şi cine ştie ce venerează oamenii? Aşadar, acum, din nou, se auzeau sunete în oraşul de piatră: zgomot de paşi purtat de vânt.

Scheletele erau incastrate în zid.

Erau instalate deasupra porţilor paravântului, fără o ordine anume, unsprezece la număr, pe jumătate cufundate în metalul neted ullian şi pe jumătate expuse în bătaia vântului. Unele erau adâncite mai mult decât altele. Sus de tot, scheletul nou al unei fiinţe înaripate fără nume huruia în adierea brizei, un mănunchi jigărit de oase groteşti prinse de zid doar de încheieturi şi genunchi. Însă mai jos, deasupra porţii şi puţin la dreapta, coastele galbene, arcuite, ale unui linkellar erau tot ce putea fi văzut din acea făptură.

Scheletul lui MacDonald era pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară. Cea mai mare parte a membrelor erau cufundate adânc în metal, dar vârfurile degetelor îi atârnau în afară (o mână încă ţinând un laser), la fel şi picioarele, iar torsul era în aer liber. Şi craniul, desigur – albit, pe jumătate zdrobit, dar încă un reproş. Îşi cobora privirea înspre Holt de fiecare dată când trecea prin bolta de dedesubt. Uneori, în strania penumbră a zorilor răspântiei lumilor, ochii inexistenţi îl urmăreau parcă în lungul drum spre poartă.

Dar pe Holt nu-l deranjase asta luni în şir. Lucrurile se schimbaseră imediat după ce-l luaseră pe MacDonald şi trupul lui putrezit apăruse brusc pe paravânt, pe jumătate contopit cu metalul. Atunci a simţit duhoarea, iar cadavrul fusese prea recognoscibil Mac. Acum era doar un schelet şi asta îl ajuta pe Holt să uite mai uşor.

În acea dimineaţă aniversară, ziua care marca sfârşitul primului an standard de la descinderea navei *Pegasus*, Holt trecu pe sub schelete fără măcar să ridice privirea.

Înăuntru, ca de obicei, coridorul era pustiu. Cotea în ambele direcţii, alb, prăfos, foarte gol. La intervale regulate, se aflau uşi înguste, albastre, dar toate erau închise.

Holt coti la dreapta şi încercă prima uşă, apăsându-şi palma pe placa de acces. Nimic: biroul era încuiat. Încercă următoarea uşă, cu acelaşi rezultat. Şi apoi următoarea. Holt era metodic. Trebuia să fie. În fiecare zi era deschisă o singură încăpere, alta de fiecare dată.

Cea de-a şaptea uşă se dădu în lături la atingerea lui.

În spatele unui birou de metal, şedea un singur dan'la, arătând nelalocul lui. Încăperea, mobila, portul spaţial, totul fusese construit după proporţiile de mult dispăruţilor ul-nayileithi, iar dan'laul era disproporţionat de mic pentru acest decor. Dar Holt se obişnuise. Venea aici în fiecare zi, deja de un an, şi în fiecare zi un singur dan'la şedea în spatele unui birou. Nu ştia dacă era acelaşi, schimbând zilnic încăperile, sau altul în fiecare zi. Toţi aveau boturi lungi,

ochi ageri şi blană roşiatică, zburlită. Oamenii le spuneau oameni-vulpi. Cu rare excepţii, Holt nu-i putea deosebi unul de altul. Dan'laii nu-l ajutau deloc. Refuzau să-şi spună numele, iar creatura din spatele biroului îl recunoştea uneori, dar, cel mai adesea, nu. Holt renunţase de mult la jocul de-a ghicitul şi se resemnase să trateze fiecare dan'la ca pe un străin.

În dimineaţa aceasta, însă, omul-vulpe îl recunoscu numaidecât.

– Ah! zise el, când Holt intră. Un post pentru tine?

– Da, răspunse Holt. Îşi scoase chipiul ponosit de navigator, care se potrivea cu uniforma-i gri, uzată – un bărbat subţire, palid, cu păr castaniu, început de chelie şi bărbie proeminentă.

Omul-vulpe îşi împreună mâinile subţiri, cu şase degete şi flutură un zâmbet firav.

– Niciun post, Holt, spuse el. Îmi pare rău. Nicio navă azi.

– Am auzit o navă astă-noapte, spuse Holt. Am auzit-o până în oraşul de piatră. Fă-mi rost de un post pe ea. Sunt calificat. Cunosc acţionarea standard şi pot opera un propulsor dan'la. Am recomandări.

– Da, da. Iarăşi zâmbetul arţăgos. Dar nu e nicio navă. Poate săptămâna viitoare. Poate că săptămâna viitoare va veni o navă umană. Atunci vei avea un post, Holt, îţi jur, îţi promit. Te pricepi la propulsoare, nu? Aşa zici! Am să-ţi găsesc un post. Dar săptămâna viitoare, săptămâna viitoare. Nu e nicio navă acum.

Holt îşi muşcă buza şi se aplecă, întinzându-şi mâinile pe birou, cu chipiul strivit sub un pumn.

– Săptămâna viitoare nu vei fi aici, spuse el. Sau, dacă vei fi, n-o să mă recunoști, n-o să-ți amintești nimic din ce-ai promis. Fă-mi rost de un post pe nava care a venit azi-noapte.

– Ah! făcu dan'laul. Niciun loc. Nicio navă umană, Holt. Niciun post pentru un om.

– Nu-mi pasă. Accept orice navă, am să muncesc cu dan'laii, ullyenii, cedranii, orice. Propulsoarele sunt toate la fel. Du-mă pe nava care a venit azi-noapte.

– Dar *n-a fost* nicio navă, Holt, spuse omul-vulpe. Dinții îi scânteiară, apoi dispărură din nou. Zău, Holt. Nicio navă, nicio navă. Săptămâna viitoare, întoarce-te. Întoarce-te săptămâna viitoare.

În tonul lui era o nuanță care îl concedia. Holt învățase s-o recunoască. Odată, cu luni în urmă, rămăsese și încercase să protesteze. Dar vulpea de la birou chemase alții să-l târască afară. După aceea, timp de o săptămână, *toate* ușile fuseseră încuiate dimineața. Acum Holt știa când să plece. Afară, în lumina palidă, se sprijini un moment de paravânt și încercă să-și potolească mâinile tremurătoare. Trebuia să-și ocupe în continuare timpul, își zise. Avea nevoie de bani, de jetoane de hrană, așadar avea o misiune de perspectivă imediată. Putea vizita Adăpostul, să-l caute, poate, pe Sunderland. Cât despre plecare, și mâine era o zi. Trebuia să aibă răbdare.

Aruncând o privire în sus, la MacDonald, care nu avusese răbdare, Holt porni pe străzile pustii ale orașului celor fără de navă.

Încă de copil, Holt iubise stelele. Se plimba noaptea, în anii de frig aprig, când pe Ymir înfloreau pădurile de gheaţă. Se ducea hăt, departe, cale de kilometri, strivind zăpada sub tălpi până când luminile oraşului se pierdeau în urmă-i şi stătea singur în scânteietorul tărâm de basm alb-albăstriu al florilor de gheaţă, al broderiilor îngheţate şi al florilor-amare. Apoi privea în sus.

Nopţile Anilor Hibernali de pe Ymir sunt senine, neclintite şi foarte negre. Nu există lună. Stelele şi liniştea sunt totul.

Sârguincios, Holt învăţase numele – nu ale stelelor (nimeni nu le mai dădea nume, nu era nevoie decât de numere), ci numele planetelor care gravitau una în jurul alteia. Fusese un copil sclipitor. Învăţa repede şi temeinic şi până şi tatăl său, un om aspru şi practic, găsise în asta o oarecare mândrie. Holt îşi amintea nesfârşitele petreceri de la Casa Veche, când tatăl lui, îmbătat cu bere-de-vară, îşi scotea toţi oaspeţii pe balcon, ca fiul lui să le spună numele planetelor.

– Uite, zicea bătrânul, ţinând o halbă într-o mână şi arătând cu cealaltă, acolo, cea strălucitoare!

– Arachne, răspundea băiatul, încremenit.

Oaspeţii zâmbeau şi murmurau politicoşi.

– Iar acolo?

– Baldur.

– Acolo, acolo. Cele trei de colo.

– Finnegan. Johnhenry. Planeta Celia, Noua Romă, Cathaday.

Numele curgeau cu uşurinţă pe buzele-i tinere. Iar faţa aspră a tatălui său se încreţea într-un zâmbet. Continua la nesfârşit, până când ceilalţi se plictiseau şi începeau să se foiască şi Holt numise toate planetele pe care le putea numi un băiat stând în balconul Casei Vechi de pe Ymir. Urâse întotdeauna acest ritual.

Din fericire, tatăl său nu-l însoţise niciodată în pădurile de gheaţă, căci, departe de luminile oraşului, puteau fi zărite mii de stele noi, şi asta ar fi însemnat mii de nume de ştiut. Holt nu le-a învăţat niciodată pe toate, numele stelelor mai difuze, mai îndepărtate, care nu aparţineau omului. Dar ştia o mulţime. Stelele palide ale damooshilor, în apropierea nucleului, soarele roşiatic al Centaurilor Tăcuţi, luminile risipite, acolo unde hoardele fyndiene îşi înălţau stemele... Pe acestea le ştia şi multe altele.

A continuat să vină şi când a crescut, dar nu întotdeauna singur. Şi-a târât acolo, după el, toate iubitele din tinereţe şi, în lumina stelelor, într-un An de Vară, când din copaci ningea cu flori în loc de promoroacă, a făcut dragoste pentru întâia oară. Uneori le vorbea despre asta iubitelor, prietenilor. Dar cuvintele veneau greu. Holt n-a fost niciodată meşter la vorbă şi nu i-a putut face să înţeleagă. Abia se înţelegea pe sine.

După moartea tatălui său, Holt a preluat Casa Veche şi proprietăţile, administrându-le timp de un lung An Hibernal, deşi nu împlinise decât douăzeci de ani standard. Când a venit dezgheţul, a lăsat totul şi s-a dus în Oraşul Ymir. A găsit o navă comercială

care se îndrepta către Finnegan şi către alte planete, mai îndepărtate.

Hold şi-a găsit un post pe ea.

Străzile erau din ce în ce mai aglomerate, pe măsură ce ziua înainta. Dan'laii erau deja afară, montând tonete de alimente printre barăci. Într-o oră, aveau să fie înşirate, una lângă alta, de-a lungul străzilor. Câţiva ul-mennaleithi sfrijiţi erau şi ei prin preajmă, umblând în grupuri de câte patru sau cinci. Purtau cu toţii tunici azurii, care cădeau până aproape la pământ, dând impresia că mai degrabă plutesc decât păşesc – întunecaţi, gravi şi fantomatici. Pielea lor gri şi delicată era acoperită de un strat fin de pudră, ochii le erau apoşi şi distanţi. Ul-mennaleithii păreau mereu senini, chiar şi aceşti nefericiţi fără navă.

Holt ajunse din urmă un astfel de grup, mărind pasul, ca să ţină ritmul cu ei. Negustorii-vulpi îi ignorară pe solemnii ul-mennaleithi, dar la Holt se uitară cu toţii, strigându-l în timp ce trecea. Şi râseră, cu râsul lor strident, lătrător, când el îi ignoră.

În apropiere de cartierele cedranilor, Holt se despărţi de ullieni, ţâşnind pe o străduţă laterală care părea pustie. Avea treabă de făcut şi acesta era locul potrivit.

Pătrunse mai adânc în mijlocul unei puzderii de case-bule îngălbenite şi alese una, aproape la întâmplare. Era veche, cu plasticul exterior foarte ros. Uşa era din lemn, gravată cu simboluri de cuiburi. Încuiată, desigur. Holt îşi lipi umărul de uşă şi împinse. Când văzu că rezistă, se retrase puţin, apoi fugi şi se

izbi în ea. La cea de-a patra încercare, uşa cedă zgomotos. Zgomotul nu-l deranja. Într-o mahala cedrană, nimeni nu auzea nimic.

Înăuntru, întuneric ca smoala. Pipăi în preajma intrării, găsi o torţă-rece şi o mângâie până când transformă căldura trupului lui în lumină. Apoi, pe îndelete, privi împrejur.

Erau de faţă cinci cedrani, trei adulţi şi doi ţânci, toţi ghemuiţi, ca nişte mingi diforme pe podea. Holt nici nu se uită la ei. Noaptea, cedranii erau înfricoşători. Îi văzuse de multe ori, pe străzile întunecate ale oraşului de piatră, mormăind în limba lor molatică şi legănându-se sinistru. Torsurile lor segmentate se desfăceau în trei metri de carne-de-vierme albă ca laptele şi aveau şase membre specializate: două picioare răşchirate, o pereche de tentacule delicate, ramificate, pentru manipulare, şi periculoasele gheare-de-luptă. Ochii, lacuri de strălucire violet, mari cât talgerele, vedeau totul. Noaptea, cedranii trebuiau evitaţi.

Ziua, erau mingi imobile de carne.

Holt păşi pe lângă ei şi le jefui coliba. Luă o torţă-rece de mână, aşezată jos, să răspândească lumina obscură, de un purpuriu mohorât, care le plăcea cedranilor cel mai mult, plus un sac de jetoane de hrană şi o gresie de ascuţit gheare. Pe un perete, erau aşezate la loc de cinste ghearele de luptă şlefuite, incrustate cu nestemate, ale unui strămoş ilustru, dar Holt se feri să se atingă de ele. Dacă zeul familiei lor era furat, întregul cuib era obligat să găsească hoţul sau să se sinucidă.

În cele din urmă, găsi un pachet de cărţi de ghicit, tăbliţe de lemn fumuriu cu incrustaţii de fier şi aur. Le vârî într-un buzunar şi plecă. Strada era încă goală. Puţine fiinţe vizitau cartierele cedranilor, în afară de cedrani.

Holt îşi găsi iute drumul înapoi spre artera principală, aleea largă de prundiş care ducea de la paravânturile portului spaţial la porţile tăcute ale oraşului de piatră, aflat la cinci kilometri depărtare. Strada era acum aglomerată şi zgomotoasă, iar Holt fu nevoit să-şi croiască drum prin mulţime. Oamenii-vulpi erau pretutindeni, râzând şi lătrând, fluturându-şi zâmbetele fugare, frecându-şi blănurile roşii de veşmintele albastre ale ul-mennaleithilor, de kreshii chitinoşi şi de pieile fleşcăite, atârnate, ale linkellarilor verzi cu ochii bulbucaţi. Unele dintre chioşcurile de alimente ofereau meniuri calde şi drumurile erau încărcate de fum şi mirosuri. Holt învăţase să deosebească aromele de mâncare de mirosurile trupurilor abia după câteva luni petrecute pe planeta răspântiei lumilor.

În timp ce-şi croia drum în josul străzii, strecurându-se printre extratereştri, cu prada strânsă în mână, Holt privea cu mare atenţie împrejur. Era acum un obicei al lui, adânc înrădăcinat: căuta în permanenţă un chip omenesc, străin locului, chipul care ar putea însemna că o navă umană se afla prin apropiere, că salvarea venise.

Nu găsi niciunul. Ca întotdeauna, nu-l înconjura decât îmbulzeala opresivă a răspântiei lumilor: lătrăturile dan'lailor, păcănitul kreshilor şi vorba tânguitoare

a linkellarilor, dar niciodată un glas de om. Dar asta nu-l mai afecta.

Găsi dugheana pe care o căuta. Un dan'la obosit își ridică privirea spre el de sub o clapă de piele gri.

– Da, da, se răsti omul-vulpe, nerăbdător. Cine ești? Ce vrei?

Holt dădu la o parte sclipitoarele giuvaiere multicolore împrăștiate pe tejghea și așeză în locul lor torța-rece și gresia de gheare pe care le furase.

– Un târg, spuse el. Astea pentru jetoane.

Omul-vulpe cercetă obiectele, își ridică privirea spre Holt și începu să-și frece viguros botul.

– Târg, târg. Un târg pentru tine, cântă el. Ridică gresia de gheare, o aruncă dintr-o mână în alta, o puse la loc, atinse torța-rece, trezind-o, abia perceptibil, la viață. Apoi clătină din cap, lăbărțându-și rânjetul. Marfă bună. Cedrană. Viermii mari o s-o vrea. Da, da. Târg, așadar. Jetoane?

Holt încuviință.

Dan'laul se scotoci în buzunarul halatului pe care îl purta și azvârli o mână de jetoane de hrană pe tejghea. Erau discuri strălucitoare de plastic, în zeci de culori diferite, obiectele cele mai apropiate de bani pe care le avea răspântia lumilor. Negustorii dan'lai le primeau în schimbul mâncării. Iar dan'laii aduceau toată mâncarea posibilă cu flotele lor de nave spațiale dotate cu propulsoare.

Holt numără jetoanele, apoi le adună în palmă și le aruncă în sacul pe care-l luase din casa-bulă a cedranilor.

– Mai am, spuse el, vârând mâna în buzunar după cărţile de ghicit.

Buzunarul era gol. Dan'laul rânji şi îşi pocni dinţii.

– Au dispărut? Nu eşti singurul hoţ de pe Pustiu, atunci. Nu. Nu eşti singurul hoţ.

Îşi amintea prima sa navă, îşi amintea de stelele tinereţii sale pe Ymir, îşi amintea de planetele pe care le cunoscuse de atunci, îşi amintea toate navele pe care slujise şi oamenii (şi ne-oamenii) la care slujise. Dar cel mai bine dintre toate acestea îşi amintea de prima sa navă, *Umbra Surâzătoare* (un nume vechi, încărcat de istorie, dar nimeni nu i-a spus povestea până mult mai târziu), cu care a plecat de pe Planeta Celia către Finnegan. Era o navă cargou care transporta minereu convertizat, o imensă lacrimă gri-albăstruie din duraliaj corodat, cu mai bine de un secol mai bătrână decât Holt, meschină şi neprimitoare: cale mari şi spaţiu puţin pentru echipaj, hamacuri pentru cei doisprezece care o ocupau, fără grilă gravitaţională (se obişnuise repede cu căderea liberă), dispozitive nucleare pentru aterizare şi decolare şi o propulsie standard superluminică pentru tranziţiile stelare. Holt a fost repartizat în camera de control, un loc auster de lumini difuze, metal rece şi calculatoare. Cain narKarmian i-a arătat ce să facă.

Şi-l amintea şi pe narKarmian. Un bărbat bătrân, foarte bătrân, prea bătrân, ar fi crezut Holt, pentru a munci la bordul unei nave, cu faţa asemenea unei bucăţi de piele moale, îngălbenită, care a fost împăturită

și încreștită de atâtea ori încât din ea n-a mai rămas nicio părticică fără un milion de mici crăpături, ochi căprui și migdalați, o țeastă pleșuvă, pătată, și un barbișon blond și rar. Uneori, Cain părea senil, dar cel mai adesea era ager și vioi, cunoștea motoarele și cunoștea stelele și vorbea întruna în timp ce lucra.

– Două sute de ani standard! a exclamat el odată, pe când ședeau amândoi în fața pupitrelor de comandă. A afișat un zâmbet sfios, strâmb, iar Holt a văzut că avea încă dinți, chiar și la vârsta lui – sau poate că avea dinți *din nou*. Atât timp a călătorit Cain, Holt. Adevărul adevărat! Știi, omul obișnuit nu părăsește niciodată planeta pe care s-a născut. Niciodată! Oricum, nouăzeci și cinci la sută din oameni. Nu pleacă niciodată, doar se nasc și cresc, și mor, totul pe aceeași planetă. Iar cei care călătoresc, ei bine, majoritatea dintre ei călătoresc doar puțin. O planetă, două, zece. Dar nu eu! Știi unde m-am născut, Holt? Ghicește?

Holt a ridicat din umeri.

– Pe Bătrânul Pământ?

Cain doar a râs.

– Pământul? Pământul e o nimica toată, la doar trei sau patru ani de aici. Patru, cred. Uit. Nu, nu, dar am văzut Pământul, adevărata planetă-mamă, sămânța de origine. L-am văzut acum cincizeci de ani, pe... cred că era *Corey Dark*. Așa cred. M-am gândit că era timpul. Navigam de o sută cincizeci de ani standard și încă nu fusesem pe Pământ. Dar, în cele din urmă, am ajuns acolo.

– Nu te-ai născut acolo? a sugerat Holt.

Bătrânul Cain a clătinat din cap şi a râs din nou.

– Nici pomeneală! Sunt un emereli. De pe ai-Emerel. O ştii, Holt?

Holt a trebuit să se gândească. Nu era un nume de planetă pe care îl recunoştea, nu era una dintre stelele pe care i le arătase tatăl său, aprinsă în noaptea Ymirului. Dar i-a adus aminte, vag, de ceva.

– Hotarul? a ghicit el, într-un târziu.

Hotarul era limita spaţiului uman, locul unde aşchia de galaxie pe care o numeau tărâmul oamenilor atinsese capătul superior al lentilelor galactice, unde stelele se împuţinau. Ymirul şi stelele pe care le cunoştea erau în cealaltă parte a Bătrânului Pământ, înspre interior, către câmpurile stelare mai dense şi nucleul încă intangibil.

Cain a fost mulţumit de răspuns.

– Da! Vin din alte lumi. Am aproape două sute douăzeci de ani standard şi am văzut aproape tot pe-atâtea planete până acum, planete umane, hrangane, fyndiene şi de tot felul, chiar şi unele planete din tărâmul oamenilor, unde oamenii nu mai sunt *oameni*, dacă mă-nţelegi. Navigând, mereu navigând. Ori de câte ori găseam un loc care părea interesant, abandonam nava şi rămâneam acolo, apoi mergeam unde voiam. Am văzut tot soiul de lucruri. Când eram tânăr, am văzut Festivalul Hotarului, am vânat năluci pe Înaltul Kavalaan şi mi-am luat o nevastă pe Kimdiss. Dar a murit şi eu am mers mai departe. Am văzut Prometeul şi Rhiannonul, care sunt la un

pas de Hotar, și Planeta lui Jamison și Avalonul, care sunt și mai îndepărtate. Știi, o vreme am fost jamian, iar pe Avalon mi-am luat trei soții. Și doi soți, sau co-soți, sau cum vrei să le spui. Încă n-aveam nicio sută de ani. În vremea aceea, eram stăpâni pe propriile nave, făceam comerț local, am ajuns pe unele dintre vechile planete-sclave hrangane care, după război, au pornit pe propriul drum. Chiar și pe Vechiul Hranga, tocmai acolo. Se zice că mai există și acum câteva Inteligențe pe Hranga, ascunse sub pământ, așteptând momentul să se întoarcă și să atace din nou tărâmul oamenilor. Dar eu n-am văzut decât o mulțime de caste în declin și muncitori și celelalte tipuri inferioare.

Cain a zâmbit:

– Au fost ani buni, Holt, ani foarte buni. Ne-am botezat nava *Măgarul lui Jamison.* Nevestele și soții mei erau cu toții avalonieni, vezi tu, în afară de unul, care era de pe Vechiul Poseidon, iar avalonienilor nu le prea plac jamienii, și așa am ajuns la numele acela. Dar nu pot spune că n-aveau dreptate. Am fost și eu jamian, înainte de asta, și pot spune că Portul Jamison este un loc stupid și fudul, pe o planetă la fel. Am fost împreună aproape treizeci de ani standard pe *Măgarul lui Jamison.*

Căsnicia a pierdut pe drum două neveste și un soț. Și, în cele din urmă, pe mine. Voiau să păstreze Avalonul pe post de bază comercială, pricepi, însă, în treizeci de ani, văzusem toate planetele din zonă pe care am vrut să le văd, dar mai nimic altceva. Așadar, am plecat mai departe. Dar i-am iubit, Holt, chiar i-am

iubit. Omul trebuie să fie căsătorit cu camarazii lui de navă. Asta te ajută să te simţi foarte bine, a spus Cain, cu un oftat. Şi sexul vine mai uşor. Ai mai puţină incertitudine.

Holt era deja captivat:

– Şi apoi? a întrebat el, cu chipu-i juvenil trădând doar un strop din invidia pe care o simţea, ce-ai făcut apoi?

Cain ridicase din umeri, privise în jos, la pupitrul lui de comandă, şi începuse să lovească butoanele strălucitoare pentru a stabili o corecţie de traseu.

– O, am tot navigat, am tot navigat. Lumi vechi, lumi noi, oameni, umanoizi, extratereştri. Noul Refugiu şi Pachacuti şi vechiul Wellington pârjolit, iar pe urmă Newholme şi Silversky şi Bătrânul Pământ. Iar acum pătrund mai adânc, cât pot de departe, înainte să mor. Ca Tomo şi Walberg, bănuiesc. Ai auzit despre Tomo şi Walberg, aici, în Ymir?

Iar Holt doar clătinase aprobator din cap. Până şi în Ymir se ştia despre Tomo şi Walberg. Tomo venea şi el din lumea exterioară, născut în Darkdawn, sus, în vârful Hotarului, şi se spunea că era un vizionar întunecat. Walberg era un Mutant de pe Prometheus, un aventurier fanfaron, conform legendei. În urmă cu trei secole, într-o navă numită *Târfa Visătoare*, porniseră la drum din Darkdawn spre capătul opus al galaxiei. Câte planete vizitaseră, ce se întâmplase pe fiecare, cât de departe ajunseseră înainte de moarte, acestea erau necunoscutele legendei şi copiii de şcoală încă se mai certau pe marginea lor. Lui Holt îi plăcea

să creadă că Tomo și Walberg erau și acum pe undeva, cine știe unde. În definitiv, Walberg spusese că e un supraom și nu se știa cât ar putea trăi un supraom. Poate că destul ca să ajungă la nucleu sau dincolo de el.

Holt privise absent pupitrul de comandă, visând cu ochii deschiși, iar Cain îi zâmbise larg, spunând:

– Hei! Visătorule! Iar când Holt tresărise, ridicând ochii, bătrânul clătinase din cap (cu zâmbetul încă pe buze), zicând: Da, tu, tu! Fii atent, Holt, altfel n-ai să ajungi cu nava nicăieri!

Dar a fost o mustrare blândă, însoțită de un zâmbet blând, iar Holt n-a uitat-o niciodată, după cum n-a uitat nici celelalte cuvinte ale lui Cain narKarmian. Hamacurile lor erau alăturate și Holt îl asculta în fiecare noapte, căci era greu să-l reduci la tăcere pe Cain, iar Holt nici n-avea de gând să încerce. Iar când *Umbra Surâzătoare* a ajuns, în cele din urmă, la destinație, pe Cathday, și s-a pregătit să se întoarcă pe tărâmul oamenilor, către Planeta Celia și acasă, Holt și narKarmian au abandonat-o împreună și și-au găsit de lucru pe o navă-curier care se îndrepta către Vess și către sorii străini ai damooshilor.

Navigau împreună de șase ani când, în cele din urmă, narKarmian a murit. Holt își amintea chipul bătrânului mult mai bine decât chipul propriului său tată.

Adăpostul era o clădire lungă și îngustă de tablă ondulată, o baracă din duraliaj albastru, pe care, probabil, cineva îl găsise în calele unui cargobot prădat. Era construit la câțiva kilometri de paravânt, aproape

de zidurile cenuşii ale oraşului de piatră şi de înalta arcuire de curcubeu a Porţii Vestice. În jurul lui se aflau alte clădiri de metal, mai mari, barăcile-depozite ale ul-mennaleithilor fără de nave. Dar înăuntru nu erau ullieni, niciodată.

Holt sosi spre amiază şi Adăpostul era aproape gol. O imensă torţă-rece columnară se înălţa în mijlocul încăperii, din podea până-n tavan, răspândind o lumină roşiatică mohorâtă, care lăsa în întuneric majoritatea meselor goale. Un grup de limkellari murmurători ocupa un colţ pierdut în umbră; în partea opusă, era ghemuit un cedran gras, formând o minge compactă, adormită, cu pielea-i albă şi netedă lucind. Iar lângă coloana torţei-reci, la vechea masă de pe *Pegasus*, Alaina şi Takker-Rey beau împreună ambra uitării dintr-o butelcă albă de piatră.

Takker îl ochi pe Holt de îndată.

– Uite, spuse el, ridicând paharul. Avem companie, Alaina. Un suflet rătăcit se întoarce! Cum stau lucrurile în oraşul de piatră, Michael?

Holt se aşeză.

– La fel ca întotdeauna, Takker. La fel ca întotdeauna.

Se forţă să-i zâmbească palidului Takker, care-şi dădea aere, apoi se întoarse repede spre Alaina. Cândva, cu mai bine de un an în urmă, operase împreună cu el propulsorul spaţial. Şi fuseseră, pentru scurt timp, amanţi. Dar asta se sfârşise. Alaina se îngrăşase şi părul ei lung şi castaniu era murdar şi încâlcit. Ochii ei verzi, cândva strălucitori, erau acum pâcloşi şi fără viaţă, din pricina ambrei uitării.

Alaina îi acordă un surâs bucălat.

– Bună, Michael, spuse ea. Ți-ai găsit nava?

Takker-Rey chicoti, dar Holt nu-l luă în seamă.

– Nu, răspunse el, dar mă tot duc. Astăzi omul-vulpe mi-a spus că va sosi una săptămâna viitoare. O navă umană. Mi-a promis o slujbă.

Acum chicoteau amândoi.

– O, Michael! exclamă Alaina. Prostuțule, prostuțule. Și *mie* îmi spuneau la fel. Eu n-am perseverat atâta. Nu te mai duce nici tu. Am să te duc eu înapoi. Urcă în camera mea. Mi-e dor de tine. Tak e așa de plicticos.

Takker se încruntă, dar fără să-i acorde atenție. Era absorbit să-și toarne încă un pahar din ambra uitării. Licoarea curgea cu o lentoare agonizantă, ca mierea. Holt își aminti gustul ei, foc auriu pe limbă, și sentimentul plăcut de pace pe care îl aducea. Băuseră vârtos cu toții în primele săptămâni, așteptând întoarcerea Căpitanului. Înainte ca lucrurile s-o ia razna.

– Bea niște ambră, îl îndemnă Takker. Bea cu noi.

– Nu, se împotrivi Holt. Poate nițel coniac tare, Takker, dacă faci cinste. Sau o bere de-a vulpilor. Bere de vară, dacă ai la-ndemână. Mi-e dor de berea de vară. Dar ambră nu. De asta am plecat, ai uitat?

Alaina icni, gura i se deschise și în ochi i se aprinse o sclipire.

– Ai plecat, spuse ea, cu glas pierit. Îmi amintesc, ai fost primul. Ai plecat. Tu și Jeff. Tu ai fost primul.

– Nu, draga mea, o întrerupse Takker, plin de răbdare. Lăsă jos butelca de ambră a uitării, luă o sorbitură din pahar, zâmbi și începu să-i explice: Căpitanul

a fost primul care a plecat. Nu-ţi aduci aminte? Căpitanul, Villareral şi Susie Benet, au plecat toţi împreună, iar noi am aşteptat şi-am aşteptat.

– O, da, spuse Alaina. Apoi, mai târziu, ne-au părăsit Jeff şi Michael. Iar biata Irai s-a sinucis şi vulpile l-au luat pe Ian şi l-au pus sus pe zid. Şi toţi ceilalţi au plecat. O, nu ştiu unde, Michael, chiar nu ştiu. Dintr-odată, începu să plângă. Eram împreună, cu toţii, dar acum nu mai suntem decât Tak şi cu mine. Ne-au părăsit toţi. Suntem singurii care mai venim aici, *singurii*. Se întrerupse şi începu să suspine.

Holt era tulburat. Era mai rău decât la ultima sa vizită, cu o lună înainte, mult mai rău. Îi venea să înhaţe ambra uitării şi s-o izbească de pământ. Dar era inutil. Făcuse asta o dată, demult – în cea de-a doua lună după aterizare –, când nesfârşita, disperata aşteptare îi provocase o neobişnuită furie. Alaina plânsese, MacDonald îl înjurase şi-l lovise, rupându-i un dinte (îl mai durea uneori şi acum, noaptea), iar Takker-Rey adusese o altă butelie. Takker avea mereu bani. Nu era cine ştie ce hoţ, dar crescuse pe Vess, unde oamenii împărţeau o planetă cu alte două rase şi, ca mulţi dintre vessieni, devenise xenofil. Takker era plăcut şi amabil şi oamenii-vulpi (unii dintre ei) îl găseau atrăgător. Când Alaina i se alăturase, în cameră şi în afaceri, Holt şi Jeff Sunderland îi abandonaseră şi se mutaseră la periferia oraşului de piatră.

– Nu plânge, Alaina, spuse acum Holt. Uite, sunt aici, vezi? Am adus şi jetoane de alimente. Scotoci în sac şi azvârli o mână de jetoane pe masă – roşii, albastre,

argintii, negre. Zornăiră și se rostogoliră, apoi rămaseră neclintite.

Lacrimile Alainei dispărură dintr-odată. Începu să scormonească printre jetoane și până și Takker se aplecă peste masă să se uite.

– Din cele roșii, spuse ea cu însuflețire. Uite, Takker, din cele roșii, jetoane de carne. Și argintii, pentru ambră. Uite, uite! Începu să-și vâre jetoane în buzunare, dar mâinile îi tremurau și mai multe căzură pe jos. Ajută-mă, Tak, se rugă ea.

Takker chicoti.

– Nu-ți face griji, iubita mea, a fost doar unul verde. N-avem, oricum, nevoie de hrană de viermi, nu-i așa? Se uită la Holt: Mulțumesc, Michael, mulțumesc, întotdeauna i-am spus Alainei că ești un suflet generos, chiar dacă ne-ai părăsit când aveam nevoie de tine. Tu și Jeff. Știi, Ian zicea că ești un laș, dar eu te-am apărat întotdeauna. Mulțumesc, da. Ridică un jeton argintiu și îl azvârli în sus, cu degetul mare. Michael cel generos. Ești oricând bine-venit aici.

Holt nu spuse nimic. Șeful Adăpostului se ivise din senin lângă el, o masă imensă de carne moscată, neagră-albăstruie. Fața își coborî privirea spre Holt – dacă putea fi vorba de privire, de vreme ce creatura nu avea ochi, dacă putea fi vorba de o față, de vreme ce nu avea nici gură. Ceea ce trecea drept cap era o bășică pleoștită, pe jumătate goală, plină de găuri pentru respirație și înconjurată de tentacule albicioase. Avea dimensiunea unui cap de copil, un cap de prunc, și arăta absurd de mică în vârful trupului grosolan,

unsuros, cu colaci de grăsime marmorată. Şeful Adăpostului nu vorbea; nici limba terestră, nici ulliană, nici limba dan'la simplificată, care se folosea în comerţul de pe planeta de răspântie. Dar ştia întotdeauna ce voiau clienţii lui.

Holt nu voia decât să plece. În timp ce şeful Adăpostului stătea, aşteptând în tăcere, Holt se ridică şi se îndreptă clătinându-se către uşă. Se închise încet în urma lui şi Holt îi auzi pe Alaina şi Takker-Rey certându-se pe jetoane.

Damooshii sunt o rasă înţeleaptă şi blândă şi mari filozofi – sau cel puţin aşa se spunea pe Ymir. Soarele lor cel mai îndepărtat spre exterior se intersectează cu părţile cele mai tainice ale tărâmului oamenilor, aflat în continuă expansiune. NarKarmian murise într-o colonie măcinată de timp a damooshilor, şi tot acolo văzuse Holt pentru prima dată un linkellar.

Rayma-k-Tel era cu el pe vremea aceea, o femeie aspră, cu faţa ascuţită, care venise din Vess. Stăteau la un pahar, într-un bar de enclavă, chiar lângă portul spaţial. Localul avea un excelent lichior din tărâmul oamenilor, iar el şi Ram îl dădeau pe gât cu nesaţ, aşezaţi lângă o fereastră din sticlă galbenă. Cain era mort de trei săptămâni. Când Holt a văzut linkellarul, târşâindu-şi picioarele pe lângă fereastră şi agitându-şi ochii bulbucaţi, a tras-o pe Ram de braţ şi a întors-o, spunând:

– Uite! O rasă nouă. O cunoşti?

Rayma şi-a eliberat braţul şi a scuturat din cap.

– Nu, a răspuns ea, iritată. Era o xenofobă feroce, alt lucru tipic pentru cei crescuți în Vess. Probabil vine mai de departe. Nici măcar să nu *încerci* să-i deosebești pe toți, Mikey. Există milioane de rase diferite, mai cu seamă atât de aproape de nucleu. Afurisiții de damoshi fac comerț cu oricine.

Holt se uitase din nou, mânat de curiozitate, dar ființa greoaie cu pielea verde, atârnată, nu mai era de văzut. S-a gândit în treacăt la Cain, și ceva ca un fior i-a străbătut tot trupul. Bătrânul navigase mai mult de două sute de ani, a cugetat el, și, totuși, probabil că nu văzuse niciodată un extraterestru din rasa pe care tocmai o văzuseră ei. A făcut un comentariu în acest sens, dar Rayma-k-Tel nu s-a arătat câtuși de puțin impresionată.

– Și ce? a spus ea. *Noi* n-am văzut niciodată Hotarul sau un hrangan, dar să fiu a naibii dacă știu de ce am vrea una ca asta. A schițat un zâmbet, la propriile ei vorbe de duh. Extratereștrii sunt ca ursuleții din jeleu, Mikey. Se prezintă într-o mulțime de culori diferite, dar pe dinăuntru sunt toți cam la fel. Așadar, nu te transforma într-un colecționar, ca bătrânul narKarmian. Ce-a câștigat cu asta, până la urmă? A navigat la nesfârșit pe câteva nave de categoria a treia, dar n-a văzut niciodată Brațul Îndepărtat și n-a văzut niciodată nucleul. Nimeni nu-l va vedea. Nici nu s-a îmbogățit prea mult. Liniștește-te și vezi-ți de viața ta.

Holt abia dacă o ascultase. A lăsat jos paharul și a atins ușor, cu vârful degetelor, sticla rece a ferestrei.

În noaptea aceea, după ce Rayma se întorsese pe nava lor, Holt a părăsit enclava şi a cutreierat prin cartierele damooshilor. Plătise o jumătate de leafă ca să fie condus în camera subterană unde se afla iazul de înţelepciune a planetei: un imens computer de lumină vie conectat la creierele moarte ale telepaticilor damooshi din vechime (sau cel puţin aşa i-a explicat lui Holt ghidul său).

Încăperea era un bazin de ceaţă verde care fremăta, formând valuri mici şi talazuri. În adâncimile ei, se unduiau, se domoleau şi dispăreau cortine de lumină colorată. Holt s-a aşezat pe margine, privind în jos şi şi-a rostit întrebările, iar răspunsurile au venit într-o şoaptă reverberantă, ca o mulţime de glasuri vorbind la unison. La început a descris făptura pe care o văzuse în după-amiaza aceea, întrebând ce anume fusese şi atunci a auzit cuvântul linkellar.

– De unde vin linkellarii? a întrebat Holt.

– De la şase ani de tărâmul oamenilor, cu propulsia pe care o utilizezi, i-a răspuns şoapta, în timp ce aburul verde se agita. Către nucleu, dar nu în linie dreaptă. Vrei coordonate?

– Nu. De ce nu vedem mai mulţi?

– Sunt departe, poate prea departe, a venit răspunsul. Între tărâmul oamenilor şi Cele Douăsprezece Lumi ale linkellarilor se află întreaga întindere a stelelor damoosh, la fel şi coloniile nor t'alushilor şi o sută de planete care încă n-au descoperit propulsia stelară. Linkellarii fac comerţ cu damooshii, dar arareori vin în locul acesta, care este mai aproape pentru voi decât pentru ei.

– Da, a spus Holt. Un fior i-a străbătut trupul, de parcă un vânt rece ar fi suflat peste cavernă și peste marea scânteietoare de ceață. Am auzit de nor t'alushi, dar nu de linkellari. Ce altceva mai există? Mai departe?

– Există multe direcții, a șoptit ceața și culorile s-au unduit în adânc. Cunoaștem lumile moarte ale celor din rasa dispărută pe care nor t'alushii îi numesc Cei Dintâi, deși nu au fost cu adevărat cei dintâi, și cunoaștem domeniile kreshilor și colonia pierdută a gethsoidilor din Aath, care au pătruns adânc în tărâmul oamenilor înainte de a fi tărâmul oamenilor.

– Și dincolo de *ei* ce este?

– Kreshii vorbesc despre o planetă numită Cedris și despre o imensă sferă plină de stele, mai mare decât tărâmul oamenilor, decât sorii damooshilor și decât vechiul Imperiu Hrangan la un loc. Stelele de acolo sunt toate stele ulliene.

– Da, a spus Holt, cu un tremur în glas. Și dincolo de *asta?* Împrejur? Mai departe?

Un foc ardea în adâncurile ceții; pâcla verde răspândea o lumină roșiatică, mocnită.

– Damooshii nu știu. Cine călătorește atât de departe, atât de mult? Există doar legende. Să-ți spunem despre Cei Străvechi? Sau despre Zeii Strălucitori, sau despre navigatorii fără nave? Să-ți cântăm vechea melodie despre rasa fără de planetă? Mai departe, au fost zărite nave-fantomă, obiecte care se mișcă mai repede decât o navă umană sau un propulsor damoosh și distrug tot ce vor, deși uneori nici măcar nu se văd. Cine poate spune ce sunt, cine sunt, unde

sunt, dacă sunt? Avem nume, nume şi poveşti. Putem să-ţi oferim nume şi poveşti. Dar faptele sunt vagi. Se vorbeşte despre o planetă numită Huul de Aur care face comerţ cu dispăruţii gethsoidieni, care fac comerţ cu kreshii, care fac comerţ cu nor t'alushii, care fac comerţ cu noi, dar nicio navă damoosh nu a navigat vreodată la Huul de Aur şi nu ştim multe despre el sau măcar unde se află. Se vorbeşte despre oamenii camuflaţi ai unei lumi fără nume, care se umflă şi plutesc de jur împrejurul atmosferei lor, dar asta ar putea fi doar o legendă şi nu ştim nici măcar a *cui*. Se vorbeşte despre o rasă care locuieşte în adâncul spaţiului, care vorbeşte cu o rasă numită dan'la, care face comerţ cu stelele ulliene, care fac comerţ cu planeta Cedris, şi aşa firul duce iar la noi. Dar noi, damooshii de pe această planetă atât de apropiată de tărâmul oamenilor, n-am văzut niciodată un cedran, aşadar cum putem să credem în acest fir?

La picioarele lui Holt se auzi un fel de murmur şi ceaţa se învolbură şi ceva care mirosea a tămâie se înălţă şi-i atinse nările.

– Am să merg acolo, spuse Holt. Am să navighez mai departe şi am să văd.

– Atunci întoarce-te într-o zi şi spune-ne şi nouă, strigă ceaţa şi, pentru prima oară în viaţă, Holt auzi bocetul trist al unui iaz al înţelepciunii care nu era destul de înţelept. Întoarce-te, întoarce-te. Sunt multe de învăţat.

Mirosul de tămâie era foarte puternic.

Holt mai jefui încă trei case-bule cedrane în după-amiaza aceea și pătrunse în alte două. Prima dintre acestea era pustie, rece și prăfoasă, cea de-a doua era ocupată, dar nu de un cedran. După ce forță ușa, rămase înmărmurit când văzu o diafană făptură înaripată, fâlfâind pe tavanul colibei și șuierând amenințător, cu ochi sălbatici. Nu luă nimic din bula aceea, nici din cea goală, dar celelalte spargeri fură o reușită.

Către asfințit, se întoarse în orașul de piatră, urcând o pantă îngustă către Arcul Vestic, cu un sac de mâncare atârnat pe umeri.

În lumina din ce în ce mai palidă, orașul părea incolor, tern, mort. Zidurile împrejmuitoare erau înalte de patru metri și groase de două ori pe-atât, construite din piatră gri, netedă și compactă, de parcă ar fi fost dintr-o singură bucată. Arcul Vestic, care dădea spre orașul celor fără de navă, era mai degrabă un tunel decât o poartă. Holt îl străbătu repede, ieșind într-o străduță îngustă, în zigzag, care se strecura printre două clădiri imense – sau poate nu erau clădiri. Erau înalte de douăzeci de metri, în forme neregulate, fără ferestre și fără uși. Nu se putea intra pe nicăieri, decât prin nivelurile inferioare ale orașului de piatră. Însă acest tip de structură, aceste blocuri de piatră cenușie, în forme ciudate, zimțate, dominau capătul de est al orașului de piatră, într-o zonă de aproximativ doisprezece kilometri pătrați. Sunderland întocmise harta ei.

Străzile înguste de aici erau un labirint imposibil; nu avea niciuna mai mult de zece metri în linie dreaptă. De sus, Holt și le imaginase adesea ca pe un fulger

desenat de un copil. Dar străbătuse de multe ori acest traseu şi avea hărţile lui Sunderland întipărite în memorie (cel puţin pentru această mică porţiune a oraşului de piatră). Se mişca iute şi sigur pe sine, fără să întâlnească pe nimeni.

Din când în când, oprindu-se la întretăierea mai multor străduţe, Holt zărea în depărtare alte construcţii. Majoritatea dintre acestea erau trecute şi ele pe harta lui Sunderland, slujind ca puncte de reper. Oraşul de piatră avea o mulţime de părţi separate şi, în fiecare, arhitectura şi însăşi piatra de construcţie erau diferite. De-a lungul zidului nord-vestic era o junglă de turnuri de obsidian, construite unele lângă altele şi despărţite de canale uscate. Către sud, se afla o zonă de piramide din piatră sângerie. Spre est, era o câmpie pustie de granit, cu un singur turn în formă de ciupercă înălţându-se din mijloc. Şi mai erau alte regiuni, toate străine, toate nelocuite. În fiecare zi, Sunderland trecea pe hartă alte câteva zone. Însă toate acestea erau doar vârful aisbergului. Oraşul de piatră avea niveluri peste niveluri şi nici Holt, nici Sunderland, nici altcineva nu pătrunseră în acele labirinturi negre, lipsite de aer.

Se lăsase înserarea când Holt se opri la o răscruce principală, un octogon larg, cu un bazin, tot octogonal, în mijloc. Apa era liniştită şi verde; nici măcar o boare de vânt nu-i vălurea luciul, până când Holt se opri să se spele. Odăile lor, aflate în apropiere, erau la fel de aride ca toată această zonă a oraşului. Sunderland spunea că piramidele aveau apă curentă înăuntru,

dar lângă Arcul Vestic nu era nimic în afară de acest unic bazin public.

Holt porni mai departe, după ce-şi spălă praful zilei de pe faţă şi mâini. Sacul de mâncare îi sălta pe spate şi răsunetul paşilor săi curma liniştea străzilor. Alt sunet nu se auzea şi noaptea se lăsa cu repeziciune. Avea să fie mohorâtă, lipsită de lumina lunii, ca orice noapte a răspântiei lumilor. Holt ştia asta. Cerul era mereu acoperit de nori şi arareori putea întrezări mai mult de câteva stele pâcloase.

Dincolo de piaţeta bazinului octogonal, una dintre clădirile mari se prăbuşise. Nu mai rămăsese decât o harababură de pietre sparte şi nisip. Holt o traversă cu grijă, către singura construcţie care se înălţa, nelalocul ei, printre ruine – o imensă cupolă aurie de piatră, ca o colibă-bulă cedrană explodată. Avea o duzină de găuri de intrare, o duzină de mici scări înguste, şerpuind către acestea şi un fagure de încăperi înăuntru.

Timp de aproape zece luni standard, aceasta îi fusese casă.

Când Holt intră, Sunderland stătea ghemuit pe podeaua camerei lor comune, cu hărţile desfăcute peste tot în jurul lui. Aranjase fiecare secţiune ca să se potrivească, într-o tapiserie din petice, cu celelalte; fragmente vechi, îngălbenite, pe care le cumpărase de la dan'lai şi ulterior le corectase stăteau înghesuite între coli de folie milimetrică gridfilm de pe *Pegasus* şi plăcuţe uşoare de metal argintiu ullian. Acopereau întreaga încăpere, fiecare bucată plină de linii şi de adnotările ordonate ale lui Sunderland. Şedea în mijlocul

acestui covor, cu o hartă în poală şi un marker în mână, semănând cu o bufniţă zburlită şi grasă.

– Am adus de mâncare, spuse Holt. Azvârli sacul şi acesta ateriză printre hârţi, răvăşind mai multe dintre bucăţile libere.

– Ahh, *hârţile!* zbieră Sunderland. Ai grijă! Clipi şi împinse mâncarea la o parte, rearanjând totul cu grijă.

Holt traversă camera către hamacul său, întins între doi robuşti stâlpi-torţe. Păşi peste hârţi şi Sunderland se plânse din nou. Dar Holt îl ignoră şi se urcă în hamac.

– Lua-te-ar naiba! spuse Sunderland, netezind bucăţile călcate în picioare. Vrei să fii mai atent? Ridică privirea şi văzu că Holt se încrunta la el. Mike?

– Scuze, spuse Holt. Ai găsit ceva astăzi?

Tonul lui transforma întrebarea într-o goală formalitate. Dar Sunderland nu sesiză.

– Am ajuns într-o zonă cu totul nouă, departe, spre sud, spuse el cu entuziasm. Foarte interesant. Evident, proiectată ca un tot unitar. Există un pilon central, vezi tu, construit dintr-un anumit tip de piatră verde şi netedă şi înconjurat de zece piloni ceva mai mici. Şi mai sunt şi nişte poduri, mă rog, un fel de panglici de piatră, care se arcuiesc din vârful pilonilor mici către baza celor mari. Modelul se tot repetă. Iar mai jos e un fel de labirint de ziduri din piatră înalte până la brâu. Voi avea nevoie de mai multe săptămâni ca să cartografiez totul.

Holt se uita la perete, lângă capul lui, unde în piatra aurie era însemnat numărul zilelor.

– Un an, spuse el. Un an standard, Jeff.

Sunderland îl privi cu curiozitate, apoi se ridică și începu să-și adune hărțile.

– Cum ți-a mers azi? întrebă el.

– N-o să plecăm de-aici, răspunse Holt, vorbind mai mult cu sine decât cu Sunderland. Niciodată. S-a sfârșit.

Sunderland se opri.

– Încetează, zise omulețul gras. Nu mă convingi, Holt. Renunță, și următorul pas e să te îneci în ambra uitării, cu Alaina și Takker. Orașul de piatră e cheia. Am știut asta tot timpul. După ce îi descoperim toate secretele, putem să le vindem oamenilor-vulpi și să scăpăm de-aici. Când îmi termin hărțile...

Holt se rostogoli pe-o parte să-l privească în față pe Sunderland.

– Un an, Jeff, un an. N-o să-ți termini hărțile. Poți cartografia zece ani de-acum și tot n-o să acoperi decât o parte din orașul de piatră. Și cu tunelurile cum rămâne? Cu nivelurile subterane?

Sunderland își linse buzele cu nervozitate.

– Nivelurile subterane. Ei bine, dacă aș avea echipamentul de la bordul lui *Pegasus,* atunci...

– Dar nu îl ai, și oricum nu funcționează. Nimic nu funcționează în orașul de piatră. De aceea a aterizat căpitanul. Regulile nu funcționează aici.

Sunderland clătină din cap și se apucă din nou să strângă hărțile.

– Mintea omenească poate înțelege orice. Dă-mi timp, de atâta am nevoie și am să descifrez totul. Am

putea chiar să-i înţelegem pe dan'lai şi pe ullieni, dacă Susie Benet ar fi încă aici.

Susie Benet fusese specialista lor în contacte – o lingvistă de categoria a treia, dar, când ai de-a face cu minţi extraterestre, chiar şi un talent minor e mai bun decât niciunul.

– Susan Benet nu e aici, remarcă Holt, cu asprime în glas. Începu să înşire nume pe degete: Susie a dispărut cu căpitanul Ditto Carlos, Irai s-a sinucis. Ian a încercat să treacă dincolo de paravânturi şi a sfârşit pe ele. Det, Lama şi Maje au intrat în subteran, încercând să-l găsească pe căpitan şi au dispărut şi ei. Davie Tillman s-a vândut ca gazdă al unui ou kresh, aşa că sigur e terminat deja. Alaina şi Takker-Rey sunt inutili, nişte legume, iar cu cei patru de la bordul navei *Pegasus* nu ştim ce s-a întâmplat. Am rămas noi doi, Sunderland, tu şi cu mine. Zâmbi cu amărăciune. Tu faci hărţi, eu fur de la viermi şi nimeni nu pricepe nimic. Suntem terminaţi. Vom muri aici, în oraşul de piatră. Nu vom mai vedea niciodată stelele.

Se opri la fel de brusc cum începuse. Era o izbucnire rară pentru Holt: în general, era tăcut, necomunicativ, poate puţin reţinut. Sunderland stătea în faţa lui, uluit, în timp ce Holt se cufundă înapoi, deznădăjduit, în hamacul său.

– Zi după zi după zi, spuse Holt. Şi nimic nu are sens. Îţi aduci aminte ce ne-a spus Irai?

– Era labilă, zise apăsat Sunderland. A dovedit asta, mai mult decât ne-am fi putut imagina.

– A spus că am ajuns prea departe, continuă Holt, ca şi cum nu l-ar fi auzit. A spus că e greşit să crezi că întregul univers funcţionează după reguli pe care le putem înţelege. Îţi aminteşti. A numit asta o „absurditate umană arogantă şi bolnăvicioasă". Îţi aminteşti, Jeff. Aşa vorbea ea. Aşa. Absurditate umană, arogantă şi bolnăvicioasă. Holt izbucni în râs. Răspântia lumilor era *aproape* logică, aşa ne-a păcălit. Dar, dacă Irai avea dreptate, se explică. În definitiv, suntem doar la mică distanţă de tărâmul oamenilor, nu? Mai aproape de nucleu, poate că regulile se schimbă şi mai mult.

– Nu-mi place felul ăsta de a vorbi, spuse Sunderland. Devii defetist. Irai era bolnavă. Ştii, spre sfârşit se ducea la reuniunile religioase ale ul-mennaleithilor, supunându-se ul-nayileithilor, sau aşa ceva. O mistică, asta a devenit. O mistică.

– A greşit? întrebă Holt.

– A greşit, răspunse hotărât Sunderland.

Holt se uită din nou la el.

– Atunci explică-mi cum stau lucrurile, Jeff. Spune-mi cum să ieşim de-aici. Explică-mi ce logică are totul?

– Oraşul de piatră, răspunse Sunderland. Ei, bine, când îmi termin hărţile... Se opri dintr-odată. Holt stătea din nou culcat în hamacul său şi nu-l mai asculta.

I-au trebuit cinci ani şi şase nave ca să traverseze imensa sferă presărată cu stele pe care damooshii o revendicau drept a lor şi să pătrundă în zona de frontieră de dincolo. Pe drum, consultă alte iazuri ale

înţelepciunii, mai mari, şi află tot ce putu, însă mereu îl aşteptau mistere şi surprize pe următoarea planetă. Nu toate navele pe care slujise aveau echipaje umane: navele oamenilor se aventurau arareori atât de departe, aşa că Holt se angajă la damooshi şi gethoidieni rătăcitori şi la alţii, de rase metise minore. Totuşi, existau de obicei câţiva oameni în fiecare port în care ajungea şi chiar începu să audă zvonuri despre un al doilea imperiu uman, la aproximativ cinci sute de ani către nucleu, întemeiat de o navă-generaţie şi condus de pe o planetă strălucitoare numită Prester. Pe Prester oraşele pluteau pe nori, aşa i-a spus un vessian ofilit. Holt l-a crezut o vreme, până când un alt coleg de navă a spus că Prester era de fapt un singur oraş care ocupa o întreagă planetă, susţinut de flotele de cargoboturi de hrană, mai mari decât tot ce construise Imperiul Federal în războaiele de dinaintea Colapsului. Acelaşi om i-a spus că nu fusese de fapt o navă-generaţie cea care îi pusese bazele (i-a dovedit asta calculând distanţa pe care o putea străbate o navă de viteză inferioară pornind de pe Terra, la răsăritul epocii interstelare), ci mai degrabă un escadron de nave imperiale terestre care fugeau de o Inteligenţă Hrangană. Holt a rămas sceptic de data aceasta. Iar când o femeie de pe un cargobot din Cathadyn a afirmat că planeta Prester fusese întemeiată de Tomo şi Walberg şi că Walberg o conducea şi acum, a abandonat în totalitate subiectul.

Dar existau şi alte legende, alte poveşti şi ele îl atrăgeau.

Şi atrăgeau şi pe alţii.

Pe o planetă fără atmosferă care înconjura o stea azurie, sub cupola unicului său oraş, Holt a cunoscut-o pe Alaina. Ea i-a vorbit despre *Pegasus.*

– Căpitanul a construit-o din nimic, ştii, chiar aici. Făcea comerţ, înaintând mai mult decât de obicei, aşa cum facem toţi – flutură un zâmbet cunoscător, închipuindu-şi că şi Holt era un comerciant aventurier în căutarea unei mari lovituri –, şi a cunoscut un dan'la. Aceştia se află mai departe.

– Ştiu, a spus Holt.

– Ei bine, poate că nu ştii ce se *petrece* acolo. Căpitanul a spus că dan'laii şi-au însuşit toate stelele ulliene – ai auzit de stelele ulliene? ... Bun. Ei bine, asta din cauză că ul-mennaleithii n-au rezistat mult, bănuiesc, dar şi din pricina propulsorului spaţial dan'la. E un concept nou, înţeleg, iar căpitanul zice că reduce timpul de călătorie la jumătate sau chiar mai mult. Propulsia standard distorsionează structura continuităţii spaţio-temporale, ştii, pentru a obţine efecte superluminice, şi...

– Sunt pilot, a răspuns scurt Holt. Dar se aplecă atunci când spuse asta, ascultând cu atenţie.

– O! a exclamat Alaina, deloc deranjată. Ei, bine, propulsorul dan'la face altceva, te transpune într-un alt continuum, după care te aduce înapoi. Se conduce cu totul altfel. E parţial psionic şi ţi se pune ceva în jurul capului.

– *Ai* un propulsor spaţial? a întrerupt-o Holt.

Ea a clătinat din cap.

– Căpitanul şi-a topit vechea navă, tocmai pentru a construi nava *Pegasus.* Cu un propulsor pe care l-a cumpărat de la dan'lai. Acum îşi formează un echipaj şi ne instruieşte.

– Încotro mergeţi? a întrebat el.

Ea a zâmbit suav şi ochii ei verzi, strălucitori, au scânteiat parcă.

– Unde altundeva? Spre interior.

Holt se trezi în zori, în tăcere, se ridică şi se îmbrăcă iute, după care porni înapoi pe drumul cunoscut, pe lângă bazinul verde, liniştit, pe nesfârşitele străzi, dincolo de Arcul Vestic şi prin oraşul celor fără de navă. Păşi pe sub zidul scheletelor fără să arunce măcar o privire în sus.

Dincolo de paravânt, în interiorul lungului coridor, începu să încerce uşile. Primele patru pârâiră şi rămaseră închise. Cea de-a cincea se deschise către un birou gol. Niciun dan'la.

Asta era ceva nou. Holt intră cu prudenţă, privind împrejur. Nimeni, nimic şi nicio a altă uşă. Înconjură imensul birou ullian şi începu să-l scotocească metodic, cam la fel cum prădase colibele-bule ale cedranilor. Spera să găsească un permis pentru portul spaţial, o armă, ceva – orice care să-l ducă înapoi pe *Pegasus.* Dacă încă se mai afla dincolo de ziduri. Sau poate găsea o repartiţie.

Uşa se deschise încet; un om-vulpe stătea în faţa ei. Nu se deosebea cu nimic de toţi ceilalţi. Lătră şi Holt sări de lângă birou.

Dan'laul înconjură repede biroul și înhață scaunul.

– Hoțule! spuse el. Hoțule, te împușc. Vei fi împușcat. Pocni din dinți.

– Nu, zise Holt, îndreptându-se către ușă, ca să poată fugi dacă dan'laul îi chema pe ceilalți. Am venit după un post, spuse el prosteşte.

– Ah! Omul-vulpe își împreună mâinile. Asta e altceva. Bine, Holt, cine ești?

Holt nu răspunse.

– Un post, un post, Holt vrea un post, zise dan'laul, cu glas pițigăiat.

– Ieri mi s-a spus că săptămâna viitoare vine o navă umană, zise Holt.

– Nu, nu, nu. Îmi pare rău. Nu va veni nicio navă umană. Nu va fi nicio navă umană. Nici săptămâna viitoare, ieri, niciodată. Înțelegi? Și n-avem niciun post. Nava e plină. Nu poți merge în port fără să ai o repartiție.

Holt înaintă din nou, către cealaltă parte a biroului.

– Nicio navă săptămâna viitoare?

Omul-vulpe scutură din cap.

– Nicio navă. Nicio navă. Nicio navă umană.

– Atunci altceva. Merg cu ullieni, cu dan'lai, cu cedrani. Ți-am spus. Știu să conduc, vă cunosc propulsoarele. Îți aduci aminte? Am recomandări.

Dan'laul își înclină capul într-o parte. Oare Holt își amintea gestul? Oare acesta era dan'laul cu care avusese de-a face data trecută?

– Da, dar nu e niciun post.

Holt porni spre ușă.

– Stai! porunci omul-vulpe.

Holt se întoarse.

– Nicio navă umană săptămâna viitoare, spuse dan'laul. Nicio navă, nicio navă, nicio navă. Apoi se opri din cântat. Nava umană e *acum!*

Holt îşi îndreptă spatele.

– *Acum?* Vrei să spui că e o navă umană în port chiar acum?

Dan'laul clătină furios din cap.

– Un post! Holt era înnebunit. Dă-mi un post acum, lua-te-ar naiba!

– Da, da. Un post pentru tine, pentru tine un post. Omul-vulpe atinse ceva de pe birou; un sertar se deschise şi dan'laul scoase o folie de metal argintiu şi un beţigaş din plastic albastru. Numele tău?

– Michael Holt, răspunse el.

– Oh! Omul-vulpe lăsă jos beţigaşul, luă coala de metal, o puse înapoi în sertar şi lătră: Niciun post!

– Niciun post?

– Nimeni nu poate avea două posturi, spuse dan'laul.

– Două?

Vulpea de la birou clătină din cap.

– Holt are un post pe *Pegasus.*

Mâinile lui Holt tremurau.

– La naiba! spuse el. La naiba!

Dan'laul râse.

– Vrei un post!

– Pe *Pegasus!*

O clătinare a capului.

– Atunci, mă laşi să trec de ziduri? Afară, în portul spaţial?

Omul-vulpe încuviinţă din nou.

– Scriu permis portuar Holt.

– Da, spuse Holt. Da.

– Numele?

– Michael Holt.

– Rasa?

– Om.

– Planeta de origine?

– Ymir.

Se lăsă o scurtă tăcere. Dan'laul stătea acolo, holbându-se la Holt, cu mâinile împreunate. Brusc, deschise din nou biroul, scoase o bucată de pergament, care părea străveche şi se sfărâmă când o atinse, apoi luă din nou beţigaşul.

– Numele! întrebă el.

Repetară întregul ritual.

Când dan'laul termină de scris, îi dădu lui Holt hârtia. Se fărâmiţa la atingere. Încercă să fie foarte atent. Nicio mâzgălitură nu însemna nimic.

– Asta mă va trece de paznici? întrebă sceptic Holt. În portul spaţial? La *Pegasus?*

Dan'laul clătină din cap. Holt se răsuci şi porni aproape în fugă spre uşă.

– Stai! strigă omul-vulpe.

Holt se opri şi se întoarse din nou.

– Ce-i? făcu el printre dinţi, şi era aproape un mârâit de furie.

– O chestiune tehnică.

– Da?

– Permisul portuar, ca să fie valabil, trebuie semnat. Dan'laul îşi flutură zâmbetul dinţos. Semnat, da, da, semnat de căpitanul tău.

Nu se auzea niciun sunet. Mâna lui Holt se strânse spasmodic peste bucata de hârtie îngălbenită şi fărâmele căzură ţepene pe podea. Apoi, iute şi tăcut, se năpusti asupra lui.

Dan'laul mai apucă să scoată un scurt lătrat înainte ca Holt să-l înhaţe de gât. Mâinile delicate, cu şase degete, apucară aerul, neajutorate. Holt suci şi gâtul pârâi. Ţinea în pumn un smoc de blană moale, roşiatică.

Rămase acolo multă vreme, cu mâinile încleştate, cu dinţii strânşi. Apoi slăbi uşor strânsoarea şi trupul dan'laului se prăbuşi pe spate, răsturnând scaunul.

În ochii lui Holt flutură o clipă o imagine a paravântului.

O luă la fugă.

Nava *Pegasus* era dotată şi cu motoare standard, în caz că propulsorul se defecta; pereţi încăperii erau combinaţia cunoscută de metal gol şi pupitre de comandă. Dar centrul era ocupat de propulsorul dan'la, un cilindru lung de sticlă metalică, cu diametrul unui om, montat pe un panou de instrumente. Cilindrul era pe jumătate umplut cu un lichid vâscos care-şi schimba brusc culoarea de fiecare dată când prin rezervor trecea un impuls de energie. În preajma lui se aflau scaune pentru patru propulsoare, câte două pe-o parte. Holt şi Alaina stăteau într-o latură, vizavi de

Irai cea blondă și înaltă și de Ian MacDonald. Fiecare dintre ei purta o coroană de sticlă umplută cu același lichid care se clătina în cilindrul propulsorului.

Carlos Villareal era în spatele lui Holt, la pupitrul principal, extrăgând date din computerul navei. Propulsoarele erau deja planificate. Vor vedea stelele ulliene, hotărî căpitanul. Și Cedris, și Huul de Aur, și alte puncte, mai îndepărtate. Și poate chiar și planeta Prester și nucleul.

Prima oprire a fost un punct de tranzit numit Popasul Cenușiu (era evident, după nume, că alți oameni ajunseseră acolo cândva: steaua era pe hărți). Căpitanul auzise o poveste despre orașul de piatră, veche de când lumea.

Când ieșeau din atmosferă, motoarele nucleare se deconectau, și Villareal a dat ordinul:

– Coordonatele sunt introduse, gata de navigare, a spus el, cu glasul ceva mai puțin sigur decât de obicei: întreaga procedură era atât de nouă. Tranziție.

Au conectat propulsorul dan'lai.

Culori scânteind în beznă și o mie de stele învârtindu-se și Holt era în mijlocul tuturor acestor lucruri singur, dar nu! Era Alaina și mai era și altcineva și cu toții se unire și haosul se învârtea în jurul lor și uriașe valuri cenușii se spărgeau deasupra capetelor lor și apărură fețe încununate de foc, râzând și topindu-se și durere, durere, durere și erau pierduți și nimic nu era solid și treceau eoni și acum Holt vedea ceva arzând, chemând, trăgând nucleul nucleul și dincolo de el Popasul Cenușiu

şi pe urmă dispăru şi cumva Holt îl aduse înapoi şi o strigă pe Alaina şi întinse şi ea mâna după el şi MacDonald, şi Irai, şi TRASERĂ.

Şedeau din nou în faţa propulsorului, iar Holt era dintr-odată conştient de o durere la încheietură, a privit în jos şi a văzut că cineva îi vârâse un ac intravenos. Alaina era şi ea conectată, la fel şi ceilalţi, Ian şi Irai. Nu era nici urmă de Villareal.

Uşa s-a deschis şi Sunderland şedea acolo zâmbindu-le şi clipind.

– Slavă Domnului! a spus navigatorul durduliu. Aţi fost plecaţi trei luni. Credeam că suntem terminaţi.

Holt a luat coroana de sticlă de pe capul lui şi a văzut că nu mai rămăsese decât o peliculă subţire de lichid. Apoi a observat că cilindrul propulsorului era şi el aproape gol.

– Trei luni?

Sunderland s-a scuturat.

– A fost oribil. Nu era nimic afară, *nimic* şi n-am putut să vă deşteptăm. Villareal a trebuit să facă pe infirmiera. Dacă n-ar fi fost căpitanul, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Ştiu ce-a spus omul-vulpe, dar nu eram sigur că aţi putea să ne scoateţi vreodată din... de unde-om fi fost.

– Am ajuns? a vrut să ştie MacDonald.

Sunderland a ocolit propulsorul către pupitrul de comandă al lui Villareal şi l-a conectat la monitorul navei. Pe un fond negru, ardea un mic soare galben. Iar un astru cenuşiu, rece, umplea ecranul.

– Popasul Cenuşiu, spuse Sunderland. Mi-am notat indicaţiile. Am ajuns. Căpitanul le trimisese deja un mesaj luminos. Se pare că dan'laii guvernează planeta şi ne-au dat liber să aterizăm. Timpul, de asemenea, se potriveşte: trei luni subiective, trei luni obiective, după câte putem noi aprecia.

– Şi cu propulsie normală? întrebă Holt. Acelaşi drum, cu propulsie standard?

– Ne-am descurcat chiar mai bine decât au anticipat dan'laii, spuse Sunderland. Popasul Cenuşiu e la un an şi jumătate de locul unde am fost.

Era prea devreme, erau şanse prea mari ca cedranii să nu fie încă în stare comatoasă. Dar Holt trebuia să rişte. Pătrunse în prima casă-bulă care-i ieşi în cale şi o goli de tot, smulgând lucrurile cu o grabă frenetică. Din fericire, locatarii erau mingi inerte, adormite.

Ajuns pe strada principală, ignoră negustorii dan'la, temându-se oarecum că avea să se confrunte cu acelaşi om-vulpe pe care tocmai îl omorâse. În schimb, găsi taraba unui linkellar greoi şi orb, cu ochii imenşi ca nişte mingi de puroi. Totuşi, creatura reuşi cumva să-l înşele. Dar schimbă tot ce luase pe o cască albăstruie în forma unei coji de ou şi un laser în stare de funcţionare. Laserul îl surprinse: era identic cu cel pe care-l purta MacDonald, până pe creasta finneganiană. Dar funcţiona şi asta era tot ce conta.

Oamenii se adunau pentru cotidianul du-te-vino pe drumurile oraşului celor fără de navă. Holt îşi croi cu înverşunare drum prin mulţime către Arcul Vestic

şi începu o alergare uşoară când ajunse pe străzile pustii ale oraşului de piatră.

Sunderland era plecat să-şi deseneze hărţile. Holt luă unul dintre markerele lui şi scrise de-a curmezişul unei hărţi. UCIS O VULPE. TREBUIE SĂ MĂ ASCUND. COBOR ÎN ORAŞUL DE PIATRĂ. ACOLO SUNT ÎN SIGURANŢĂ. Apoi luă toată mâncarea rămasă, proviziile pe două săptămâni bune, chiar mai mult, dacă se înfometa, umplu cu ele un sac, îl legă la gură şi plecă. Avea laserul ascuns în buzunar şi casca vârâtă sub braţ.

Cel mai apropiat tunel subteran era la doar câteva străzi distanţă, un imens tirbuşon care cobora în pământ din mijlocul unui punct de răspântie. Holt şi Sunderland coborâseră adesea la primul nivel, până unde ajungea lumina. Chiar şi acolo era întunecos, sumbru, sufocant, o reţea de tuneluri la fel de complicate ca străzile de deasupra se întindea în toate direcţiile. Multe dintre ele erau înclinate. Şi, desigur, spirala cobora mai departe, cu mai multe ramificaţii, din ce în ce mai întunecată şi mai neclintită cu fiecare întoarcere. Nimeni nu trecea de primul nivel; cei care treceau – asemenea căpitanului – nu se întorceau niciodată. Auziseră poveşti despre cât de adânc pătrundea oraşul de piatră, dar nu era chip să le verifice: instrumentele pe care le luaseră de pe *Pegasus* nu funcţionaseră niciodată pe planeta răspântiei lumilor.

La baza primei rotaţii complete, la primul nivel, Holt îşi puse pe cap casca azurie. Îi era strâmtă; partea din faţă îi apăsa pe vârful nasului şi marginile îi

striveau capul. Era evident că fusese făcută pentru un ul-mennalei. Dar avea să se descurce și așa; casca avea o gaură în jurul gurii, așa că putea vorbi și respira.

Așteptă puțin, până când căldura trupului fu absorbită de cască. În scurt timp începu să emane o lumină albastră, mohorâtă. Holt își continuă coborârea în spirală, în întuneric.

Roata-roata săpa drumul subteran, cu alte tuneluri desprinzându-se din el la fiecare cotitură. Holt înainta și curând pierdu șirul nivelurilor parcurse. În afara micului său cerc de lumină erau doar beznă ca smoala, liniște și aer fierbinte, neclintit, din ce în ce mai greu de respirat. Dar acum era mânat de teamă și nu încetini pasul. Zona de suprafață a orașului de piatră era părăsită, dar nu cu totul; dan'laii intrau când erau nevoiți. Doar aici, jos, avea să fie Holt în siguranță. Își jură că nu se va desprinde de spirală. Dacă nu hoinărea, nu avea cum să se piardă. Asta se întâmplase cu căpitanul și cu ceilalți, era sigur: părăsiseră drumul subteran, pătrunseseră în tunelurile laterale și pieriseră de foame, înainte să reușească să găsească drumul de întoarcere. Dar lui n-avea să i se întâmple una ca asta. În două săptămâni putea să urce și să ia mâncare, de la Sunderland, poate.

Coborî, preț de multe ore parcă, panta șerpuitoare, pe lângă nesfârșite ziduri de piatră gri, amorfă, pe care casca sa o colora în albastru, pe lângă mii de găuri căscate care duceau către margini, în sus și în jos, fiecare chemându-l cu o gură largă și neagră. Aerul era din ce în ce mai cald și în curând Holt respira greu. În

jurul lui era doar piatră, dar tunelurile păreau igrasioase şi murdare. Ignoră asta.

După o vreme, Holt ajunse într-un loc unde spirala se termina; în faţă avea un trident, trei uşi boltite şi trei scări înguste, fiecare coborând abrupt în altă direcţie, fiecare curbată, astfel încât Holt nu putea vedea decât la câţiva metri în întuneric. Picioarele îl dureau. Se aşeză, îşi descălţă ghetele şi scoase o bucată de carne afumată s-o mestece.

Beznă de jur împrejur. În absenţa ecoului răsunător al paşilor săi nu se auzea niciun sunet. Doar dacă... Ascultă încordat. Da. Auzea ceva, vag şi îndepărtat. Un fel de huruit. Îşi mestecă mai departe carnea, ascultând mai atent şi, după multă vreme, hotărî că sunetele veneau dinspre scara din stânga.

Când isprăvi mâncarea, îşi linse degetele, îşi încălţă ghetele şi se ridică. Cu laserul în mână, porni încet în josul scării, cât de încet putea.

Şi scara era tot o spirală, un tirbuşon mai strâns decât panta, fără ramificaţii şi foarte îngustă. Abia avea loc să se întoarcă, dar cel puţin n-avea cum să se rătăcească.

Sunetul se auzea tot mai puternic, pe măsură ce cobora şi, în scurt timp, Holt îşi dădu seama că nu era, până la urmă, un huruit, ci mai degrabă un urlet. Apoi, mai târziu, se modifică din nou. Abia îl putea distinge. Gemete şi lătrături.

Scara cotea abrupt. Holt o urmă şi se opri brusc.

Stătea la o fereastră, într-o clădire gri, cu o formă ciudată, privind peste oraşul de piatră. Era noapte şi

o tapiserie de stele acoperea cerul. Dedesubt, lângă un bazin octogonal, șase dan'lai înconjurau un cedran. Râdeau – râsete scurte, lătrătoare, pline de furie –, sporovăiau între ei și îl apucau pe cedran cu ghearele, ori de câte ori încerca să se miște. Stătea deasupra lor, prins în cerc, năuc, gemând, legănându-se înainte și înapoi. Imensii ochi violet străluceau cu putere și ghearele de luptă se agitau.

Unul dintre dan'lai avea un obiect în mână. Îl despachetă încet: un cuțit lung, cu dinții zimțați. Apăru un al doilea, un al treilea. Toți oamenii-vulpi aveau asemenea cuțite. Își rânjeau unul altuia. Unul dintre ei țâșni spre cedran, prin spate, și lama argintie scânteie, iar Holt văzu un lichid negru prelingându-se dintr-o tăietură lungă în carnea albă ca laptele a cedranului.

Se auzi un geamăt surd, care-ți îngheța sângele în vene și viermele se întoarse încet, în timp ce dan-laul făcu un salt înapoi, și ghearele sale de luptă se mișcară mai repede decât ar fi crezut Holt. Dan'laul, cu cuțitul negru picurând, fu ridicat în aer, dând din picioare. Lătră furios și pe urmă ghearele i se împreunară brusc și omul-vulpe căzu, despicat în două, la pământ. Dar ceilalți se apropiară, râzând și cuțitele lor țesură modele și geamătul cedranului deveni un țipăt. Lovi cu ghearele și, preț de o secundă dan'laul fu aruncat în valuri, decapitat, dar alți doi îi tăiau deja tentaculele care se zbăteau și un altul își înfipsese cuțitul până la plăsele în torsul său unduitor, ca de vierme. Toți oamenii-vulpi erau exaltați la culme. Holt nu putea auzi cedranul peste lătratul lor frenetic.

Ridică laserul, ţinti către cel mai apropiat dan'la şi trase. O lumină roşie şi furioasă ţâşni.

O cortină căzu peste fereastră, obturând vederea. Holt întinse mâna şi o smuci la o parte. În spatele ei era o cameră cu tavanul jos, cu o duzină de tuneluri care duceau în toate direcţiile. Niciun dan'la, niciun cedran. Se afla în măruntaiele oraşului. Singura lumină era strălucirea albastră a căştii sale.

Lent, silenţios, Holt păşi către mijlocul încăperii. Văzu că jumătate dintre tuneluri erau zidite. Altele erau găuri negre ca noaptea. Dar dintr-unul din tuneluri se revărsa un torent de aer rece. Merse pe urma lui, cale lungă, în întuneric, până când, în sfârşit, tunelul se deschise într-o galerie lungă, scăldată într-o ceaţă roşie, dogoritoare, ca stropii de foc. Culoarul se întindea spre stânga şi spre dreapta, cât vedeai cu ochii, cu tavane înalte şi drepte; tunelul care îl condusese aici era doar unul dintre multe. De-a lungul pereţilor erau înşirate altele, toate de forme şi dimensiuni diferite, toate negre ca moartea.

Holt făcu un pas în ceaţa roşie şi pufoasă, pe urmă se întoarse şi lăsă un semn în podeaua de piatră a tunelului din spatele lui. Începu să înainteze de-a lungul coridorului, pe lângă nesfârşite şiruri de guri de tunel. Ceaţa era deasă, dar uşor de străpuns cu privirea şi Holt văzu că toată acea imensă galerie era goală – cel puţin până la limitele câmpului său vizual. Dar nu putea vedea capătul niciunui tunel, iar paşii săi nu scoteau niciun sunet.

Umblă multă vreme, aproape în transă, uitând, într-un fel, să se teamă. Apoi, o lumină albă se stârni, preț de o clipă, dintr-o intrare îndepărtată, Holt începu să alerge, dar lumina pălise înainte ca el să apuce să străbată jumătate din distanța tunelului. Dar ceva continua să-l atragă.

Gura tunelului era o boltă înaltă, înghițită de tenebre, când Holt pătrunse. Câțiva metri de întuneric și o ușă. Se opri.

Bolta se deschidea către un nămete înalt de zăpadă și o pădure de copaci gri ca fierul, uniți prin plase fragile de gheață, atât de delicate încât se topeau și se sfărâmau la o simplă suflare. Nicio frunză, doar temerare flori albastre mijeau din crăpăturile de sub fiecare ramură. Stelele străluceau în bezna înghețată a cerului. Și, sus, deasupra orizontului, Holt văzu palisada de lemn și fantomaticele parapete de piatră ale întortocheatei, strâmbei Case Vechi.

Se opri multă vreme, privind, amintindu-și. Un vânt rece se stârni pentru scurt timp, suflând o rafală de zăpadă prin ușă și Holt începu să tremure. Apoi se întoarse pe călcâie și porni înapoi spre galeria cetii roșii.

Sunderland îl aștepta în locul unde tunelul pătrundea în galerie, pe jumătate învăluit în negura ce înăbușea orice sunet.

– Mike? făcu el, vorbind destul de normal, dar Holt nu auzi decât o șoaptă. Trebuie să te întorci. Avem nevoie de tine, Mike. Nu mă descurc cu hârțile fără tine, să-mi aduci de mâncare, iar Alaina și Takker... Trebuie să te întorci!

Holt scutură din cap. Pâcla devenea mai deasă şi se răsucea, iar silueta robustă a lui Sunderland fu acoperită şi învăluită în ceaţă până când Holt nu mai putea distinge decât conturul impozant. Apoi aerul se limpezi şi nu era nicidecum Sunderland, era şeful Adăpostului. Creatura stătea tăcută, cu tentaculele albe agitându-se deasupra băşicii aflate în partea de sus a torsului său. Creatura aştepta. Holt aştepta.

În celălalt capăt al galeriei, o lumină palidă se stârni într-un tunel. Apoi cele două care îl flancau începură să strălucească şi pe urmă cele două de dincolo. Holt privi spre dreapta, apoi spre stânga. În ambele direcţii ale galeriei, valurile tăcute goneau, îndepărtându-se de el, până când toate gurile de tunel străluceau – ici un roşu stins, colo un val de alb-azuriu, ici un galben prietenos, care aducea cu soarele de acasă.

Şeful Adăpostului se întoarse greoi şi începu să înainteze de-a lungul galeriei. Sulurile de grăsime neagră-albăstruie se legănau şi se scuturau în timp ce mergea, dar ceţurile înghiţeau mirosul său înţepător. Holt îl urmă cu laserul în mână.

Tavanul se înălţa tot mai sus şi Holt văzu că uşile erau din ce în ce mai mari. În timp ce privea, o creatură osoasă, pătată, care semăna foarte bine cu şeful Adăpostului, ieşi dintr-un tunel, traversă galeria şi intră în altul.

Se opriră în faţa unei guri de tunel circulare, negre şi de două ori mai înalte decât Holt. Şeful Adăpostului aşteptă. Holt, cu laserul pregătit, intră. Se aşeză în faţa unei alte ferestre sau poate era un ecran. În

capătul îndepărtat al deschiderii circulare, cristaline, se zvârcolea și urla haosul. Holt îl privi o clipă și, tocmai când începea să-l doară capul, imaginea învolburată împietri, dacă se putea spune așa. Dincolo de deschidere, patru dan'lai ședeau cu tuburi de propulsoare pe frunți și un cilindru în fața lor. Numai că... numai că imaginea era încețoșată. Fantome, erau fantome, imagini secunde, care aproape se suprapuneau peste primele, dar nu tocmai, nu complet. Și pe urmă Holt văzu o a treia imagine, și o a patra și, dintr-odată, imaginea *crăpă* și era ca și cum ar fi privit o serie infinită de oglinzi. Lungi șiruri de dan'lai stăteau unul deasupra celuilalt, contopindu-se în imagini încețoșate, devenind din ce în ce mai mici, până când se pierdeau în neant. La unison – nu, nu, *aproape* la unison (căci, ba câte o imagine nu se mișca împreună cu reflexiile ei, ba o alta tremura) – scoaseră tuburile secate ale propulsorului, se uitară unul la altul și începură să râdă. Râsete sălbatice, stridente, lătrătoare; râseră, și râseră, și râseră, și Holt privea cum focul nebuniei ardea în ochii lor, și toți oamenii-vulpi (nu, aproape toți) își curbau umerii sfrijiți, părând mai fioroși și mai animalici decât îi văzuse vreodată.

Plecă. Întors în galerie, îl găsi pe șeful Adăpostului așteptându-l răbdător. Holt îl urmă din nou.

Erau și alții în galerie acum. Holt îi văzu vag, mișunând de colo-colo, prin ceața roșiatică. Păreau să predomine creaturile care semănau cu șeful Adăpostului, dar nu erau singure. Holt zări un singur dan'la, pierdut și speriat, care se lovea întruna de pereți. Și

mai erau alte făpturi, jumătate îngeri, jumătate libelule, care alunecau în tăcere pe deasupra capului, şi ceva înalt şi subţire, înconjurat de văluri pâlpâitoare de lumină, şi alte prezenţe pe care mai mult le simţea decât le vedea. Zări numeroase făpturi cu pielea strălucitoare, în culori splendide, cu gulere înalte de os şi carne, care călcau cu paşi mari. În urma lor săltau mereu animale suple, senzuale, mişcându-se cu graţie fluidă pe patru picioare. Animalele aveau pielea netedă şi gri, ochi limpezi şi feţe ciudat de conştiente.

Apoi avu impresia că vede un om, întunecat şi foarte solemn, în uniformă navală şi chipiu. Holt privi încordat viziunea şi fugi înspre ea, dar ceţurile îl zăpăciră, cu lumina şi sclipirea lor, şi o pierdu. Când privi din nou împrejur, şeful Adăpostului dispăruse şi el.

Încercă cel mai apropiat tunel. Era o uşă, ca şi prima, dincolo de care se afla un tăpşan de munte care domina un teren aspru şi arid, un câmp de cărămidă arsă despicat de o imensă crevasă. În mijlocul peisajului devastat se afla un oraş cu ziduri albe ca varul, cu toate clădirile rectangulare. Era mort, dar, cumva, Holt îl recunoştea. Cain narKarmian îi spusese adesea cum îşi construiau hranganii oraşele, în ţinuturile sfâşiate de război dintre Bătrânul Pământ şi Hotar.

Şovăitor, Holt întinse o mână dincolo de cadrul uşii şi o retrase iute. Dincolo de boltă era un cuptor; nu era un ecran, aşa cum nu fusese nici viziunea Ymirului.

Întors în galerie, se opri şi încercă să înţeleagă. Culoarul se întindea la infinit în ambele direcţii şi fiinţe cum nu mai văzuse vreodată alunecau prin

neguri, într-o tăcere de moarte, abia observându-se între ele. Căpitanul era aici, știa, la fel ca Villareal și Susie Beret și poate ceilalți... sau... sau poate că *fuseseră* aici și acum erau altundeva. Poate că își văzuseră și ei locurile de baștină, chemându-i din spatele unei uși de piatră și poate că porniseră într-acolo și nu se întorseseră. Holt se întrebă cum te puteai întoarce, odată trecut de bolți.

Dan'laul își făcu din nou apariția, acum târându-se, iar Holt văzu că era foarte bătrân. Din felul în care bâjbâia se vedea limpede că era orb și, totuși, totuși, ochii lui *păreau* destul de buni. Apoi Holt începu să-i privească atent pe ceilalți și, într-un târziu, să-i urmărească. Mulți ieșeau pe uși și păreau că pătrund cu adevărat în peisajele de dincolo. Iar *peisajele*... admiră planetele ulliene în toată splendoarea lor obosită, în timp ce ul-mennaleithii alunecau spre locurile lor de închinăciune... contemplă noaptea fără stele din Darkdawn, sus, deasupra Hotarului și visătorii întunecați rătăcind dedesubt... și Huul de Aur (real, până la urmă, deși nu atât de încântător cum se aștepta)... și navele-fantomă zburând din nucleu și scrâșnitorii lumilor negre din Brațul Îndepărtat și străvechile rase care își încuiaseră stelele în sfere și o mie de planete la care nici nu visase.

Curând încetă să mai urmărească tăcuții călători și începu să hoinărească de unul singur, iar apoi descoperi că viziunile de dincolo de uși se puteau schimba. În timp ce stătea în fața unei porți drepte care dădea spre câmpiile din ai-Emerel, se gândi o clipă la Bătrânul

Cain, care, într-adevăr, călătorise cale lungă, dar nu ajunsese destul de departe. În faţa lui se aflau Turnurile Emereli. Holt îşi dorea să le vadă mai de aproape şi, dintr-odată, uşa se deschise către unul dintre ele. În clipa următoare, şeful Adăpostului era lângă el, materializându-se la fel de repede ca în Adăpost, iar Holt privi către chipul fără chip. Aşează apoi laserul deoparte, îşi scoase casca (în mod ciudat, încetase să strălucească – de ce nu observase asta?) şi păşi înainte.

Era pe un balcon, cu vântul rece biciuindu-i faţa, cu metalul negru emereli în spate şi un apus portocaliu în faţă. Dincolo de orizont, se profilau celelalte turnuri şi Holt ştia că fiecare era un oraş imens, însă de aici erau doar nişte ace înalte şi întunecate.

O planetă. Planeta lui Cain. Totuşi, trebuie că se schimbase mult de când o văzuse el ultima dată, acum vreo două sute de ani. Holt se întreba cum. Dar n-avea importanţă, avea să afle mai târziu.

În timp ce se întorcea în oraşul de piatră, îşi jură că va reveni curând să-i caute pe Sunderland, pe Alaina şi Takker-Rey. Poate că pentru ei adâncul ar fi întunecos şi înfricoşător, dar Holt i-ar putea conduce spre casă. Da, avea să facă asta. Dar nu chiar acum. Voia mai întâi să vadă ai-Emerelul şi Bătrânul Pământ şi Mutanţii de pe Prometeus. Da.

Însă mai târziu avea să se întoarcă. Mai târziu. Într-o clipă.

Timpul înaintează încet în oraşul de piatră; mai încet în adâncuri, unde reţelele spaţio-temporale au

fost înnodate de Constructori. Însă, totuşi, înaintează inexorabil. Uriaşele clădiri cenuşii sunt distruse toate acum, turnurile în formă de ciupercă sunt prăbuşite, piramidele, praf şi pulbere. Din paravânturile ulliene n-a mai rămas nimic şi nicio navă n-a mai aterizat de milenii. Ul-mennaleithii sunt tot mai puţini şi ciudat de sfioşi, şi umblă cu ţopăitoare blindate pe urma lor, dan'laii s-au dezintegrat într-o anarhie violet, după o mie de ani de propulsoare spaţiale, kreshii au dispărut, linkellarii sunt înrobiţi şi navele-fantomă încă păstrează tăcerea. În lumea exterioară, damooshii sunt o rasă agonizantă, deşi iazurile înţelepciunii continuă să trăiască şi să cugete, aşteptând întrebări care nu mai vin. Rase noi păşesc pe planete obosite, cele vechi cresc şi se schimbă. Niciun om n-a ajuns la nucleu.

Soarele răspântiei lumii păleşte.

În tuneluri pustii, sub ruine, Holt cutreieră din stea în stea.

Chicago
Noiembrie 1974

DOAMNA-DIN-STELE

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

Această povestire nu are eroi. Ni se vorbește despre Hal cel Păros, Băiatul de Aur, Micuța Janey și Mayliss și despre alții care locuiau pe Stâncă. Despre Slutu', Mârtanu' Poticnit și Marchiz, care sunt niște ticăloși pe cinste. Dar nu ni se povestește despre un erou... asta dacă nu-l pui la socoteală pe Hal cel Păros.

Hal cel Păros nu era *chiar* atât de păros. Avea un smoc maroniu zbârlit pe piept, care ieșea întotdeauna din gulerul în formă de V al cămășii mulate, și o șuviță ruginie care-i cădea pe frunte și se ondula până pe gât. Totuși, fața i se vedea destul de bine: maxilar pătrățos și nas turtit sub ochi căprui galeși. Brațul stâng era solid și musculos, dar nu avea păr, ci puf portocaliu; pe cel drept și-l ținea mereu ascuns sub capa verde-închis de pe umăr și nimeni nu-l mai văzuse folosindu-l de ani buni. Așadar, Hal nu era foarte păros, dar avea păr destul. În mahalalele de pe Stâncă, moda era să-ți razi părul de pe față și să-ți vopsești țeasta cheală în modele colorate. Dar nu, Hal nu se lua după modă. Părul și capa erau însemnele lui și nu se dezmințea de ele.

În ziua când a început povestea, Hal umbla pe-afară la ore târzii, hoinărind departe de Piață, în zona docurilor, lângă Capătul de Sus al Amfiteatrului. Era ciclul de noapte; luminile de pe panourile de deasupra se stinseseră, iar cele de pereți, puține la număr, licăreau cu zgârcenie. În alte părți, mai spre centrul Amfiteatrului, în Piața de Argint, urla muzica; orgile risipeau fulgere multicolore, iar din conductele de aer țâșnea fum de iarba-fericirii. Însă Hal se plimba pe întuneric, prin holuri tăcute, pline de camioane goale, pe lângă stive de mărfuri dosite printre umbre. Acolo, lângă docuri, Stânca arăta ca pe vremea Imperialilor. Coridoarele vecine cu Piața gemeau de prăvălii și plastic deformat; pereții Amfiteatrului nu se mai vedeau de fum, sloganuri și obscenități. Dar acolo, în holuri, singurele semne de pe duraliajul lucios erau numerele coridoarelor, lăsate de oamenii Imperiului Federal. Hal cel Păros știa că afacerile se petreceau în altă parte. Dar el renunțase la afaceri în seara aceea și venise acolo.

Și tocmai de-asta auzi scâncetul.

De ce se luă după el, asta-i altă poveste. Mahalalele gemeau de scâncete, țipete, urlete și rugăminți. Hal cel Păros era un copil al mahalalelor și le cunoștea regulile. Dar în seara aceea le încălcă.

În bezna unui coridor transversal, lângă niște containere, dădu peste Slutu' cu banda lui și victimele lor. Una din ele era un tânăr. Stătea în umbră, dar Hal reuși să-i deslușească trupul zvelt și grațios. Și ochii. Doi ochi imenși. Lângă el se afla o femeie tânără sau poate doar o fată. Se proptea cu spatele de perete,

sub o lumină galbenă. Era palidă și speriată, iar părul negru îi cădea mai jos de umeri, deci sigur venea din altă lume.

Slutu' le lua pe victime la întrebări. Era un individ scund și pipernicit, cu dungi negre și roșii pe scăfârlie și dinți care ieșeau prea mult afară din gură. Se îmbrăca în plastic moale și lucra pentru Marchiz. Bineînțeles, Hal îl cunoștea.

Slutu' nu purta arme. Dar slugoii lui, uriași tăcuți cu țeste negre, aveau bastoane închise la culoare, pe care le fluturau îndemânatici în fața victimelor. Bastoane cu electroșocuri. Le înghesuiau cu ele.

Așa că Hal cel Păros, neobservat, îngenunche în beznă și urmări scena. Era un moment sumbru, dar mai văzuse el din astea. Slutu' bălmăji amenințări în șoaptă. Fata îl imploră. Un baston fulgeră și băiatul țipă. Căzu grămadă la podea și începu să scâncească. Bastonul atacă din nou, la cap, și scâncetele încetară.

Urmă un viol dublu; Slutu', vesel nevoie mare, stătea și se uita. După aceea, el și slugoii lui luară victimelor tot ce aveau și o lăsară pe fată în lacrimi lângă băiat.

Hal cel Păros lăsă un timp destul de lung să treacă după plecarea lor, până când li se stinse ecoul pașilor pe coridor. Apoi se ridică și se duse la fată. Era goală și vulnerabilă. Când îl văzu, dădu un țipăt slab și vru să se ridice.

Hal îi zâmbi. Încă o trăsătură caracteristică de-a lui.

– Ei, doamnă-din-stele, stai încet. Hal nu-ți face rău. Prietenu' tău poate c-are nevoie de ajutor.

Apoi, sub ochii ei căscați, îngenunche lângă băiat și-l rostogoli sub lampa de perete cu o singură mână. Băiatul leșinase din cauza durerii, dar nu era rănit. Hal însă nu băgă de seamă lucrul ăsta. Stătea și se holba la el.

Tânărul era aur curat.

Părosul nu mai văzuse o asemenea creatură. Avea pielea fină, de un auriu blând, și părul alb-argintiu scânteietor; urechi de spiriduș, ascuțite și fragede, nas delicat, ca sculptat, ochi mari. Om? Hal nu știa. Dar nici nu conta. Numai frumusețea lui conta, frumusețea și nevinovăția lui sclipitoare. Hal cel Păros îl găsise pe Băiatul de Aur.

Fata se îmbrăcase în ce-i mai lăsase Slutu'. Acum stătea în picioare.

– Ne poți ajuta? îl întrebă. Sunt Micuța Janey, de pe Rhiannon. Nava noastră...

Hal ridică ochii spre ea.

– Nu, doamnă-din-stele. Gata cu nava. Slutu' a luat plăcuțele cu numele; le dă Marchizului să le vândă. O nobilă va fi de-acum Micuța Janey de pe Rhiannon. Pricepi? Se-ntâmplă-n fiecare zi. Doamna-din-stele ar fi trebuit să rămână în Amfiteatru.

– Dar... începu fata. Trebuie să spunem cuiva. Adică, bărbatul cu capul vopsit în dungi a zis că o să ne arate ceva bun. I-a angajat pe ceilalți doi să ne fie gărzi de corp. Poți să ne duci la poliție?

Vorbea calm, încet. Urmele de lacrimi i se uscară pe obraz. Își revenea repede. Hal o admiră.

– Doamna-din-stele a aterizat pe Stâncă, zise el. Nicio poliție aici. Nimic. Ar fi trebuit să-și ia gărzi de corp adevărate. Clica îți dă o călăuză, de obicei. De data asta, s-a vârât Slutu'. Doamna-din-stele nu era de pe Prometeu, nu era nobilă, nici apărată, o fi fost pasager de clasa a patra, nu?

Hal făcu o mică pauză. Fata îl aprobă în tăcere.

– Așa, deci. Slutu' a vrut plăcuțe, doamna-din-stele a fost toantă, țintă ușoară. Se uită la Băiatul de Aur, apoi la ea. Îi cu tine?

– Da. Nu. Scutură din cap. Nu chiar. Era pe navă. Nimeni nu-l înțelegea și nimeni nu-l cunoștea, nici nu se știa de unde era. Se ținea scai de mine. Nu știu prea multe despre el, dar e bun, e amabil. Acum ce-o să se întâmple cu noi?

Hal scutură din umeri.

– Ia ajută-l pe Hal să-l urce pe umăr pe Băiatul de Aur. Haida cu mine, acasă.

Casa lui Hal cel Păros: un compartiment cu patru încăperi pe un coridor transversal, lângă Amfiteatru, la doi pași de Piața de Argint. Numai bun pentru afaceri. Ușa era din duraliaj solid. Înăuntru, o cameră pătrată mare, cu o canapea joasă lângă un perete și o bucătărie încorporată în peretele de vizavi. Deasupra canapelei, etajere cu cărți și benzi; pentru un mahalagiu, Hal era intelectual. O masă de plastic umplea restul camerei, iar ușile închise duceau în dormitoare și la pubelă. Un glob

strălucitor pulsa pe mijlocul mesei, trimițând scurte reflexii trandafirii pe pereți.

Hal cel Păros îl trânti pe Băiatul de Aur, încă leșinat, pe canapea, apoi se așeză la masă. Arătă spre alt scaun. Janey se așeză și ea. Înainte să deschidă gura unul din ei, se deschise ușa unui dormitor și intră Mayliss.

Era foarte înaltă, de-a dreptul impunătoare: picioare frumoase, sâni generoși, față cu trăsături aspre, foarte aspre, și ochi mici și verzi. Își vopsea capul în roșu aprins, ca să știe lumea ce este: una din fetele lui Hal. În clipa aceea, singura lui fată.

Se opri în pragul dormitorului, îi măsură pe Janey și pe Băiatul de Aur, apoi se uită la Hal.

– Ciripește, îl îndemnă ea.

Și Hal cel Păros ciripi:

– Doamna-din-stele a fost atacată. Slutu' a păcălit-o cu gărzile de corp, a dat cu pumnu' în stânga și-n dreapta și-a belit ochii la viol.

Mayliss se făcu mai aspră la chip decât era.

– Hal cel Păros a văzut totul, nu? N-a mișcat un deget. Oftă. Și?

– Fleanca, Mayliss!

Se întoarse spre Micuța Janey, oferindu-i zâmbetul tipic.

– Doamna-din-stele știe ce-o să se petreacă mai departe?

Janey își umezi buzele, șovăitoare. Într-un sfârșit, zise:

– Dacă nu este poliție, cred că suntem blocați aici o vreme.

Hal clătină din cap.

– Blocați de tot. Obișnuiește-te cu asta sau dai de belea. E ușor să dai de belea pe Stâncă. Ia uite.

Zicând acestea, duse mâna stângă spre dreapta, apucă de colțul capei grele și-l aruncă peste umăr. Apoi își prinse brațul drept de încheietură și-l ridică pe masă.

Micuța Janey nu rămase cu gura căscată; era tare Micuța Janey. Pur și simplu privea. Brațul lui Hal cel Păros nu semăna cu un braț. Se îndoia și se răsucea în mai multe locuri în care un braț obișnuit n-ar trebui să se răsucească și era subțire cât un băț. Pielea era neagră cu nuanțe roșietice, mâna – o gheară zbârcită. Hal strânse pumnul care zăcea pe masă și brațul se scutură violent.

După ce Micuța Janey îl studie suficient, Hal și-l retrase. Apoi îi zâmbi.

– E ușor să dai de belea, repetă el.

Fata își mușcă buza.

– Nu poți să-ți pui altul în loc?

Hal izbucni în râs.

– Poate pe Rhiannon, doamnă-din-stele. Sau pe Prometeu. Dar Hal e-aici și lumea de pe Stâncă a uitat o groază de la Prăbușire. Nu. Nici dacă Hal ar fi nobil, deși nu e. Hal cel Păros e pește de mahala.

Janey căscă ochii cât cepele.

– Nu-mi pasă, zise ea. Ești mai bun ca alții. Ne-ai ajutat.

În spatele lui, Mayliss râse. Hal n-o băgă în seamă.

– Hei, doamnă-din-stele! o apostrofă zâmbind. Ascultă și bagă la cap, bagă la cap repede. Mahalagiii n-ajută pe nime' dacă nu-și primesc partea. Hal nu-i erou, n-a încercat să oprească nici cafteala, nici violu', nu? Hal îți face o propunere sănătoasă și cinstită, așa că ascultă ce-ți ciripește el. Doamna-din-stele și Băiatul de Aur pot să stea aici până la ciclul de zi. Când se aprind luminile, tre' s-o șteargă. Ori pleacă, și-atunci, noroc bun, ori – lăsă capul pe-o parte întrebător – rămân să lucreze pentru Hal.

Ridică brațul drept, tremurând de efort, fără să se ajute cu cel stâng. Mâna bufni pe masă. Mayliss se puse iar pe râs.

– Hal cel Păros a fost tare priceput la mânuit limba-iute, spuse bătându-se peste brațul bolnav cu cel sănătos. Totuși, a pățit-o. Acu' alege.

V-am spus eu că Hal n-are stofă de erou.

Când îi auzi vorbele, Janey fu mai întâi nedumerită. Pe urmă, fără să vrea, începu să plângă. Mayliss nu se mai opri din hohotit, dar lui Hal îi pieri zâmbetul de pe buze. Scutură din umeri, clătină din cap și se duse la culcare.

Lacrimile se opriră la timp și Janey rămase singură, urmărind cum se întrec la fugă umbrele trandafirii. După o vreme, privirea îi căzu pe Băiatul de Aur, adormit pe canapea. Se duse la el și se ghemui pe podea, așa încât să stea cu fața aproape de el. Îi mângâie părul argintiu, îi surâse și se gândi.

Dar, desigur, nu avea de ales. Când veni ciclul zilei, Janey îi spuse lui Hal ceea ce trebuia.

El îi surâse. Ea nu-i răspunse la fel.

– O să lucrezi în Piața de Argint, îi explică Hal, stând la masă vizavi de Janey și fixând o cataramă de plastic. Doamna-din-stele e tânără și proaspătă și miroase a stele, și asta-i aur curat pentru afaceri. Mayliss trece în Amfiteatru. Hal o să-ți arate azi locu' și-o să te-nvețe toate regulile. Tu ascultă.

Janey se uită spre canapea.

– Și băiatul?

– *Mayliss!* răcni Hal.

Când apăru Mayliss cu o falcă-n cer și una-n pământ, îi ordonă:

– Stai aici și dă-i de mâncare Băiatului de Aur, leagănă-l încet când clipește și nu-l lăsa să-și ia zboru' Hal are planuri pentru el.

Se întoarse în dormitor. Mayliss se uită nervoasă cum închide ușa și se întoarse către Janey.

– De ce nu fugi, fată-de-pe-navă? Fugi înapoi la nava ta. N-o să prinzi cheag aici și nici Hal cel Păros n-are cu ce se lăuda. Caută-l bine din priviri înainte să faci rădăcini, nu-i cine știe ce de capul lui. Tu și Băiatul de Aur o să fiți vârâți cu forța pe o conductă de aer dacă te-ncrezi în tromboanele lui.

Hal ieși din dormitor îmbrăcat în cămașă neagră și capă.

– Tacă-ți fleanca, măi, căpățână-roșie, i-o reteză el lui Mayliss. Prima lecție, ascultă, i se adresă apoi lui Janey.

Duse mâna stângă în partea opusă a corpului, o vârî sub capă şi scoase o vergea de metal neagră, cât un deget.

– Limbă-iute, explică el.

Mişcă din degetul mare, declanşă un zumzet şi din pumnul său ţâşni un fuior de ceaţă albastră, lung de vreo treizeci de centimetri.

– Astea se fabrică... hmm, nu se fabrică aici. Le aduc navele. Lama taie orice, afară de duraliaj, rapid şi fără urme. Hal a fost cândva tare dibaci cu ea, acum nu se mai pricepe aşa de bine, da' tot e mai bun decât mulţi. Asta-i protecţia ta, doamnă-din-stele. Cu asta, n-o să mai fii atacată. Azi Hal te scoate la paradă în Piaţă şi se răspândeşte vorba. Mâine nu se mai atinge nime' de tine.

– Afar' de Marchiz, se vârî Mayliss în vorbă, acră. Afar' de Marchiz, de Slutu' şi de Mârtanu' Poticnit şi de orice altă ţeastă neagră care te poftеşte. Te iau pe gratis, doamnă-din-stele, fac ce vor cu tine şi Hal nu mişcă un deget. Aşa-i, Părosule? Ia ciripeşte-i.

Hal cel Păros făcu o mişcare din palmă; lama-nevăzută se stinse şi vergeaua dispăru sub capă.

– Îmbracă-te, doamnă-din-stele, îi spuse lui Janey. Ia o ţoală de la Mayliss, care-ţi place, şi tai-o pe măsura ta.

– Hei... începu să protesteze Mayliss, dar Hal ridică tonul şi-i acoperi vocea.

– Tu alegi, tu primeşti, doamnă-din-stele. Nu-ţi tăia păru', să se ştie că lucrezi pentru Hal. Dar leagă-ţi ceva roşu în juru' capului, să se ştie că lucrezi.

O lăsară pe Mayliss cu Băiatul de Aur și porniră pe coridor spre Amfiteatru, spre Piață. Micuța Janey purta o panglică roșie în jurul capului, o rochie de voal galben mulată și o expresie de gheață pe chipul palid. Nu scotea un cuvânt. Hal vorbea întruna; Hal, în verde și negru, cel care zâmbea și o ținea pe după umeri.

Amfiteatrul era deja aglomerat. Hal o trase pe Janey la o tarabă cu mâncare, înclină din cap spre bărbatul din spatele tejghelei și mâncară amândoi cornuri crocante și cubulețe de brânză. Janey se propti cu coatele de tejghea. Hal o cuprinse cu brațul, îi frecă umărul și-i făcu semn din ochi spre mulțime.

– Ăla-i hoț, îi zise, ăla vinde prafuri, iar ăla cu ochi mari și bale, ei, ăla le cumpără. Mai e un pește, da' fetele lui îs bătrâne și lăbărțate, și mai e și Mațe Grele, care ține o tarabă lângă Piață. Să nu mănânci niciodată acolo, ăla unge cornurile cu praf ca să atragă mai mulți visători. French vinde iarbă, îi iute de mână, da' poți să ai încredere în el. Gallis vinde numa' povești.

Porniră la plimbare prin Amfiteatru, pe lângă pereții de plastic soioși și magazinele nesfârșite, pe lângă femei grase, pe jumătate goale, cu țeste roșii, care le aruncau căutături ranchiunoase, pe lângă tinerei fanfaroni cu bastoane, care se feriră din calea lui Hal. În vremea asta, Micuța Janey mergea tăcută, iar Hal nu mai contenea cu lecțiile.

– Locul ăla cu draperii albastre e-al lui Augusty; închiriază gărzi de corp de încredere. Dar niciodată, niciodată să nu iei gărzi de la Lorreg, e mai rău decât

Slutu', da' mai prost. Îl vezi pe umflatul cu stele verzi pe cap? Îi peşte, unul de treabă, dacă-mi face felul cineva, te duci la el. Şi Edward cel Negru e peşte, da' să nu te apropii de el, odată a fost mai zdrahon decât e-acum. Acolo-i colţu' cu religia, dacă eşti din ăia la care le place să dea din buze pe întuneric. Tipu' în costum mulat argintiu acuşi dă colţu', vorbeşte prea tare şi-o să se aleagă c-un baston în fund.

Ajunseră în Piaţa de Argint: un spaţiu vast de la marginea Amfiteatrului, cu tavan foarte înalt care împrăştia lumini argintii, rânduri de balcoane şi magazine, muzică răsunând pretutindeni, o trupă de dansatoare făcând piruete în stradă. Hal îşi croi drum spre ele, cu Janey după el. Le urmări cu zâmbetul pe buze. Una din femei, o siluetă ascunsă pe sub văluri stacojii, se învârti până la el, se opri şi surâse larg. Hal scoase un obiect de sub capă şi i-l apăsă în palmă. Femeia surâse din nou şi se îndepărtă dansând.

– Ce i-ai dat? vru să ştie Janey, curioasă fără să vrea, după ce-şi făcură drum cu coatele afară din înghesuială.

– O monedă, răspunse Hal, ridicând din umeri. Tare-mi place dansu', doamnă-din-stele. Asta poa' să fie încă o lecţie pentru tine. N-o s-o iei în freză pentru că eşti cu Hal, da? Da' nici tu nu dai în freză, pricepi? Hal zice adevăru'; oamenii de pe nave le dau o mână de-ajutor la peştii care ţin fete fără bastoane.

O strânse brusc de umăr.

– Şi-acolo, îi spuse, ridicând bărbia, acolo-s încă două lecţii pentru doamna-din-stele, una lângă alta.

Janey se uită în direcția indicată. Un bărbat și o femeie străbăteau agale Piața. Bărbatul avea umeri lați și păr blond și purta o mantie neagră, lungă până la podea, brodată în aur cu mărinimie. Femeia avea piele maronie, păr negru cârlionțat și o uniformă verde-deschis.

Janey se uita încă la ei când auzi o voce din spate:

– Bărbatul e unul din cetățenii de frunte de pe Stâncă, spuse vocea curgătoare ca torsul de pisică. Celor ca el le spunem nobili. Femeia e ofițer pe o navă prometeiană, bineînțeles; mă aștept să știi asta, dragă. Iar lecția ta, aș zice eu, e că și nobilii, și prometeienii trebuie tratați respectuos. Sunt oameni influenți.

Hal și fata se întoarseră deodată. Vorbitorul purta și el uniformă prometeiană; dar, spre deosebire de a femeii, a lui era subțire și peticită. Nu avea nimic în comun nici cu ofițerul, nici cu altcineva din mulțime. În loc să fie chel, fața și mâinile îi erau complet acoperite cu blană moale gri. Avea urechi ascuțite, nas negru, ochi de felină. Un bărbat-pisică.

– Salut, Hal, rosti el cu vocea aceea ciudat de blândă, deloc potrivită cu bastonul de la curea. Acum ai capul plin de întrebări, i se adresă lui Janey cu un zâmbet larg. Eu le știu pe toate. Mai întâi, nu vorbesc ca restul lumii pentru că nu sunt de pe Stâncă și am primit educație. Nu arăt ca restul lumii, pentru că am fost modificat genetic. Așa pățesc cei de origine umilă pe Prometeu, să știi. Modificările mele nu au fost mulțumitoare, așa că am aterizat aici. Unele însă funcționează.

Am auzit ultimul comentariu al lui Hal de la distanță destul de mare. Da, ar trebui să fie suficient.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții tăioși ca lama.

Hal nu răspunse zâmbetului.

– Micuța Janey, rosti, arătând cu degetul spre fată. Mârtanu' Poticnit.

Mârtanu' Poticnit salută din cap. Janey împietrise.

– Se vede clar că ești născută pe o stea, remarcă blănosul, pe tonul lui pretențios. Cum se face că ai ajuns lângă Hal?

– Doamna-din-stele era în trecere, îi răspunse Hal tăios. A luat garda de corp care nu trebuia. A ascultat de tromboanele Slutului și s-a trezit bătută și violată. Acuma-i cu Hal.

– Tu ai știut întotdeauna să profiți de o situație rentabilă, Hal, remarcă vesel Mârtanu' Poticnit. O să-mi aduc aminte de doamna-din-stele când voi pleca în căutare data viitoare. Ar putea fi o schimbare interesantă.

Hal cel Păros nu găsi nimic amuzant, dar nu arătă. Ridică din umeri.

– E-a ta oricând, Mârtanule.

– Pentru o vorbă și-un surâs, Hal?

Hal se întunecă la față.

– Pentru o vorbă și-un surâs, Mârtanule, repetă el încet.

Mârtanu' Poticnit râse, o mângâie pe Janey cu mâna păroasă, moale, se întoarse cu spatele și plecă.

Janey se răsuci spre Hal cel Păros și-l săgetă din priviri.

– Am fost de acord să lucrez pentru tine, pentru că nu mi-ai dat de ales. Nu-mi place, dar știu în ce situație mă aflu. Nu mi-ai spus că mă vei da prietenilor tăi.

Hal se încruntă.

– Și nici nu te-am dat la prieteni. Bagă la cap regula cea mai importantă, doamnă-din-stele. Nobilii, prometeienii, te holbezi bine la ei, te tragi la o parte în fața lor și ți-i iei de clienți. Nime' nu te ia pe gratis, în afară de căpățânile negre. *Da*, doamnă-din-stele. Ca ăia care te-or violat, ce te-ai albit așa la mutră? Pentru ei, faci orice, ești drăguță, nu le iei nimic, dacă nu-ți dau ei. La fel și pentru boșii căpățânilor negre. Ca Marchizu', despre care o să-ți povestească Hal. Și ca Slutu', care te-o bătut. Și Mârtanu' Poticnit.

Ei, doamnă-din-stele, ești cam mirată. De ce? Mayliss ți-a zis ce te-așteaptă, știai de la ea. Ți s-o fi părut Mârtanu tip de treabă, nu? Că vorbește ca tine, ba mai frumos. Ei, doamnă-din-stele, tocma' ai dat-o-n bară. Mai întâi l-ai atâțat pe Slutu', acu' pe Mârtanu' Poticnit. Data viitoare o să-l ții în brațe chiar pe Marchiz; deja i-ai pus la colecție pe locotenenții lui.

Cu mâna sănătoasă o pișcă tare de umăr și lumea le aruncă priviri furișe. Janey se scuturâ de el, furioasă.

– Și cu *protecția* cum rămâne? strigă ea. Dacă nu primesc nici *atât*, de ce să mai port *asta?*

Își smulse panglica din jurul capului și i-o aruncă în față. Hal cel Păros rămase pe loc și se uită în jos, la panglică. Vorbi cu glas scăzut:

– Poate n-ar trebui s-o porţi. Ridică din umeri. Depinde de tine, doamnă-din-stele. Hal nu forţează pe nime' Zâmbi. Da' e mai bun decât alţii.

Janey, cu panglica în mână, rămase cu privirea pironită asupra lui. Hal coborî privirea şi se scărpină pe cap. Şi, în liniştea aceea stânjenitoare, apăru al treilea bărbat.

Scund, grăsun, din altă lume, cu haine scumpe. Ochii nu-i stăteau loculuí, căutând pe cineva cunoscut în jur.

– Mă iertaţi, interveni el. Repede, repede. Eu... adică... omul de pe nava mea mi-a spus să caut un bărbat în capă verde şi cu... ăăă... cu păr.

Aşteptă nerăbdător.

Hal cel Păros se uită la el, apoi la Janey. Nu zise nimic. Fata lăsă mâna jos. Îl măsură şi ea pe Hal, se uită în pământ, apoi la străin.

– Hai să mergem, zise ea, în cele din urmă.

Şi-a pierdut numele, nici nu se mai ştie când. Micuţa Janey de pe Rhiannon dispăruse, zburase cu o navă de care lumea uitase cu desăvârşire. Era Doamna-din-Stele şi îi mergea ca pe roate.

Nu atât datorită străinilor; după ce a venit primul, au venit şi ceilalţi, dar nu s-au îngrămădit la uşa ei. Mahalagiii erau cei care-i dădeau de lucru, puştii care prinseseră gustul stelelor, puştii cu bastoane prăpădite şi cămăşi mulate ţipătoare. Crescuseră pe lângă cei cu ţestele roşii rase şi priviri sălbatice şi-şi doreau păr,

prafuri și, poate, să fie curați la suflet. O pofteau pe Doamna-din-Stele. Veneau la ea.

Și ea învăța, da, da, învăța.

Într-un ciclu de noapte, lângă docuri, a pus mâna pe ea o clică din coridoare. Șefa clicii era o visătoare cu cap albastru. Bărbatul căruia îi trăgea clopotele plecase la Doamna-din-Stele. Așa că șefa privi zâmbind și bălind când cei trei puști slugoi își dezbrăcară prada și începură să se joace cu bastoanele. O, dar Hal cel Păros își făcu imediat apariția! Doamna-din-Stele avea prieteni în tot Amfiteatrul, iar prietenii văzuseră când clica pusese laba pe ea și se duseseră la Hal, iar el știa zona docurilor unde se aduna clica. O luptă scurtă, cât un strănut. Un puștan amenință cu bastonul. Hal ridică lama-nevăzută, bastonul se rupse în două și clica își luă picioarele la spinare.

Și ea învăța, da, da învăța.

Era într-o după-masă, în al treilea dormitor al lui Hal, cel special, cu aparatul care anula rețeaua gravitațională de pe Stâncă. Clientul voia mai mult decât distracție în imponderabilitate; avea un paralizant, adică tot un baston, dar mai puternic. Ea țipă și Hal apăru imediat, dând din picioare și plutind repede și cu grație, și lovi cu limba-iute în stânga și-n dreapta. După aceea trebuiră să oprească aparatul, ca să se depună stropii de sânge.

Și ea învăța, da, da învăța.

Într-o noapte s-a ținut o adunare la Hal și l-a cunoscut pe Edward cel Negru cu ochi de foc, cu baston dublu și cu planuri să ajungă iar împărat, și pe Mollie

Grăsana, care ținea un bordel de băieți. Voiau ca Hal cel Păros să li se alăture.

– E-un târg cinstit, Hal, îi zise Edward cu voce groasă. Îi dăm o lovitură zdravănă Marchizului și te fac locotenentul meu.

Îi merse gura ca o moară stricată, dar Hal scuturâ din cap și-l dădu afară. După aceea se certă cu Mayliss câteva ceasuri bune.

Peste două săptămâni, într-o dimineață argintie, Slutu' și Mârtanu' Poticnit îl târâră pe Edward cel Negru, care țipa de mama focului, în mijlocul Pieței. La început, Janey îl urmări pe Mârtan cum se mișcă stângaci, acoperit de blană moale, și nu observă la el nici urmă de grația felină de care îi spusese Hal – bizarul neajuns din cauza căruia fusese respins pe Prometeu și de la care i se trăgea numele. Apoi îl văzu pe Marchiz și știu ce urmează.

Marchizul întruchipa toată grația care-i lipsea Mârtanului. Purta cizme negre și haine de nobil, dar era foarte tăcut. Țeasta lui argintie scânteia în Piață. În jurul ei, acoperindu-i ochii, un inel de plastic solid, cu nuanțe albastre și negre.

Sub ochii lui Janey, sub ochii a sute de oameni, Marchizul luă bastonul dublu al lui Edward și-l activă. Slutu' și Mârtanu' Poticnit îl țineau. Marchizul se jucă ore întregi cu victima.

După aceea, Janey n-o mai văzu nici pe Mollie Grăsana.

O, da, învăța și în curând știa regulile pe de rost. Era Doamna-din-Stele, o apăra Hal și se bucura de mai

multă siguranţă decât majoritatea celorlalţi. Ţestele negre nu se legau de ea. Nu se ridica la pretenţiile lor.

– Marchizu-i un tâmpit, îi spuse Hal după moartea lui Edward, într-o zi când ea se întoarse mai devreme acasă din Piaţă. Edward cel Negru a fost el un bandit, da'... Ascultă, la bosu' visătorilor îi merge ca-n rai, nu? Prafu' vine pe nave şi oamenii lui se furişează pe ele şi-l vând pe-ascuns şi nime' nu face legătura cu bosu' şi nu ştie cum să-i vină de hac. A-ncercat Lametta şi-a luat-o pe cocoaşă. Mamă, ce-a mai luat-o! Poate că bosu' visătorilor o s-ajungă nobil într-o zi, după cum îi merge. Pricepi?

Da' Marchizu' n-are stofă. Face *prea multă* gălăgie. Îl ştiu toţi, la toţi li-i frică de el, da' n-o să-şi găsească loc printre nobili. Nobilii nu vor să-l vadă fălindu-se prin Sălile de Fildeş, dacă nu le-aduce un exotic şi-o hârţoagă de ieşire rapidă.

Cu exoticii a-nceput el, doamnă-din-stele. Schimonosiţi ca Mârtanu' Poticnit şi vreo doi hrangani, nişte gâlgâitori verzi, d-ăia netezi pe creier, din Fyndii. Toţi exoticii-s adunaţi pe Stâncă, nu? Nobilii, ei poftesc la ce-i bun, da' vor să poftească la ce-i mai bun şi să poftească în linişte, aşa că dau o grămadă de bani. Vin şi prometeieni. Marchizu' poftește şi el, da' altfel; poftește la durere şi la putere, poate, da' mai mult la durere. Ştie să mânuiască bastonu' şi-a avut exotici. După aia a mai avut şi altele, iarbă şi pilule şi mardeală, toate-s ale lui acuma. Exoticii-s încă o felie bunicică, Marchizu-i are pe toţi.

Numa' că-i fanfaron și asta o să-i vină de hac. Într-o zi o să-ncerce să-i ia gâtu' la bosu' visătorilor, să tapeze un nobil de bani ca să-și țină gura sau altceva, *orice*. Poate c-o să-i curme piuitu' Mârtanu' Poticnit. Mârtanu' știe să ciripească în șoaptă, doamnă-din-stele, și Hal știe că lui nu-i place să fie pe locu' doi. A fost o tâmpenie ce-a făcut cu Edward cel Negru în Piață. Marchizu' vrea să bage groaza-n toți, da' n-o să-i meargă.

Stătea la masă cu capa zvârlită pe spate, mânca și vorbea. Cu mâna dreaptă îndoită ca o gheară prindea farfuria, iar cu stânga ținea cuțitul de bucătărie cu care tăia și înțepa. Janey ședea în fața lui. În colțul camerei, Băiatul de Aur îi urmărea cu ochii lui imenși de pe canapea.

Lui îi fusese mai moale decât lui Janey. Hal cel Păros mai codoșise băieți, după spusele lui, dar nu și pe el, nu încă. Zicea întruna că are planuri pentru el. Tânărul își făcea veacul prin compartiment, toată ziua mânca și se holba la oameni fără să scoată o vorbă. Părea să știe ce i se cere, de câte ori i se cerea ceva. După ce făcu pe dădaca o săptămână, Mayliss se plictisise să-l vadă cum se ghemuiește de frică de câte ori se apropie de el. Îl smotocise bine cu ghearele ei ascuțite, pe urmă nici nu se mai uită la el, după ce Hal îi promise că va simți limba-iute pe pielea ei, dacă se mai repetă smotoceala.

– Băiatu' de Aur tre' să arate *frumos*, îi zise, amenințând-o cu lama-nevăzută.

Mayliss se lipise de ușa dormitorului îngrozită, dar căzută într-un extaz straniu. În noaptea aceea se culcase cu Hal, singura dată de la sosirea lui Janey și a Băiatului de Aur.

De cele mai multe ori, Hal dormea singur. În aceeași noapte, încercase să se culce și cu Janey, dar ea îl împinse cât colo și-i azvârli o căutătură cruntă.

– Am făcut-o pentru tine toată ziua și tu ai luat banii. N-am de gând s-o fac și *cu* tine.

O lăsă în pace, ridicând din umeri.

– Ești tare ciudată, doamnă-din-stele.

Se retrase în camera lui, singur. Janey se așeză pe canapea, lângă Băiatul de Aur. Îi cercetă ochii și-i mângâie părul argintiu. În cele din urmă, se duseră amândoi la culcare în camera fără gravitație, îmbrățișați și cuibăriți în hamac. Băiatul o ținu pur și simplu în brațe și dormi. Știa ce așteaptă de la el.

Așa se întâmpla în fiecare noapte. Hal mai încercă o dată cu Janey, după ce o salvă din ghearele clicii de pe coridor. Întorși în compartiment, se așeză lângă ea pe canapea și nu-și mai luă mâna de pe umerii ei până când ea se opri din tremurat. Apoi se ridică și se îndreptă spre dormitorul lui. La ușă, se opri și-i oferi un zâmbet întrebător, cu capul pe-o parte:

– Janey?

– Nu, veni răspunsul.

Hal scuturâ din umeri. Renunță să mai încerce.

La urma urmei, el o voia pe Janey, dar Janey plecase demult. Acum era Doamna-din-Stele și-l avea pe Băiatul de Aur.

Într-o zi, când Janey se întoarse din Piață, Băiatul de Aur dispăruse. Scotoci disperată prin tot compartimentul; nu mai plecase niciodată. Acasă nu era decât Mayliss și un străin burduhănos. Pluteau amândoi în camera imponderabilă. Mayliss îi azvârli o căutătură fioroasă când se opri în cadrul ușii, dar bărbatul chicoti și zise:

– Măi, măi, ia vino înăuntru.

Când, într-un sfârșit, intrusul plecă, Mayliss își trase pe ea o învelitoare și veni la Janey tunând și fulgerând.

– Te pun eu cu botul pe labe, madam-din-stele, și dacă lui Hal nu-i convine, îi tai brațul ăla scârbos. Care-i treaba?

– Băiatul de Aur a dispărut.

– Și? L-a luat Hal, să-l vândă. Când ai de gând să te coci la minte?

Janey clipi de mai multe ori.

– *Ce?*

Mayliss pufni dezgustată și-și puse mâinile în șold.

– De ce crezi că l-a lăsat să stea aicea și i-a dat cu praf de visat pe la fund, de parcă ar fi fost un nobil? Pentru că Hal îi cinstit, nu? Nici poveste. Aștepta să-l vândă pe bani frumoși. Mi-a zis mie. Cu atâția băieți veseli care vin și pleacă de-aici ziua-ntreagă, mai devreme sau mai târziu tot s-o auzi de el acolo, în Interior. Asta voia Hal, pricepi? O mulțime de nobili se dau în vânt după băieței, iar el știa c-o să primească o căruță de bani pentru un băiețel de *aur* cu urechi ascuțite, ochi mari și păr ca argintul. Atâta că nu

putea să iasă cu el la paradă în Sălile de Fildeș și să împrăștie reclame.

– N-o s-o facă, se încăpățână Janey. Băiatul de Aur n-o s-o facă!

Mayliss izbucni în râs.

– Mi se rupe inima, doamnă-din-stele, ești atâta de *proastă!* Cască bine urechile, fin'că am de gând să te lămuresc. Băiatu' de Aur o să facă exact ce-i zice Hal. Crezi c-ai învățat o grămadă, da' n-ai habar de *nimic.* În loc să te razi în cap, ți l-ai umplut de păr și stele. Cred că ți s-au aprins călcâiele după Băiatu' de Aur și te ard așa de tare că mai ai un pic și *fierbi.*

– Îl iubesc, spuse Janey, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. E drăguț și blând și n-a făcut rău niciodată și-i de zeci de ori mai bun decât oricine de pe Stâncă.

Mayliss se puse iar pe hohotit.

– Las' că te-nveți, doamnă-din-stele. Hal n-o duce strălucit, da' tot o duce mai bine ca Băiatu' de Aur. Știi, m-am dat la el odată. A trebuit să învăț.

– Ce să-nveți? Că se folosește de oameni? Pe-*asta* am învățat-o imediat, se răsti Janey.

Se întoarse și se așeză pe canapea. Mayliss veni după ea.

– Nu, doamnă-din-stele, ai priceput totul pe de-a-ndoaselea. Am crezut că Hal cel Păros îi eroul eroilor. Mânuia limba-iute mai dibaci ca *oricine* și arăta bine și se tot lăuda cât de grozav o s-ajungă. Da, da, și micuța Mayliss l-a crezut. Numa' că, într-o noapte, după ce lui Hal i-a mers al naibii de bine, a bătut cineva la ușă.

Slutu'. Pe-atunci, Hal mă avea pe mine, două fete, doi băieți și niște exotici, plus niște bastonari care lucrau pentru el, și tot trâmbița că învârte iarba-fericirii. Slutu' a venit să-l potolească. Marchizu' voia iarba, pricepi, și nu-i convenea că Hal avea exotici.

Ei, și Hal cel Păros i-a râs în nas Slutului și mie mi-a plăcut la nebunie. Asta a fost demult, când Marchizu' n-avea atâta putere, Hal era cu o clasă mai sus și mai trăia și Lametta. Hal avea planuri mari.

Numa' că Slutului nu i-a plăcut să i se râdă în nas. Peste vreo două cicluri, țestele negre au pus laba pe Hal și pe mine și ne-au dus la docuri. Acolo era Slutu', Mârtanu' Poticnit și Marchizu'. M-au obligat să mă uit când țestele negre i-au rupt brațul lui Hal în mai multe locuri, până când a-nceput să țipe. Pricepi? Pe urmă Marchizu' a zâmbit și-a zis: „Hei, Hal, ai brațul rupt, îți trebuie niște atele" și i l-au dres cu un *baston*, iar el pur și simplu s-a așezat pe jos și s-a uitat.

Mai târziu, schilodit, Hal n-a mai putut mânui limba-iute. Toți i-au întors spatele: bastonarii, fetele, toți. Marchizu' i-a luat exoticii. Numai *eu* i-am rămas. Mayliss cea mică și proastă tot mai ținea la el și a rămas. L-am ajutat să-și folosească mâna cealaltă și am crezut că și-a revenit, că o să-și ia limba-iute și-o să se răzbune pe Marchiz.

Ei, m-am înșelat. Atunci am priceput eu totu' pe dos, și-am învățat lecția. Hal cel Păros era încă speriat, și mai e și-acum. Nu mai are curajul să se dea mare, pentru că Marchizu' îi face pielea de găină. Din când

în când, una din țestele negre vine aici să mă aibă și nu plătește niciodată, iar Hal nu mișcă un deget. O să facă și cu tine la fel, bagă de seamă. O să-nveți, doamnă-din-stele. Ești o *proastă* dacă te legi de *oricine*, dacă înghiți tromboanele oricui sau faci ceva pentru altcineva, în afară de *tine!*

Janey așteptă să-i treacă lui Mayliss criza. Apoi, cu glas stins, o întrebă:

– Dacă Hal te-a dezamăgit, atunci ce mai cauți aici?

Mayliss nu apucă să răspundă, că se deschise ușa și intră Hal cu Băiatul de Aur. Părosul afișă un zâmbet larg. Duse mâna sub capă, scoase un pachet și-l aruncă pe masă. Mayliss se uită la el, zâmbi și trase un fluierat.

– Băiatu' de Aur s-a descurcat de minune pe Sălile de Fildeș, anunță Hal.

Tăcu brusc, luat prin surprindere. Janey îl strângea în brațe pe Băiatul de Aur și încerca să-și înghită lacrimile.

Așa că lucrurile începură să meargă.

Îi mersese Băiatului de Aur vestea până în Interior, în Sălile de Fildeș și pe Coridoarele de Catifea, în compartimentele răcoroase din jurul Scuarului Central. Și începură să apară clienții: blonzi arătoși în haine țesute cu gust, matroane în veșminte scumpe și fete curajoase în plastic moale. Alții trimiteau după Băiatul de Aur și Hal cel Păros îl ducea chiar el la ei, plimbându-se pe străzile din Interior de parcă s-ar fi născut pe ele. Rezolva treaba fără scandal și-l vindea pe băiat

numai pentru bani buni. Nu puneau mâna pe el puţoii de mahala; Hal îşi păstra găina cu ouăle de aur numai pentru cei cu gust.

Iar Băiatul de Aur îl urma, făcea întocmai ce i se cerea. Nu vorbea niciodată, dar părea să înţeleagă lucrurile, uneori chiar fără explicaţiile lui Hal. Dădea impresia că ştie ce face.

Câteodată, nobilii îl cumpărau pentru o noapte şi atunci Janey plutea singură în hamac.

Într-una din acele nopţi, Hal se întoarse din Interior singur, cărând o carte groasă sub braţ. Stătea la masă concentrat asupra paginilor când se întoarse Janey cu un client. Îi ignoră şi-şi văzu de citit.

După plecarea clientului, Janey ieşi din dormitor şi îl privi supărată.

– Ce-i aia? vru să afle.

Hal ridică ochii şi zâmbi.

– Hei, doamnă-din-stele, vino să vezi! Hal a primit-o pentru Băiatul de Aur în noaptea asta, de la un nobil. E veche, să ştii, dinainte de Prăbuşire. Straşnică poveste!

Janey îl ocoli pe la spate ca să-şi arunce ochii în carte peste umărul lui. Paginile erau mari, lucioase, pline de rânduri înghesuite şi ilustraţii holografice sclipitoare, descriind creaturi bizare în costume colorate.

– Scrie ceva aici, uite-aici, despre o rasă care-ar putea fi a Băiatului de Aur. Unde-o fi? A, aici. Bashii. Ai auzit de ea? Uită-te la imaginea asta, doamnă-din-stele, îi seamănă leit, numa' păru-i altă culoare. Totuşi. Au fost o rasă hrangrană de sclavi înainte de război sau

de Prăbușire. Băiatu' de Aur tre' să fie un mic bashii. Dacă nu cumva... Întoarse câteva pagini. Aici, partea asta despre experimente genetice, clonare și alte de-astea. Imperialii pământeni încercau să-și cloneze cei mai buni piloți, să facă mai mulți. Ai avut și tu indivizi modificați, ca Mârtanu' Poticnit, numa' că el îi nereușit. Vezi, doamnă-din-stele, scrie-aici despre modificări *estetice* pe Vechiu' Pământ, băieți frumoși transformați. Poate băiatu-i unu' din ei. De pe Vechiu' Pământ, ce poveste! Pe Stâncă nu s-a mai pomenit așa ceva de... de-un car de ani. Nu-i așa că te sperie, Janey?

Hal deborda de entuziasm; Janey se pomeni că zâmbește.

– Nu cred că-i de pe Vechiul Pământ. Dacă ar fi, ar vorbi. Probabil că e un bashii. Dar, zău, mie nu-mi pasă. E doar Băiatul de Aur.

– *Doar!* Janey, i-ai picat în mreje. Ascultă, ne aduce un purcoi de parale. Toți mor după el acolo, jos, nu mai știu cum să se lipească de el și poate c-o să-l mai poftească și altă dată. Dar el n-o face decât dacă vrea Hal, *și* Janey, bine-nțeles. Curând o să ne putem cumpăra cu toții un loc în Interior, fin'că Băiatu' de Aur e Băiatu' de Aur. Și fin'că Hal cel Păros știe să-și țină gura, nu?

– Nu prea și-o ține, se auzi o voce din prag. Mârtanu' Poticnit stătea în ușă și rânjea cu mâna pe baston. Nu prea și-o ține.

Păşi înăuntru cu stângăcia caracteristică. După el veni Slutu', împingând-o pe Mayliss. Ea se împiedică de masă, se clătină şi o şterse spre dormitoare.

– Vor să te vadă, spuse ea, privindu-i îngrozită pe Slutu' şi pe Mârtan. M-au găsit în Amfiteatru şi mi-au luat cheia.

Hal cel Păros închise cartea şi se ridică.

– Să v-aud, îi invită el.

Afişă o mină prudentă, lipsită de expresie.

– Ştii deja despre ce-i vorba, Hal, toarse Mârtanu' Poticnit. Ce glas moale avea, ce ton civilizat! Ai ştiut toată vremea. Noi ţi-am spus demult că nu-ţi purtăm pică. Poţi să faci pe codoşul cât vrei, băieţi, fete, orice. Dar exotici, ştii tu. Marchizul e ataşat sentimental de ei. Îi colecţionează, ai putea spune.

– Ne-ai turnat gogoşi, se vârî Slutu' în vorbă, dezvelindu-şi dantura. Dar poţi să dregi situaţia. Dă-ne exoticul.

– Băiatul de Aur, aşa am auzit că i se spune, adăugă Mârtanu'.

– Da, încuviinţă Hal. Numa' că Băiatu' de Aur nu-i exotic. Doar nu v-ar tromboni Hal, nu? E om, unu' modificat, uitaţi-vă aici.

Bătu cu palma în carte, oferindu-le-o.

– Nu mă interesează nicio carte, Hal. Pentru Marchiz, un modificat e un exotic. Şi, chiar dacă ai avea dreptate, partea proastă e că noi tot îl vrem. Atâtea afaceri în Interior sunt prea tentante.

– Vrei să te trezeşti şi cu celălalt braţ schilodit? întrebă Slutu'. Nu? Atunci mai bine fă-ne pe plac, Hal.

Părosul nu se mișcă din loc. Dar se mișcă Mayliss. Ocoli masa, îl apucă și-l târî în fața nou-veniților.

– *Hal!* strigă ea. Asta-i *șansa* ta! Sunt numai doi, Slutu' n-are armă și Mârtanu' habar n-are să mânuiască bastonul. *Atacă-i!*

Îl împinse iar de la spate. Hal șovăi, apoi se răsuci și-i trase o palmă zdravănă.

– Vrei să mă vezi țeapăn, căpățână-roșie? Dacă mai îs și alții afară?

Mayliss se dădu înapoi fără o vorbă. Mârtanu' Poticnit și Slutu' îi urmăreau rânjind. Janey se încruntă.

– Hal, spuse ea, nu poți să-l dai pe Băiatul de Aur Marchizului. Nu poți face asta. Mayliss are dreptate.

Dar Hal n-o luă în seamă. Se întoarse spre cei doi bărbați și le spuse:

– Băiatu' de Aur nu-i aici acuma. Se va întoarce, pe cuvântu' meu! Puteți să-l luați.

– Îl așteptăm, zise Slutu'.

– Da, zise și Mârtanu'. Și, Hal, nu ne-ai tratat cu prea multă ospitalitate, să știi.

Buza lui Hal tremură.

– Păi... nu, Hal o să vă ofere ceva imediat. De băut?

– Mai târziu, rosti Mârtanu'. Nu la asta m-am referit.

Se duse la Janey, întinse mâna și o mângâie pe păr. Fata se înfioră. Hal întoarse ochii spre ea.

– Janey? Doamna mea din stele? Vrei să...?

Dar ea plecase deja cu Mârtanu' Poticnit în dormitor.

Slutu', ca să nu rămână pe dinafară, o luă pe Mayliss.

Urmăreau umbrele trandafirii aruncate de glob.

Amândoi.

Singuri, împreună.

Nobilul îl adusese, într-un sfârșit, înapoi pe Băiatul de Aur și țestele negre de afară îl luaseră. Mayliss plecase și ea, după ce-și împachetase lucrurile în tăcere. Acum nu mai rămăseseră decât Hal cel Păros și Doamna-din-Stele.

Ea stătea liniștită, distantă și se uita la el și la umbre. De data asta, veni rândul lui Hal să plângă.

– Nu pot, Janey, repeta el întruna, cu glas pierit. Nu *pot*. Mă-nspăimântă și știu ce poate face cu bastonu'. Limba-iute, da, e-o armă mai bună, mai rapidă, nu lasă urme. Da' *el*, Marchizu', e prea *priceput*. Poate că Hal cel Păros ar fi reușit să-l înfrângă, așa a crezut cândva, în luptă directă, limba-iute împotriva bastonului. Nicio șansă. Și acum Hal îi schilodit. Marchizu' oricum n-o să-l înfrunte singur niciodată.

– Ești Hal cel Păros, zise Janey fără intonație. Dacă Marchizul te-a înfrânt mai demult, acum trebuie să-l înfrângi tu pe el. Nu-l poți lăsa pe Băiatul de Aur cu el. Nu *poți*. Îl iubesc.

Scâncind, Hal ridică ochii.

– Doamnă-din-stele, nu-ți torn gogoși. Vrei să-l vezi pe Hal țeapăn?

– Dacă nu vrei să faci nimic, da.

Hal scutură din umeri.

– Jinduiesc la tine, Janey, zise el pe neașteptate, aruncându-i o privire care aducea a teamă.

– Minunat. Dar n-o să mă mai vezi niciodată. Se ridică. Dă-mi limba-iute. Dacă tu nu vrei să încerci, o să încerc eu.

– O să te omoare, doamnă-din-stele, sau mai rău. Așază-te și-ascultă. Nici n-o să-l găsești pe Marchiz.

– Ba o să-l găsesc. Și o să mă înfrunte singur. Tu mi-ai spus cum, Hal. Marchizul face prea mult zgomot, ai uitat? Ei bine, o să fac și eu. O să stau în mijlocul Pieței de Argint și-o să-l strig până când apare. Nu-și poate pune clica de țeste negre pe mine. Dacă ar face-o, cine s-ar mai speria? Îmi dai limba-iute?

– Nu, se încăpățână Hal. Ai luat-o razna.

– Bine, spuse ea și plecă.

Venise ciclul de noapte în Piață și luminile argintii de deasupra se stinseseră. Cele de perete sclipeau altfel, în faze colorate, vopsind chipurile chefliilor pe rând, în albastru, în roșu, în verde sau în violet. Dansatoarele erau în plină formă, muzica urla peste tot, aerul fremăta de veselia stârnită de fumul de iarba-fericirii.

Pe scara lustruită care se curba spre al doilea șir de magazine, Doamna-din-Stele își găsi un loc prielnic și începu să vorbească.

– Hei! strigă ea către mulțimea din jur, către oamenii care se înghionteau, opriți-vă și ascultați-mă! Nu veți mai avea ocazia în curând. Marchizul o să mă omoare.

Dedesubt, cei din altă lume se opriră curioși, în admirație. Începură să șușotească. Prometeienii clătinară

din cap şi zâmbiră larg. Fanfaronii în costume mulate, ţestele roşii ieşite la vândut, visătorii băloşi, bărbaţii care împărţeau praf de vise cu porţia, codoşii, gărzile de corp, dansatoarele şi hoţii - ei ştiau ce se întâmplă. Se pregătea un spectacol. Se opriră să-l urmărească.

Doamna-din-Stele vorbi, Doamna cu păr negru lucios, într-un costum de un alb lăptos, care împrumuta culorile luminilor, Doamna cu o vergea în mână.

- Marchizul mi-a luat iubitul, strigă ea către mulţimea care creştea. L-a speriat pe Hal şi l-a furat pe Băiatul de Aur, dar pe mine nu m-a speriat.

Limba-iute prinse viaţă în mâna ei, lama-nevăzută sclipind stranie în lumina violetă. Şi Doamna-din-Stele se înfăşură în aceeaşi nuanţă, tristă şi serioasă.

- O să-l omor dacă vine, promise ea mulţimii care se dădu în lături, lăsând-o singură pe trepte. Eu, Doamna-din-Stele care nu a folosit niciodată limba-iute.

Se lăsa tăcerea peste Piaţă; tensiunea se împrăştia spre marginea ei ca valurile mici spre marginea bazinului. Într-un loc, mulţimea făcea linişte, într-altul, dansatoarele îşi îngheţau piruetele, iar într-un colţ, un bărbat opri maşina de scos fum vesel.

- Dar el, Marchizul, nu va veni şi vă spun eu de ce. De frică.

Lumina se schimbă şi Doamna-din-Stele fu scăldată în verde, iar lama-nevăzută deveni o umbră şerpuitoare albăstrie.

- L-aţi văzut omorând, mahalagiilor, spuse ea, scuturându-şi pletele negre cu nuanţe de smarald. Şi aţi

auzit poveştile mincinoase, nu? Marchizul, cel care iubeşte durerea. Marchizul, cel mai grozav bastonar de pe Stâncă.

Zvârli capul pe spate şi izbucni în râs. În partea cealaltă a Pieţei, muzica se stingea treptat şi lumea se îndrepta spre ea.

– Gândiţi-vă, l-aţi văzut vreodată *luptând?* Fără ţestele lui negre? Fără Slutu' – arătă cu degetul şi un bărbat cu ţeasta vopsită în dungi lucioase îşi îndreptă ţinuta, aruncă foc din priviri şi o şterse spre cel mai apropiat coridor – fără Mârtanu' Poticnit – se întoarse în partea cealaltă şi-l arătă cu degetul pe Mârtanu' care trândăvea la o tarabă cu mâncare, iar el rânji, ridică bastonul şi-l flutură – care să ţină victima de braţe?

Lumina se schimbă din nou. Doamna se îmbrăcă în albastru fierbinte, şi limba-iute pieri. Piaţa amuţi, împietrită, prizoniera Doamnei-din-Stele.

– Nu, strigă ea, nu l-aţi văzut! Nimeni nu l-a văzut. Spun adevărul! Ţineţi minte ce veţi vedea în noaptea asta, uitaţi-vă bine când vin să mă ia ţestele negre, uitaţi-vă cum mă ţin de braţe când mă omoară Marchizul şi ţineţi minte că i-a fost prea frică să vină la mine singur!

Un murmur străbătu mulţimea. Oamenii ridicară privirile. Doamna-din-Stele se răsuci şi zâmbi. Două ţeste negre coborau scările în spatele ei, cu feţe albastre, încruntate.

– Vedeţi? strigă ea către mulţime. Vă spun adevărul!

De-abia atunci sări cineva din mulţimea de dedesubt, un tânăr cu faţa galbenă şi cercuri scânteietoare pe

cap, în costum auriu mulat. Urcă scările câte trei deodată şi trecu pe lângă ea. Avea un baston în mână. Îl flutură în faţa ţestelor negre.

– Nu, nu! ţipă el, zâmbind. Fără s-o ţineţi de mâini, netrebnicilor. Mor după un spectacol.

Ţestele negre îşi scoaseră bastoanele şi se pregătiră să-l atace. Dar atunci i se alătură alt fanfaron, în haine de mătase lucioasă. Apoi altul, cu un paralizant. Veniră şi alţii, cu armele scoase.

Pe câmpul de lângă Piaţă, douăsprezece ţeste rase se pomeniră încercuite. Gloata îl voia pe Marchiz.

Doamna-din-Stele, o văpaie sângerie, rămase în aşteptare, iar când se mişcă, părul i se undui în valuri de foc. Un alt glas răsună provocator:

– Vorbeşti aiurea, doamnă-din-stele, rosti Hal cel Păros de la baza scărilor.

Se duseseră după el, bineînţeles. Vestea probabil că se răspândise deja dincolo de Piaţa de Argint.

– Poate că Micuţa Janey de pe Rhiannon nu l-a văzut pe Marchiz omorând, dar Hal cel Păros l-a văzut. E *bun*, căpăţână-roşie, şi Hal are de gând să se uite cum te învaţă să ţipi.

Se întoarseră capete, se iscară murmure. Hal cel Păros. Păi, nu era iubitul ei? Nu, ea nu l-a vrut niciodată, aşa că poate i s-o fi făcut şi lui lehamite până la urmă.

– Ia uite-l pe Hal cel Păros, strigă Doamna-din-Stele, cocoţată pe trepte. Hal cel Păros, peştele tăcut, dar ar trebui să i se spună Hal cel de Gheaţă. Întrebaţi-o

pe Mayliss și vă spune ea. Întrebați-mă și pe mine despre Băiatul de Aur și despre Hal.

Mârtanu' Poticnit, cu bastonul ascuns, își croi drum în față și se opri lângă Hal.

– Hal e deștept, Janey, zise el zâmbind. Tu, din păcate, nu ești. În schimb, *ești* drăguță. Poate că Marchizul te va lăsa în viață și te va închiria monștrilor cu paralizante.

Hal hohoti răgușit.

– Da. I-ar plăcea și lui Hal.

Janey îl fulgeră din priviri când lumina roșie trecu în auriu. Atunci se ivi Marchizul.

Păși agale, maiestuos, mișcând din baston și zâmbind. Nu i se vedeau ochii sub inelul negru de pe cap. Slutu' se fâțâia pe lângă el, încercând să-l imite.

Ca la un semnal, Mârtanu' Poticnit scoase bastonul și-l flutură. Mulțimea se retrase, lăsând un cerc liber la baza scărilor. Se formă un zid care să-i țină pe curioși la distanță – țestele pătrate și fanfaronii lui Janey colaborau.

Doamna-din-Stele coborî scările în lumină aurie.

Cercul se închise în jurul ei. Înăuntru se aflau numai Slutu', Mârtanu' Poticnit, Marchizul și Hal cel Păros. Și ea, și Doamna-din-Stele. Sau era Micuța Janey de pe Rhiannon?

Lumina se schimbă din nou în violet. Marchizul afișă un rânjet sinistru, iar Janey se făcu mică. Agitată, își trecea limba-iute dintr-o mână în cealaltă.

În timp ce dușmanii avansau spre ea, Mârtanu' Poticnit se furișă lângă Hal cel Păros. Își arătă dinții,

ridică bastonul şi-l împunse uşor în piept. Durerea explodă în scântei şi Hal icni.

– Limba-iute, Hal, spuse Mârtanu'. Arunc-o.

– Da, bine-nţeles, Hal e de partea ta.

Scoase un cuţit bont de sub capă cu braţul sănătos şi-l aruncă.

– Nu mint, Mârtanule! Doamna-din-stele trebe înţepată, n-a-nvăţat regulile, nu?

Mârtanu' Poticnit se rezumă să zâmbească.

– Poate, spuse el. Poate asta crezi tu.

Îl măsură pe Hal din cap până-n picioare. Bastonul se plimbă pe colţul capei şi începu să-l ridice. Brusc, Mârtanu' întoarse capul spre Marchiz, râse şi se răzgândi. Bastonul coborî.

– Au văzut toţi cum te-am dezarmat, Hal.

Între timp, Janey se învârtea în cerc, strângând cu stângăcie limba-iute şi încercând să-l ţină pe Marchiz la distanţă. Acesta nu se mişcase. Îi surâdea nonşalant şi flutura din bastonul ca un şarpe gata de atac.

Când lumina trecu de la purpuriu la verde, Janey se năpusti şi-i ameninţă arma cu lama-nevăzută. O dată s-o atingă, ar tăia-o în două şi Marchizul ar fi al ei. Îl văzuse pe Hal făcând aşa, şi încă de câte ori!

Dar Marchizul îşi trase înapoi arma într-o clipă şi limba-iute spintecă aerul. Apoi bastonul se învârti şi-i frecă fetei încheietura. Janey ţipă şi se dădu în spate. Limba-iute căzu cu zgomot pe podea.

Fata se dădu speriată înapoi. Marchizul păşi după ea.

– Nu s-a terminat, fată-prostuţă-de-pe-navă, îi spuse şi-o prinse de încheietură. O să te potolesc pe veci şi-o să-ţi fac rău şi-o să te-nvăţ cum stau lucrurile. Vino la mine, doamnă-din-stele.

Se repezi la ea şi-o atinse pe faţă. Janey ţipă. Pe obraz îi apăru o dungă fierbinte. Marchizul setase bastonul la maximum.

O înghesuia, o împingea spre cercul de bastonari care ţineau mulţimea la distanţă. În timp ce se apropia de ea – o, cât de încet se apropia! – privitorii se îmbrânceau ca să vadă mai bine, iar în interiorul cercului, Slutu' şi Mârtanu' Poticnit se ţineau după Marchiz.

Janey făcu un pas prea mare înapoi, atinse un baston, ţipă şi sări iar înainte. Marchizul o lovi cu graţie în coaste şi auzi încă un ţipăt.

Atunci ea sări la el, vru să-i smulgă bastonul, dar urlă când reuşi să-l prindă şi trebui să-i dea drumul. Marchizul îi mai trase una când fata se strecură pe lângă el, pe lângă Hal şi Mârtanu' Poticnit, spre limba-iute de pe podea.

Se răsuci şi porni după ea. Dintr-un pas, Hal ajunse lângă el şi Marchizul îl izbi cu sălbăticie.

Şi scoase un urlet gutural.

Şi căzu.

Era un cuţit de bucătărie obişnuit, cu vârful scos prin capă. Sub ea, tremurând din cauza efortului, un braţ negru schilodit.

Janey recuperase limba-iute. Îl termină pe Marchizul care zăcea pe jos plin de sânge.

Din mulțime izbucniră urlete. Mârtanu' Poticnit mârâi și dădu indicații din mână și cercul se rupse dintr-odată, țestele negre începură să învârtă din bastoane, oamenii răcneau și se împrăștiau. Câțiva fanfaroni se luptară scurt înainte de-a o lua la fugă. Slutu' stătea cu gura căscată. Mârtanu' înșfăcă limba-iute, îl atacă pe la spate și-i tăie beregata. Nu era loc decât pentru un singur împărat.

În mijlocul haosului, Hal jubila. Janey îngenunche lângă Marchiz.

– Hei, doamnă-din-stele, o strigă Hal. Am reușit. Eu am reușit. Acuma putem să ne întoarcem și să ne cumpărăm locul în Interior și...

– Tot nu-l am pe Băiatul de Aur, îl întrerupse ea, tăioasă.

Mârtanu' Poticnit se îndreptă spre ea cu surâsul pe buze.

– Dar îl ai. Se pare că pe noi nu ne înțelege. Cred că are un fel de legătură bazată pe cunoaștere cu tine, cu Hal sau cu amândoi. Vino cu noi, doamnă-din-stele, și-l vei avea în fiecare noapte.

– *Hei!* sări Hal.

– Bine, acceptă Janey.

Lui Hal nu-i veni să creadă.

– *Janey*, te-ai prostit. L-am ucis pe Marchiz pentru tine, doamnă-din-stele, doamna mea. Așa cum ai vrut.

– Asta a vrut Mayliss, Hal, replică ea, ridicându-se. Eu nu l-am vrut decât pe Băiatul de Aur. Și o să-l am. Nu e ca voi, ceilalți. Încă e curat la suflet și bun și îl iubesc. Zâmbi.

– Dar... Dar, doamnă-din-stele, Hal te pof... *te iubesc.* Cu mine cum rămâne?

– Cum să rămână?

Și doamna-din-stele plecă împreună cu Mârtanu' Poticnit, să-l găsească pe Băiatul de Aur.

La sfârșit, unii au murit. Ceilalți au supraviețuit.

Chicago
Decembrie 1973

REGII NISIPURILOR

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Simon Kress locuia singur într-un conac mare printre colinele aride și stâncoase aflate la cincizeci de kilometri de oraș. Așa că, atunci când afacerile îl chemau pe neașteptate, n-avea vecini cărora să le ceară să vadă de animale în lipsa lui. Șoimul hoitar nu era o problemă; sălășluia în foișorul nefolosit și, oricum, se hrănea singur. Pe măcelar, Kress îl gonea pur și simplu afară, lăsându-l să se descurce cum o știi; micul monstru vâna limacși, păsări și șobolani. Bazinul de pești însă, plin cu piranha veritabili, de pe Pământ, reprezenta o dificultate. Kress sfârșea întotdeauna prin a arunca în uriașul acvariu o pulpă mare de vită. La urma urmelor, dacă avea să fie reținut mai mult decât se aștepta, piranha se puteau mânca între ei. O făcuseră și-n alte dăți. Era amuzant.

Din nefericire, de data aceasta fu reținut mult mai multă vreme decât se așteptase. Când, în sfârșit, se întoarse, toți peștii erau morți. La fel, șoimul hoitar. Măcelarul urcase în foișor și-l mâncase. Simon Kress se indispuse.

A doua zi se urcă în aeroglisor și plecă la Asgard. Situat la vreo două sute de kilometri de vila lui,

Asgard era cel mai mare oraş de pe Baldur şi se mândrea şi cu cel mai vechi şi mai mare astroport. Lui Kress îi plăcea să-şi impresioneze prietenii cu animale neobişnuite, amuzante şi scumpe; Asgard era locul unde se puteau cumpăra asemenea animale.

De această dată însă nu prea avu noroc. La „Xenopets" era închis. L'Etherane, negustorul de animale mici, încercă să-i vâre pe gât alt şoim hoitar, iar „Ape stranii" nu oferea nimic mai exotic decât piranha, rechini luminoşi şi calmari-păianjen. Kress îi avusese pe toţi: voia ceva nou.

Către seară, se pomeni bătând bulevardul Curcubeului, în căutare de magazine pe care nu le vizitase niciodată. Aflată în plină zonă a astroportului, strada era înţesată cu firme de importatori. Marile corporaţii comerciale aveau vitrine lungi, impresionante, în care artefacte străine, rare şi costisitoare, erau etalate pe postamente din pâslă în spatele cărora draperii întunecate învăluiau în mister interioarele. Printre marile magazine se înghesuiau prăvălioare de vechituri, dughene murdare, expunând tot felul de antichităţi de pe tot felul de lumi. Kress le încercă şi pe unele, şi pe celelalte, cu aceeaşi nemulţumire.

Apoi dădu peste o prăvălie aparte. Era foarte aproape de port. Kress nu mai fusese niciodată pe acolo. Magazinul ocupa o clădire modestă, cu un singur etaj, încadrată de un bar euforic şi un templu-lupanar al Comunităţii Surorilor Secrete. La acest capăt al bulevardului începeau localurile deocheate. Prăvălia era ceva cu totul ieşit din comun. Sărea în ochi.

Vitrina era învăluită în ceață; când vag roșie, când cenușie aidoma cetii adevărate, când sclipitoare și aurie. Ceața se unduia și se învolbura și lumina difuz dinăuntru. În vitrină, Kress întrezări exponate – mașini, obiecte de artă, lucruri pe care nu le putea recunoaște – dar nu apucă să le vadă bine pe niciunele. Aburul plutea senzual în jurul lor, dezvăluind mai întâi o frântură din ceva, apoi altceva, apoi ascunzând totul. Iritant. În timp ce privea, ceața începu să formeze litere. Câte-un cuvânt, o dată. Kress stătu și citi.

WO. ȘI. SHADE. IMPORTATORI. ARTEFACTE. ARTĂ. FORME. DE. VIAȚĂ. ȘI. ALTELE.

Literele pieriră. În negură, Kress zări ceva care se mișca. Asta-i fu suficient; asta, și „formele de viață" din reclamă. Își azvârli peste umăr capa de promenadă și intră în prăvălie.

Înăuntru, Kress se simți dezorientat. Interiorul părea vast, mult mai spațios decât ar fi lăsat să se creadă fațada relativ umilă. Încăperea era slab luminată, tăcută. Tavanul întruchipa un peisaj stelar, cu nebuloase spirale; era foarte negru și veridic, foarte frumos. Tejghelele, toate, străluceau expuse. Pasajele dintre ele erau așternute cu ceață. Pe alocuri, pâcla se ridica până la genunchi, răsucindu-se în jurul picioarelor la fiecare pas.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia părea să fi răsărit din ceață, înaltă, slabă, palidă, purta o salopetă simplă, de culoare gri, și o bonetă mică, bizară, prinsă în creștetul capului.

– Eşti Wo sau Shade? întrebă Kress. Ori eşti vânzătoare?

– Jala Wo, la dispoziţia dumneavoastră, se prezentă femeia. Shade nu serveşte clienţii. Vânzători nu există.

– Aveţi un magazin destul de mare, spuse Kress. Ciudat că n-am auzit încă niciodată de voi.

– Aici, pe Baldur, magazinul nostru abia s-a deschis. Avem însă reprezentanţe pe multe alte lumi. Cu ce vă pot servi? Artă, cumva? Păreţi colecţionar. Avem câteva cristaluri de Nor T'alush, excepţionale.

– Nu. Am toate sculpturile în cristal care mă interesează. Am venit pentru un animal.

– O formă de viaţă?

– Da.

– De pe o altă lume?

– Bineînţeles.

– Avem un mim. De pe Cella. Un simian foarte inteligent. Nu numai că va învăţa să vorbească, dar până la urmă vă va imita vocea, inflexiunile, gesturile, ba chiar şi expresiile feţei.

– Nostim, zise Kress. Şi banal. Nu mă interesează, Wo. Eu vreau ceva exotic. Neobişnuit. Şi nenostim. Detest animalele nostime. În momentul de faţă am un măcelar. Importat de pe Cotho, cu destulă cheltuială. Din când în când îl hrănesc cu câte-o porţie de pisoi proaspăt fătaţi. Asta-mi inspiră mie animalele nostime. Sper că m-am făcut înţeles, da?

Wo arboră un surâs enigmatic.

– Aţi avut vreodată un animal care să vă adore? întrebă.

Kress zâmbi.

– Oh, de câte ori! Dar nu pretind să fiu adorat, Wo. Doar amuzat.

– M-ați înțeles greșit, spuse Wo, cu același surâs ciudat. Mă referam la adorație în sensul idolatrizării, al venerării propriu-zise.

– Ce vrei să spui?

– Cred că am exact ce vă interesează. Veniți după mine.

Îl conduse pe Kress printre tejghelele radiante, de-a lungul unui pasaj cufundat în ceață, sub falsul cer înstelat. Traversară un zid de pâclă, pătrunseră într-un alt sector al magazinului și se opriră în fața unui bazin mare, acoperit cu plastic. Un acvariu, gândi Kress.

Wo îi făcu un semn să se apropie.

Îi dădu ascultare și văzu că se înșelase. Era un terariu. În interior, pe o suprafață de vreo doi metri pătrați, se afla un deșert în miniatură. Nisip gălbui, bătând în roșcat sub o lumină roșiatică. Roci: bazalt, cuarț, granit. În fiecare colț al bazinului se înălța un castel.

Kress clipi, privi mai atent și se corectă: de fapt, se înălțau numai trei castele. Al patrulea stătea într-o rână – surpat, ruinat. Celelalte trei erau grosolane, dar intacte, durate din piatră și nisip. Pe parapetele lor și pe sub porticurile rotunjite mișunau creaturi mărunte. Kress își lipi fața de peretele din plastic.

– Insecte? întrebă.

– Nu, răspunse Wo. O formă de viață mult mai complexă. Și mai inteligentă. Ființe cu un grad de

isteţime considerabil superior celui al măcelarului dumneavoastră. Li se spune regi de nisip.

– Insecte, decretă Kress, retrăgându-se de lângă bazin. Nu-mi pasă cât sunt de complexe. Se încruntă. Şi, te rog, nu încerca să mă îmbrobodeşti vorbindu-mi despre inteligenţă. Vietăţile astea-s prea mici ca să posede altceva decât un creier foarte rudimentar.

– Inteligenţa lor este colectivă, spuse Wo. Au ceea ce se numeşte spirit de stup. De castel, în cazul de faţă. De fapt, în bazin nu sunt decât trei organisme. Al patrulea a murit. După cum puteţi observa, castelul său s-a prăbuşit.

Kress se întoarse spre bazin.

– Spirit de stup, zici? Interesant. Se încruntă iarăşi. Totuşi, nu-i decât un furnicar supradimensionat. Mă aşteptam la ceva mai deosebit.

– Poartă războaie.

– Războaie? Hm. Kress privi din nou.

– Observaţi, vă rog, culorile, îl îndemnă Wo.

Arătă spre creaturile care forfoteau pe castelul cel mai apropiat. Una dintre ele râcâia lângă peretele bazinului. Kreso o cercetă. Pentru el, continua să arate ca o insectă. Cam cât o unghie de lungă, cu şase picioare, cu şase ochi mici, dispuşi de jur împrejurul trupului. Un sistem complicat de mandibule clămpănea vizibil, în timp ce două antene fine şi lungi descriau traiectorii în aer. Antenele, mandibulele, ochii şi picioarele erau negre ca funinginea, dar culoarea predominantă era portocaliul aprins al platoşei care acoperea corpul.

– E o insectă, repetă Kress.

– Nu e insectă, insistă calmă Wo. Exoscheletul chitinos este lepădat când regele de nisip crește. *Dacă* crește. Într-un bazin de dimensiunile acestuia nu va crește. Îl luă pe Kress de braț, și-l conduse până la castelul următor. Observați culoarea acestora.

Kress se uită. Erau altfel. Aici, regii de nisip aveau platoșa de un roșu intens; antenele, mandibulele, ochii și picioarele erau galbene. Kress își aruncă privirea pe partea cealaltă a bazinului. Locuitorii celui de-al treilea castel viu erau albicioși, cu tiv roșu.

– Hm.

– Așa cum v-am spus, se războiesc, i se adresă Wo. Încheie chiar armistiții și alianțe. O alianță a distrus al patrulea castel din bazin. Negrii se înmulțiseră peste măsură și atunci ceilalți și-au unit forțele ca să-l nimicească.

Kress nu se lăsă convins.

– Amuzant, desigur. Dar și insectele poartă războaie.

– Insectele nu venerează, spuse Wo.

– Poftim?

Wo zâmbi și arătă spre castel. Kress făcu ochii mari. Pe zidul celui mai înalt turn era sculptat un chip. Îl recunoscu. Era chipul Jalei Wo.

– Cum...

– Am proiectat în bazin o hologramă cu chipul meu, menținând-o câteva zile. Chipul zeului, ca să zic așa. Îi hrănesc, sunt mereu prin preajmă. Regii de nisip au un rudimentar simț psionic. Un fel de telepatie

de proximitate. Mă simt şi mă idolatrizează folosind chipul meu pentru a-şi ornamenta construcţiile. Uitaţi-vă bine, e pe toate castelele.

Era adevărat.

Pe castele, chipul Jalei Wo era senin şi paşnic, şi foarte veridic. Kress admiră măiestria reproducerii.

– Cum lucrează?

– Membrele anterioare au şi rol de mâini. Sunt prevăzute chiar cu un fel de degete: trei tentacule mici şi flexibile. Regii de nisip colaborează excelent, atât la construcţii, cât şi în războaie. Nu pierdeţi din vedere faptul că toţi mobilii de aceeaşi culoare împărtăşesc o singură minte.

– Mai dă-mi amănunte, ceru Kress.

Wo zâmbi.

– Burta trăieşte în castel. Adică eu îi spun burtă. Un joc de cuvinte, dacă vreţi: fiinţa este şi pântece de mamă, şi stomac. Femelă, cam cât pumnul de mare, imobilă. De fapt, denumirea de regi de nisip e oarecum improprie. Mobilii sunt ţărani şi războinici; conducătorul propriu-zis e o regină. Dar şi această analogie păcătuieşte. Luat în ansamblu, fiecare castel este o singură creatură hermafrodită.

– Cu ce se hrănesc?

– Mobilii mănâncă pastă, hrană predigerată obţinută în interiorul castelului. O capătă de la burtă, după ce aceasta a prelucrat-o câteva zile. Stomacurile lor nu suportă nimic altceva, astfel încât dacă burta moare, mor foarte repede şi ei. Burta... burta mănâncă orice.

În privința asta n-o să vă coste nimic. Resturile de la masă sunt o hrană excelentă și îndestulătoare.

– Dar hrană vie? se interesă Kress.

Wo dădu din umeri.

– Fiecare burtă mănâncă mobili aparținând celorlalte castele, firește.

– Nu știu ce să zic, mărturisi Kress. De n-ar fi atât de mici.

– Ai dumneavoastră pot fi mai mari. Acești regi de nisip sunt mici fiindcă bazinul în care trăiesc este mic. După toate aparențele, își adaptează creșterea la spațiul vital disponibil. Dacă i-aș muta pe cei de aici într-un bazin mai mare, ar începe să crească.

– Hm. Bazinul în care-mi țineam eu piranha e de două ori mai mare ca ăsta și e liber. Ar putea fi curățat, umplut cu nisip...

– Wo și Shade vă stau la dispoziție pentru instalare. Plăcerea este de partea noastră.

– Bineînțeles, se grăbi Kress să adauge, vreau patru castele intacte.

– Se-nțelege, încuviință Wo.

Începură să se tocmească pentru preț.

Trei zile mai târziu, Jala Wo descinse la conacul lui Simon Kress, cu regi de nisip în stare latentă și o echipă de montatori. Ajutoarele lui Wo erau extrabaldurieni deosebiți de toți cei cu care era familiarizat Kress; bipezi îndesați, spătoși, cu patru brațe și ochi compuși, bulbucați. Aveau pielea groasă și tăbăcită, plină de zbârcituri printre care se iveau protuberanțe în formă de spini și coarne. Dar erau muncitori vânjoși

şi îndemânatici. Wo le dădea indicaţii într-o limbă melodioasă pe care Kress n-o mai auzise niciodată.

Terminară treaba într-o singură zi. Mutară bazinul în care se aflaseră piranha şi, în mijlocul spaţiosului său salon, aranjară de o parte şi de cealaltă canapele pentru o vedere mai bună, curăţară perfect interiorul rezervorului şi-l umplură pe trei sferturi cu nisip şi roci. Apoi instalară un sistem special de iluminat, menit să asigure atât palida lumină roşie pe care o agreau regii de nisip, cât şi proiectarea de imagini holografice în bazin. Deasupra montară un capac solid din plastic, prevăzut cu un mecanism pentru introducerea hranei.

– În felul acesta veţi putea da de mâncare regilor de nisip fără a fi nevoit să ridicaţi capacul bazinului, explică Wo. Nu riscaţi ca vreun mobil să scape afară.

Capacul era echipat şi cu aparate de control al microclimatului, pentru a condensa exact cantitatea corectă de umiditate din aer.

– Interiorul să fie uscat, dar nu prea uscat, recomandă Wo.

În cele din urmă, unul dintre instalatorii cu patru braţe intră în bazin şi săpă gropi adânci în cele patru colţuri. Apoi un altul îi dădu burţile aflate în stare latentă, scoţîându-le una după alta din containerele crionice în care fuseseră transportate. Nu erau prea arătoase. Lui Kress i se păru că semănau cu nişte hălci bălţate de carne crudă, pe jumătate alterată. Cu o gură.

Extrabaldurianul le îngropă, câte una în fiecare colţ al bazinului. După aceea muncitorii închiseră capacul şi se pregătiră de plecare.

– Căldura va trezi burţile din starea latentă, spuse Wo. În mai puţin de-o săptămână, mobilii vor începe să iasă din ouă şi vor răzbate la suprafaţă. Aveţi grijă să le daţi suficientă mâncare. Au nevoie să prindă puteri până se maturizează deplin. După socoteala mea, cam peste trei săptămâni veţi avea în bazin şi castelele.

– Dar chipul? Când îmi vor sculpta chipul?

– Proiectaţi holograma peste vreo lună. Şi aveţi răbdare. Dacă doriţi să întrebaţi ceva, vă rog să luaţi legătura cu noi. Wo şi Shade rămân la dispoziţia dumneavoastră.

Femeia se înclină şi plecă.

Kress se întoarse cu paşi molcomi la bazin şi-şi aprinse un beţigaş euforic. Deşertul era nemişcat şi pustiu. Începu să bată nerăbdător cu degetele în capacul de plastic şi se încruntă.

În ziua a patra, lui Kress i se păru că zăreşte mişcări în nisip – ca nişte vagi frământări subterane.

În ziua a cincea văzu primul mobil, un alb singuratic.

În ziua a şasea numără vreo duzină, albi, roşii şi negri. Portocaliii se lăsau aşteptaţi. Vărsă în bazin un castron cu resturi de mâncare pe jumătate stricate. Mobilii le simţiră imediat, se repeziră la ele şi începură să târască bucăţele spre colţurile respective. Fiecare grup de culoare era extrem de organizat. Nu se

încăierară. Kress fu puţin dezamăgit, dar hotărî să le dea timp.

Portocaliii îşi făcură apariţia în ziua a opta. La vremea aceea, ceilalţi regi de nisip se apucaseră deja să care pietricele şi să ridice fortificaţii. Încă tot nu se războiau. Deocamdată nu aveau decât jumătate din mărimea celor pe care-i văzuse la Wo şi Shade, dar impresia lui Kress era că vietăţile creşteau cu repeziciune. Castelele prinseră să se înalţe pe la mijlocul celei de-a doua săptămâni. Batalioane disciplinate de mobili târau bucăţi mari de gresie şi de granit în colţurile lor, unde alţi mobili îngrămădeau nisip cu mandibulele şi cu tentaculele.

Kress cumpărase o pereche de ochelari cu lupe, ca să-i privească la lucru în orice punct al bazinului se aflau. Se plimba de jur împrejurul pereţilor înalţi din plastic, observând. Era fascinant.

Castelele erau întru câtva mai simpluţe decât i-ar fi plăcut lui, dar avu o idee. În ziua următoare, vărsă împreună cu hrana nişte fragmente de obsidian şi cioburi mici de sticlă colorată. Câteva ore mai târziu, noile materiale fuseseră încorporate în zidurile castelelor.

Castelul negru fu terminat cel dintâi, urmat de fortăreţele roşie şi albă. Ca de obicei, portocaliii fură ultimii. Kress începu să mănânce în salon, aşezat pe canapea, ca să poată privi în voie. Aştepta, dintr-un moment într-altul, izbucnirea primului război.

Fu dezamăgit.

Zilele treceau, castelele se făceau tot mai înalte şi mai falnice, iar Kress nu mai părăsea bazinul decât

pentru necesităţile fireşti şi pentru a răspunde apelurilor critice, legate de afaceri. Dar regii de nisip tot nu se războiau. Kress începu să se enerveze.

În cele din urmă, încetă să-i mai hrănească.

La două zile după ce resturile de la masă conteniră să cadă din cerul deşertului lor, patru mobili negri înconjurară un portocaliu şi-l târâră spre burta lor. Mai întâi îl schilodiră, smulgându-i mandibulele, antenele şi picioarele, apoi îl traseră pe sub bolta întunecată a porţii castelului lor în miniatură. Portocaliul dispăru definitiv. După o oră, mai bine de patruzeci de mobili portocalii traversară în marş nisipul şi atacară colţul negrilor. Fură însă covârşiţi de numărul mobililor negri care ieşiră puhoi din adâncuri. Când bătălia luă sfârşit, agresorii fuseseră măcelăriţi. Morţii şi muribunzii fură căraţi să hrănească burta neagră.

Încântat, Kress se felicită pentru geniul de care dăduse dovadă.

Când aruncă mâncare în bazin, a doua zi, se iscă îndată o bătălie în trei colţuri, pentru dobândirea ei. Albii cîştigară detaşat.

După asta, urmă război după război.

La aproape o lună din ziua în care Jala Wo îi adusese regii de nisip, Kress conectă proiectorul holografic şi chipul său se materializă în bazin. Chipul se rotea încet, de la un colţ la altul, astfel încât privirea sa poposea asupra tuturor celor patru castele, în egală măsură. Kress găsi că holograma era foarte reuşită; avea zâmbetul lui sarcastic, gura mare, obrajii plini. Ochii albaştri scăpărau, părul sur era pieptănat

îngrijit, cu cărare pe-o parte, după ultima modă, sprâncenele erau subțiri și sofisticate.

Curând după aceea, regii de nisip se apucară de lucru. Kress îi hrănea cu dărnicie, în timp ce imaginea sa strălucea pe cerul lumii lor. Temporar, războaiele încetară. Întreaga activitate era dedicată cultului.

Chipul lui Kress se ivi pe zidurile castelelor.

La început, i se păru că toate cele patru imagini erau identice, dar pe măsură ce lucrul continua și el studia reproducerile, Kress începu să deslușească deosebiri subtile de tehnică și de execuție. Roșiii erau cei mai inventivi; folosiseră paiete minuscule de ardezie pentru a reda părul lui argintiu. Idolul alb i se păru tânăr și malițios, în vreme ce chipul făurit de negri – deși virtual același, trăsătură cu trăsătură – avea un aer înțelept și binevoitor. Ca întotdeauna, regii de nisip portocalii fură ultimii și cei din urmă. În războaie nu le mersese prea bine, iar castelul lor arăta jalnic în comparație cu celelalte. Imaginea pe care o sculptaseră era grosolană și caricaturală, și se părea că aveau de gând s-o lase așa. Când încetară să mai lucreze la chip, Kress se supără de-a binelea pe ei, dar n-avu ce le face.

După ce toți regii de nisip își terminară icoanele, Kress deconectă holograful și-și spusese că sosise momentul să organizeze o petrecere. Prietenii săi aveau să fie impresionați. Se gândi că ar putea chiar să le ofere spectacolul unui război. Fredonând radios, începu să întocmească lista invitaților.

Petrecerea avu un succes nebun.

Kress invită treizeci de persoane; o mână de prieteni apropiați care-i împărtășeau amuzamentele, câteva foste amante și o grămadă de rivali în afaceri și-n societate, care nu-și puteau permite să-i ignore apelul. Știa că unii dintre ei aveau să fie indignați și chiar ofensați de regii lui de nisip. Conta pe asta. De regulă, Simon Kress considera drept eșec o petrecere de a lui de la care măcar un invitat nu pleca tunând și fulgerând. Sub imboldul momentului, adăugă pe listă numele Jalei Wo. „Vino cu Shade, dacă-ți face plăcere", supralicită când îi dictă mesajul.

Faptul că Wo acceptă invitația îl surprinse într-o oarecare măsură.

– Din păcate, Shade nu va putea să mă însoțească. Nu participă la reuniuni mondene, adăugă ea. Cât despre mine, abia aștept să văd ce mai fac regii dumneavoastră de nisip.

Kress le comandă o masă somptuoasă. Și când, în sfârșit, conversația începu să lâncezească, iar cei mai mulți dintre invitați erau amețiți de vin și de bețigașe euforice, le produse un șoc apucându-se să adune personal, într-un castron mare, resturile de mâncare din farfurii.

– Haideți, toată lumea, le spuse el. Vreau să vă fac cunoștință cu noii mei favoriți.

Luând castronul cu el, își conduse oaspeții în salon.

Regii de nisip răspunseră tuturor așteptărilor sale. Îi înfometase anume, ținându-i nemâncați două zile, și erau puși pe bătaie. În timp ce musafirii, adunați în jurul bazinului, priveau prin ochelarii speciali pe

care Kress avusese grijă să li-i pună la dispoziție, regii de nisip dezlănțuiră o bătălie furibundă pentru firimituri. La încheierea ostilităților, Kress număra aproape șaizeci de mobili morți. Roșiii și albii, care încheiaseră de curând o alianță, acaparară mai toată mâncarea.

– Kress, ești dezgustător, îi spuse Cath m'Lane. (Trăise cu el o bucată de vreme, în urmă cu doi ani, până ce sentimentalismul ei dulceag ajunsese pe punctul de a-l scoate din minți.) Am fost o proastă că m-am întors aici. Credeam că între timp te-ai schimbat, că vrei să-ți ceri scuze. (Nu-l iertase niciodată pentru ziua în care măcelarul lui devorase o potaie excesiv de „nostimă" la care ea ținea ca la ochii din cap.) Să nu mă mai chemi niciodată în casa asta, Simon.

Ieși valvârtej, urmată de actualul ei amant și de un cor de râsete.

Ceilalți invitați îl potopiră cu întrebările.

De unde avea regii de nisip? Voiau să știe.

– De la Wo și Shade, importatori, le răspunse gesticulând reverențios către Jala Wo, care stătuse tăcută și retrasă aproape toată seara.

De ce-și împodobeau castelele cu chipul lui?

– Pentru că de la mine vin toate lucrurile binecuvântate. Ce, nu știați asta?

Se vor mai bate?

– Firește. Dar nu astă-seară. Nicio grijă. O să mai fie petreceri.

Jad Rakkis, care era xenolog amator, începu să vorbească despre alte insecte sociale și războaiele pe care le purtau.

– Regii de nisip sunt amuzanți, dar nu-s mare lucru. Ar trebui să citiți despre furnicile-soldați de pe Terra, de pildă.

– Regii de nisip nu sunt insecte, interveni pe neașteptate Jala Wo, dar Jad se lansase în argumente și ei nu-i dădu nimeni nici cea mai mică atenție. Kress îi adresă un zâmbet și ridică din umeri.

Malada Blane propuse ca la următoarea petrecere, când vor asista la un alt război, să facă pariuri. Ideea entuziasmă pe toată lumea. Urmă o discuție animată, cu privire la reguli și șanse. Dezbaterile durară aproape o oră. În cele din urmă, rând pe rând, musafirii începură să-și ia rămas-bun.

Jala Wo plecă ultima.

– Ei, îi spuse Kress când rămaseră singuri, se pare că regii mei de nisip au succes.

– Arată bine, zise Wo. Sunt deja mai mari decât ai mei.

– Da, încuviință Kress. Cu excepția portocaliilor.

– Am remarcat asta, replică Wo. Par mai puțin numeroși, iar castelul lor e cam ponosit.

– Ce să-i faci, cineva trebuie să piară, declară Kress. Portocaliii au apărut după un timp și au întârziat și cu organizarea. Din cauza asta au avut de suferit.

– Scuzați-mă, spuse Wo, dar îmi permiteți să vă întreb dacă dați suficientă mâncare regilor dumneavoastră de nisip?

Kress dădu din umeri.

– Mai postesc și ei din când în când. Le stimulează ferocitatea.

Wo se încruntă.

– N-are niciun rost să-i înfometaţi. Lăsaţi-i să se războiască la timpul lor, din motivele lor. Aşa le stă în fire şi veţi putea asista la conflicte de o subtilitate şi complexitate admirabile. Un război permanent, provocat de foame, este ceva primitiv şi degradant.

Simon Kress îi răspunse Jalei Wo:

– Te afli în casa mea, Wo, şi aici eu singur hotărăsc ce-i degradant. Am hrănit regii de nisip aşa cum m-ai sfătuit şi nu s-au luptat.

– Trebuie să aveţi răbdare.

– Nu, se împotrivi Kress. În definitiv, eu sunt stăpânul şi zeul lor. De ce să le aştept mobilurile? Nu se războiau cât voiam eu. Am corectat situaţia.

– Înţeleg, rosti Wo. O să discut problema cu Shade.

– Asta nu-i treaba dumitale şi nici a lui, se răsti Kress.

– În cazul acesta nu-mi mai rămâne decât să vă spun noapte bună, răspunse cu resemnare Wo. Dar în pragul uşii, în timp ce-şi îmbrăca pelerina, îl ţintui cu o ultimă privire dezaprobatoare. Priviţi-vă chipurile domnule Kress, îl preveni ea. Priviţi-vă chipurile.

După plecarea ei, nedumerit, Kress se întoarse la bazin şi contemplă îndelung castelele. Chipurile sale erau la locul lor, ca şi înainte. Numai că... Înşfăcă ochelarii cu lupe şi-i puse pe ochi. Chiar şi aşa, era greu de deslușit. I se păru totuşi că expresia imaginilor sale era vag schimbată, că zâmbetul lui era puţin strâmb, conferind o notă de răutate. Dar era o schimbare abia perceptibilă, *dacă* era o schimbare. Până la urmă, Kress

puse impresia pe seama autosugestiei şi hotărî să n-o mai invite pe Jala Wo la vreo altă serată.

În cursul următoarelor luni, Kress şi câţiva dintre preferaţii săi se întruniră săptămânal pentru a participa la ceea ce lui îi plăcea să numească „jocuri strategice". Acum, când fascinaţia pe care o exercitaseră iniţial asupra lui regii de nisip se atenuase, Kress petrecea mai puţin timp în preajma bazinului şi mai mult pentru a se ocupa de afaceri şi de viaţa mondenă, dar tot mai găsea plăcere în a asista, împreună cu o mână de prieteni, la câte-un război, două. Îşi menţinea combatanţii în formă, printr-un regim situat la limita înfometării. Procedeul avu urmări grave pentru portocalii, care deveniră, în mod vizibil, mai piperniciţi, încât Kress începu să se întrebe dacă nu cumva burta lor decedase. Ceilalţi însă se descurcau binişor.

Uneori, noaptea, când avea insomnie, Kress se ducea cu o sticlă de vin în salonul cufundat în semiobscuritate, unde singura lumină era licărul roşu al deşertului în miniatură. Stătea ore întregi, bând şi privind de unul singur. Aproape întotdeauna avea loc câte-o bătălie pe undeva, iar când nu era niciuna putea isca lesne prilejul, aruncând o fărâmă de mâncare.

La bătăliile săptămânale se apucaseră să parieze, aşa cum sugerase Malada Blane. Kress câştigă o mulţime de bani mizând pe albi, care deveniseră colonia cea mai puternică şi mai numeroasă, cu cel mai falnic castel din bazin. Într-una din zile, ridică puţin colţul capacului şi aruncă mâncarea în apropierea castelului

alb – în loc să-i dea drumul, ca de obicei, pe câmpul de bătălie central –, astfel încât ceilalți regi de nisip, dacă voiau să obțină câteva firimituri, să fie nevoiți a-i ataca pe albi în perimetrul propriei lor fortărețe. Încercară. Albii se apărară admirabil. Kress câștigă de la Jad Rakkis o sută de standarzi.

De altfel, Rakkis pierdea mult la regii de nisip, aproape în fiecare săptămână. Se considera specialist în materie, susținând că-i studiase și le analizase obiceiurile în perioada care urmase primei petreceri, dar când venea momentul să-și plaseze mizele n-avea noroc. Kress bănuia că pretențiile lui Jad nu erau decât lăudăroșenie și ifose. Într-un moment de trândavă curiozitate încercase și el să studieze puțin regii de nisip, conectându-și terminalul la bibliotecă, pentru a afla de pe ce lume erau originare vietățile sale. Dar nu figurau nicăieri. Intenționa să ia legătura cu Wo și s-o întrebe pe ea, însă îl preocupau alte lucruri, mai importante, și problema îi scăpa mereu din vedere.

În cele din urmă, după o lună în care pierderile sale se ridicaseră la peste o mie de standarzi, Jad Rakkis își făcu apariția la jocurile strategice cu o cutie de plastic sub braț. Înăuntru se afla un fel de păianjen acoperit cu perișori aurii.

– Un păianjen de nisip, anunță Rakkis. De pe Cathaday. L-am cumpărat azi după-amiază de la t'Etherane. De obicei li se extrag pungile cu venin, dar ăsta-i întreg. Ești dispus, Simon? Vreau să-mi recâștig banii. Pariez o mie de standarzi: păianjenul de nisip contra regilor de nisip.

Kress examină insecta din interiorul închisorii de plastic. Regii lui de nisip crescuseră mult – se făcuseră de două ori mai mari decât ai lui Wo, așa cum prezisese chiar ea –, dar pe lângă lighioana din cutie nu erau decât niște pitici. Păianjenul era veninos, iar ei, nu. În schimb, erau teribil de mulți. Și-apoi, oricum, în ultima vreme, războaiele regilor de nisip începuseră să devină plictisitoare.

– S-a făcut, răspunse el. Jad, ești un fraier. Regii de nisip vor copleși cu numărul lor scârboșenia asta a ta, până-și va da duhul.

– Fraier ești tu, Simon, replică surâzător Rakkis. Păianjenul de nisip cathadayan se hrănește în mod obișnuit cu vietăți de subsol care se aciuiesc prin văgăuni și crevase, și... Mă rog, o să vezi tu... Va pătrunde direct în castele și va mânca burțile.

Kress se încruntă, în hohotele de râs ale celorlalți. La asta nu se gândise.

– Dă-i drumul, rosti iritat și se duse să-și mai toarne în pahar.

Păianjenul era prea mare pentru a fi introdus în mod convenabil prin dispozitivul pentru mâncare. Doi dintre cei de față îl ajutară pe Rakkis să salte ușor capacul bazinului, iar Malada Blane îi dădu cutia. Rakkis scutură insecta afară. Păianjenul aterizâ ușor pe o dună miniaturală din fața castelului roșu și preț de-o clipă rămase dezorientat, mișcându-și maxilarele, zvâcnind amenințător din picioare.

– Haide, haide, îl îndemnă Rakkis.

Se strânseră cu toţii în jurul bazinului. Simon Kress luă ochelarii şi şi-i trase pe cap. Dacă avea să piardă o mie de standarzi, măcar să vadă bine spectacolul.

Regii de nisip zăriseră invadatorul. Pe tot cuprinsul castelului încetase orice activitate. Micii mobili stacojii stăteau nemişcaţi, privind cu atenţie.

Păianjenul se urni, începu să avanseze către umbra promiţătoare a porţii. De pe turnul de deasupra, chipul lui Simon Kress privea impasibil.

Brusc, se iscă o activitate febrilă. Mobilii roşii aflaţi în preajmă formară două falange şi porniră în marş spre păianjen. Alţi războinici dădură năvală din interiorul castelului şi se înşiruiră pe trei rânduri în faţa porţii, pentru a străjui intrarea spre camera subterană în care trăia burta. Dintre dune veneau în goană cercetaşi, chemaţi la luptă.

Şi bătălia se dezlănţui.

Regii de nisip din linia de atac năpădiră păianjenul. Mandibulele muşcară la picioare şi abdomen şi rămaseră încleştate. Alţi roşii escaladară picioarele aurii, căţărându-se în spinarea invadatorului, şi începură să muşte şi să tragă. Un mobil ajunse la unul din ochi şi-l smulse cu tentaculele-i subţiri şi galbene. Kress zâmbi şi arătă cu degetul.

Dar regii de nisip erau mici şi neveninoşi, iar păianjenul nu se oprea. Picioarele sale doborau mobili într-o parte şi-n alta. Maxilarele sale mustind de venin găseau alţii, pe care-i lăsau sfârtecaţi şi ţepeni. Deja, peste zece roşii trăgeau să moară. Păianjenul de nisip continuă să înainteze. Păşi drept în mijlocul triplei

linii defensive din fața castelului. Șirurile de mobili se închiseră ca un cleşte. Îl acoperiră, luptând cu disperare. Kress observă că o ceată de regi de nisip retezaseră unul din picioarele agresorului. Noi apărători săreau de pe metereze, aterizând pe mormanul ce colcăia şi se zvârcolea.

Invizibil sub grămada de regi de nisip, păianjenul reuşi totuşi să se târâie în umbra porţii şi dispăru.

Jad Rakkis emise un oftat din rărunchi. Era alb ca varul.

– Minunat, comentă cineva.

Malada Blane chicoti înfundat.

– Priveşte, spuse Idi Noreddian, trăgându-l de braţ pe Kress.

Fuseseră cu toţii atât de absorbiţi de încleştarea din colţ, încât nimeni nu remarcase activitatea din restul bazinului. Acum însă, când castelul se liniştise, când pe nisipul din jur nu mai erau decât mobili roşii morţi, văzură.

În faţa castelului roşu răsăriseră trei armate. Stăteau perfect nemişcate, perfect aliniate, şir după şir de regi de nisip portocalii, albi şi negri. Aşteptau să vadă ce va ieşi din castel.

Simon Kress zâmbi.

– Un cordon sanitar, jubilă el. Şi, Jad, aruncă-ţi privirea spre celelalte castele.

Rakkis privi şi înjură. Echipe de mobili astupau porţile cu nisip şi pietre. Dacă păianjenul supravieţuia totuşi celei dintâi înfruntări, n-avea să pătrundă cu una, cu două în celelalte fortăreţe.

– Trebuia s-aduc patru păianjeni, mârâi Jad Rakkis. Oricum, am câştigat. Păianjenul meu e acum acolo, dedesubt, şi-ţi mănâncă afurisita de burtă.

Kress nu răspunse. Aştepta. Zărise mişcare în umbră.

Dintr-odată, pe poartă începură să se reverse mobili roşii. Se răspândiră pe tot cuprinsul castelului apucându-se imediat să repare pagubele pricinuite de păianjen. Celelalte armate se dizolvară şi se retraseră, fiecare în colţul ei.

– Jad, făcu Kress, am impresia că nu prea mai ştii cine pe cine a mâncat.

Săptămâna următoare, Rakkis aduse patru şerpi subţiri, argintii. Regii de nisip le făcură de petrecanie fără nicio bătaie de cap.

Pe urmă Rakkis îşi încercă norocul cu o pasăre mare, neagră. Pasărea mâncă peste treizeci de mobili albi, iar zbaterile şi izbiturile ei distruseră aproape în întregime castelul, dar până la urmă aripile îi osteniră şi regii de nisip o atacară în forţă oriunde încercă să aterizeze.

După asta, urmă o cutie cu insecte; gândaci cu platoşe puternice, nu prea deosebiţi de regii de nisip. Dar proşti, proşti. O forţă aliată alcătuită din portocalii şi negri le sparse formaţia, îi împrăştie şi-i măcelări.

Rakkis începu să-i semneze lui Kress polițe.

Cam tot pe atunci, într-o seară în care cina la restaurantul său preferat din Asgard, Kress o întâlni din nou pe Cath m'Lane. Se opri pentru o clipă la masa ei şi-i povesti despre jocurile strategice, invitând-o să-l

viziteze. Femeia se făcu roşie, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine şi deveni glacială.

– Cineva trebuie să-ţi găsească ac de cojoc, Simon, îi spuse. Şi cred că eu o să fiu aia.

Kress ridică din umeri, savură o masă îmbelşugată şi nu se mai gândi la ameninţarea ei. Decât peste o săptămână, când o femeie măruntă şi îndesată se prezentă la uşa lui şi-i vârî sub nas o brăţară cu insigna poliţiei.

– Am primit o reclamaţie împotriva dumitale, Kress, îl încunoştinţă ea. Deţii un bazin cu insecte periculoase?

– Nu-s insecte, replică el furios. Poftim înăuntru să te convingi.

După ce văzu regii de nisip, femeia clătină din cap.

– Nu-i în regulă. La urma urmelor, ce ştii dumneata despre creaturile astea? Ştii măcar de pe ce lume provin? Au fost certificate de Comitetul ecologic? Ai vreo autorizaţie pentru ele? Suntem informaţi că sunt carnivore, probabil primejdioase. Mai suntem informaţi că sunt semiinteligente. De fapt, de unde le ai?

– De la Wo şi Shade, răspunse Kress.

– N-am auzit de ei, spuse femeia. Probabil că le-au introdus prin contrabandă, ştiind că ecologii n-or să le dea drumul. Nu, Kress, nu-i în regulă. Voi confisca bazinul şi voi cere să fie distrus, iar dumneata poţi să te-aştepţi şi la vreo două, trei amenzi.

Kress îi oferi o sută de standarzi ca să uite de el şi de regii lui de nisip.

Femeia făcu „nţ".

– Acum va trebui să adaug la acuzaţiile împotriva dumitale şi tentativa de mituire.

Abia când Kress ridică cifra la două mii de standarzi se lăsă convinsă.

– N-o să meargă uşor, să ştii, îl preveni ea. Trebuie măsluite acte, trebuie şterse înregistrări. Iar obţinerea unei autorizaţii false de la Comitetul ecologic va cere o grămadă de timp. Ca să nu mai vorbim de problema reclamantei. Dacă ne cheamă iar?

– Las-o în seama mea, spuse Kress. Mă ocup eu de ea.

O bucată de vreme studie problema. Seara, dădu câteva telefoane.

Mai întâi îl sună pe t'Etherane, negustorul de animale mici.

– Vreau să cumpăr un căţel, îi spuse. Un pui.

Dolofanul comerciant făcu ochii mari.

– Un căţeluş? Ciudată preferinţă din partea dumitale, Kress. Fă-mi o vizită. Am o mulţime de căţeluşi simpatici.

– Vreau exact un anumit gen de căţeluş, zise Kress. Notează-ţi undeva. Am să-ţi descriu cum trebuie să arate.

Pe urmă formă numărul Idiei Noreddian.

– Idi, fii bună şi treci pe la mine diseară, cu echipamentul tău holografic. Vreau să înregistrez o bătălie cu regii de nisip. Un cadou pentru cineva drag.

În noaptea în care făcură înregistrarea, Simon Kress stătu treaz vreme îndelungată. Absorbi, în senzorium, o nouă dramă controversată, luă o mică gustare, fumă

vreo două beţigaşe euforice şi destupă o sticlă de vin. Apoi, cuprins de o profundă încântare faţă de propria-i persoană, se duse în salon, cu paharul în mână.

Luminile erau stinse. Licărul roşu al terariului dădea penumbrei o nuanţă sângerie, bolnavă. Kress se apropie să-şi inspecteze domeniul. Era curios să vadă cum se descurcau negrii cu reparaţiile la castel. Căţeluşul îl lăsase în ruine.

Reconstrucţia mergea bine. Dar în timp ce examina lucrările prin ochelarii cu lupe, privirea i se opri asupra chipului de pe zid. Tresări.

Se dădu îndărăt, clipi, trase o înghiţitură zdravănă de vin şi privi din nou.

Chipul cioplit era chipul lui. Dar arăta altfel, total schimonosit. Avea obrajii buhăiţi şi porcini, iar surâsul se preschimbase într-un rânjet hâd. Părea incredibil de hain.

Iritat, Kress dădu ocol bazinului pentru a controla celelalte castele. Fiecare înfăţişa o imagine uşor diferită, dar, în ultimă instanţă, toate erau la fel.

Portocaliii renunţaseră la majoritatea detaliilor, dar rezultatul rămânea tot monstruos şi primitiv: o gură de brută şi ochi tâmpi.

Roşiii îi conferiseră un soi de zâmbet satanic, spasmodic. Colţurile gurii păreau să joace în mod straniu, dizgraţios.

Albii, preferaţii lui, ciopliseră un zeu crud şi idiot.

Turbat de mânie, Simon Kress împroşcă în odaie cu vinul rămas în pahar.

– Îndrăzniți, scrâșni el printre dinți. N-am să vă mai dau de mâncare o săptămână, ticăloșilor... Vocea îi deveni stridentă. Vă-nvăț eu minte!

Știa ce să facă. Ieși iute din cameră și reveni după câteva clipe cu o spadă veche de fier. Avea un metru lungime și vârful încă ascuțit. Kress zâmbi, se înălță pe vârfuri și trase în lături capacul bazinului, atât cât să-și poată vârî brațul în colțul de deșert pe care-l descoperise. Aplecându se, împunse cu spada castelul alb aflat dedesubt. Răsuci lama, mișcând-o înainte și înapoi, doborând turnuri și creneluri și ziduri. Nisipul și piatra se năruiră peste mobilii care alergau de colo-colo. Cu o smucitură a mâinii, rase caricatura insolentă, jignitoare, pe care i-o făcuseră regii de nisip. Apoi potrivi vârful spadei deasupra gurii negre ce ducea spre sălașul burții și împinse cu toată puterea. Auzi un sunet moale, lichid, și întâmpină rezistență. Toți mobilii se cutremurară și căzură. Mulțumit, Kress trase lama afară.

Vreme de-o clipă stătu să privească, întrebându-se dacă nu omorâse burta. Vârful spadei era umed și lipicios. Dar în cele din urmă regii de nisip începură din nou să se miște. Se mișcau anemic, încet, dar se mișcau.

Dădu să pună capacul la loc și să treacă la următorul castel, când simți că-i umbla ceva pe mână.

Scoase un țipăt și scăpă spada, scuturându-și violent brațul. Regele de nisip căzu pe mochetă. Îl strivi sub talpă și continuă să răsucească piciorul mult timp după ce știu că era mort. Când îl călcase îl auzise plesnind. Apoi, tremurând, se grăbi să astupe bazinul și

se repezi în baie. Își controlă tot trupul și stătu îndelung sub duș. Îmbrăcămintea o bagă în apă clocotită.

Ceva mai târziu, după câteva pahare de vin rece, reveni în salon. Se simțea nițel rușinat de spaima pe care i-o trăsese regele de nisip. Dar n-avea de gând să mai ridice capacul bazinului.

De acum înainte, capacul va rămâne închis. Permanent. Totuși, trebuia să-i pedepsească și pe ceilalți.

Kress decise să-și lubrifieze procesele mintale cu încă un pahar de vin. După ce-l isprăvi, îi veni inspirația. Se apropie surâzător de bazin și modifică puțin reglajul dispozitivului de umiditate.

Când adormi pe canapea, cu paharul de vin în mână, castelele de nisip se dizolvau lent în ploaie.

Îl treziră lovituri mânioase în ușa de la intrare.

Se ridică amețit, cu capul vuind. Mahmureala de după vin e cea mai păcătoasă dintre toate, își spuse. Cu pași împleticiți, se îndreptă spre vestibul.

În fața ușii stătea Cath m'Lane.

– Monstrule, hohoti ea. Avea fața umflată, roșie și udă de lacrimi. Am plâns toată noaptea, fii blestemat! Dar s-a terminat, Simon, s-a terminat.

– Mai încet, bombăni el. Sunt mahmur.

Cath înjură, îl îmbrânci în lături și dădu buzna în casă. De după un colț își făcu apariția măcelarul, intrigat de zgomot. Femeia îl scuipă și se năpusti în salon, urmată de Kress care abia își târa picioarele.

– Stai, făcu el, unde te... doar n-ai...

Încremeni, brusc îngrozit. Cath m'Lane avea în mâna stângă un baros.

– Nu, bolborosi el.

Cath se duse direct la bazinul regilor de nisip.

– Ţii chiar atât de mult la drăgălaşii ăştia, Simon? Atunci n-ai decât să trăieşti cu ei.

– Cath! răcni Kress.

Apucând barosul cu ambele mâini, femeia izbi din răsputeri în peretele bazinului. Sunetul loviturii îi răsună lui Kress drept în creştetul capului şi-i smulse un geamăt tânguitor. Dar plasticul rezistă.

Cath lovi din nou cu barosul. De data aceasta se auzi o pârâitură şi în perete apăru un păienjeniş de linii subţiri.

Kress se aruncă asupra ei în momentul în care femeia îşi lua avânt pentru a treia lovitură. Căzură amândoi, rostogolindu-se pe mochetă. Cath scăpă barosul şi încercă să-l sugrume, dar Kress îşi smuci capul şi-o muşcă de braţ, până la sânge. Se ridicară clătinându-se, gâfâind.

– Ar trebui să-ţi vezi mutra, Simon, îi spuse ea cu ură. Îţi picură sânge din gură. Arăţi ca unul din animalele tale. Cum ţi se pare gustul?

– Ieşi afară, scrâşni el. Dădu cu ochii de spada care-i căzuse din mână în ajun şi se grăbi s-o înşface. Ieşi afară, repetă, vânturând arma ca să-şi sublinieze cuvintele. Să nu-ndrăzneşti să te mai apropii de bazin.

Ea îi râse în nas.

– N-ai tu curajul ăsta, zise. Se aplecă să ridice barosul.

Kress scoase un urlet şi se repezi la ea. Până să-şi dea bine seama ce se întâmplă, lama de metal pătrunsese adânc în abdomenul femeii. Cath m'Lane se uită

năucă la el, apoi la spadă. Kress se trase îndărăt şi începu să scâncească.

– N-am vrut... voiam doar să...

Cath m'Lane era spintecată, însângerată, moartă, dar nu se îndura încă să cadă.

– Monstrule, izbuti să rostească, deşi avea gura plină de sânge. Apoi se răsuci, oribil, cu spada în ea şi, cu ultimele puteri, se izbi de peretele bazinului. Panoul fisurat se sparse şi Cath m'Lane se prăbuşi, într-o avalanşă de plastic, nisip şi noroi.

Kress începu să scoată ţipete scurte, isterice, şi se căţără pe una din canapele.

Ieşind din nămol, o mulţime de regi de nisip se revărsau pe podeaua salonului. Se târau peste cadavrul lui Cath. Câţiva se aventurară să traverseze mocheta şi ieşiră din cameră. Alţii se luară după ei.

Kress privi înmărmurit o coloană ce lua naştere sub ochii săi. Un pătrat viu, forfotitor, de regi de nisip, care purtau ceva, ceva cleios şi diform, o bucată de carne crudă, mare cât un cap de om. Coloana se depărta încet de bazin. Masa informă pulsa.

În clipa aceea, Kress se dezmetici şi o rupse la fugă.

Era după-amiază, târziu, când îşi luă inima-n dinţi să se întoarcă.

Fugise drept la aeroglisor şi-şi luase zborul spre cel mai apropiat oraş, la vreo cincizeci de kilometri distanţă, aproape bolnav de spaimă. Dar odată ajuns departe, în siguranţă, găsise un restaurant mai retras, dăduse pe gât câteva căni de cafea şi două tablete contra

mahmurelii, mâncase un mic dejun copios şi, încetul cu încetul, îşi venise în fire.

Evenimentele din cursul dimineţii fuseseră înspăimântătoare, dar n-avea să rezolve nimic frământându-se pentru cele întâmplate. Mai comandă cafea şi cântări situaţia, la rece.

Cath m'Lane murise ucisă de mâna lui. Putea să-şi dea în vileag fapta şi să susţină că fusese un accident? Puţin probabil. Fapt era că o înjunghiase, ba îi mai şi spusese poliţistei ăleia s-o lase în seama lui. Nu-i rămânea decât să şteargă toate urmele şi să spere că fosta lui amantă nu spusese nimănui unde plecase de dimineaţă. Ceea ce era probabil. Cadoul lui îi parvenise, cu siguranţă, abia seara, târziu. Spusese că a plâns toată noaptea şi venise neînsoţită. Foarte bine: trebuia să se descotorosească de un cadavru şi de un aeroglisor.

Mai rămâneau regii de nisip. În cazul lor, problema părea ceva mai dificilă. Nu încăpea îndoială că între timp scăpaseră cu toţii. Gândul că acum mişunau prin casă, în patul şi-n hainele lui, în cămara de alimente... I se făcu pielea găină. Se scutură şi-şi stăpâni repulsia. De fapt, n-avea să-i fie prea greu să-i extermine, se linişti el. Nu era nevoie să omoare fiecare mobil. Doar cele patru burţi, atâta tot. Şi pe-asta o putea face. Erau mari, după cum prea bine văzuse. Le va găsi şi le va ucide.

Înainte de a lua drumul casei, Simon Kress dădu o raită prin câteva magazine. Cumpără un costum de protecţie colant, care avea să-l acopere din cap până-n picioare, o grămadă de pungi cu granule otrăvitoare

contra şobolanilor şi o butelie pulverizatoare conţinând un pesticid ilegal, extrem de puternic. De asemenea, cumpără un dispozitiv de remorcare cu anclanşare magnetică.

De cum ajunse acasă, se apucă de lucru, metodic. Mai întâi ataşă aeroglisorul lui Cath de al său. În timp ce percheziţiona aparatul femeii, dădu peste prima dovadă de noroc. Cristalul cu înregistrarea holografică a bătăliei regilor de nisip, pe care-l făcuse Idi Noreddian, era pe scaunul din faţă. Îşi făcuse griji de pomană.

Îndată ce termină cu aeroglisoarele, se îmbrăcă în costum şi intră în casă, după cadavrul lui Cath.

Nu mai era acolo.

Scormoni conştiincios nisipul care începuse deja să se usuce, dar nici pomeneală; cadavrul dispăruse. Să fi izbutit să se târască afară de una singură? Era greu de crezut, dar Kress căută. O inspecţie sumară prin camere nu dădu la iveală nici cadavrul, nici vreo urmă a regilor de nisip. N-avea timp pentru investigaţii mai amănunţite, atâta vreme cât aeroglisorul incriminator se afla în faţa casei sale. Hotărî să încerce mai târziu.

La vreo şaptezeci de kilometri spre nord de conacul lui începea un lanţ de vulcani activi. Zbură într-acolo, cu aeroglisorul lui Cath la remorcă. Deasupra conului incandescent al celui mai mare dintre vulcani, tăie contactul magnetic şi privi vehiculul dispărând în lava de dedesubt.

Când reveni în faţa casei, se însera. Asta îl făcu să şovăie. O clipă, fu pe punctul de a decola din nou

spre oraș, pentru a-și petrece noaptea acolo. Pe urmă se răzgândi. Avea de lucru. Încă nu era în siguranță.

Împrăștie granule otrăvitoare pe terenul din jurul casei. Faptul n-avea să pară suspect nimănui. Avusese și-n alte rânduri probleme cu șobolanii. După ce termină, pregăti butelia cu pesticid și pătrunse iarăși în casă.

Străbătu clădirea, odaie după odaie, aprinzând peste tot lămpile, până ce fu scăldat într-o revărsare de lumină artificială. Se opri să deretice în salon, adunând cu lopata nisipul și cioburile de plastic și aruncându-le înapoi, în bazin. Așa cum se temuse, toți regii de nisip dispăruseră. Castelele erau surpate și strâmbe, mâncate de potopul pe care îl abătuse asupra lor mânia lui Kress, iar ruinele se fărâmițau pe măsură ce se zvânta nisipul.

Se încruntă și continuă să caute, cu butelia de otravă în spate, prinsă de bretelele petrecute peste umeri.

Jos, în pivnița pentru vinuri, dădu de corpul lui Cath m'Lane.

Zăcea la capătul scării abrupte, cu membrele răsucite, ca și când s-ar fi rostogolit pe trepte. Mobili albi mișunau pe tot trupul și, sub ochii lui Kress, cadavrul se mișcă, înaintând cu o smucitură pe podeaua de pământ bătucit.

Kress râse scurt și răsuci la maximum butonul care comanda intensitatea luminii. În unghiul cel mai îndepărtat, între două rafturi cu sticle de vin, văzu un castel pipernicit, din lut, cu o gaură neagră în mijloc.

Pe peretele pivniței, deslușì un crochiu rudimentar al chipului său.

Cadavrul se smuci din nou și avansă alți câțiva centimetri către castel. Kress avu subit viziunea burții albe ce aștepta flămândă. În cel mai bun caz ar fi putut să-i încapă în gură o bucată din laba piciorului lui Cath... Nu, era prea absurd. Emise un nou hohot de râs și începu să coboare treptele, cu degetul pregătit să apese pe butonul tubului pulverizator care-i încolăcea brațul drept. Regii de nisip – sute de mobili ce se mișcară ca unul singur – abandonară imediat cadavrul și formară o linie de bătaie, un câmp alb între el și burta lor.

Brusc, lui Kress îi veni altă idee. Zâmbi și lăsă în jos mâna în care ținea furtunul.

– Cath a fost întotdeauna cam greu de înghițit, vorbi cu glas tare, încântat de propriu-i spirit. Mai ales pentru una de dimensiunile tale. Stai niței, o să-ți dau o mână de ajutor, în definitiv, pentru ce există zei?

Urcă scările, pentru a se înapoia după câteva clipe cu un satâr. Răbdători, regii de nisip așteptară și priviră în timp ce Kress o ciopârțea pe Cath m'Lane în bucăți mici, ușor de digerat.

În noaptea aceea, Simon Kress dormi îmbrăcat în costumul colant, cu pesticidul la îndemână, dar n-avu nevoie de el. Albii, sătui, rămaseră în pivniță, iar pe ceilalți nu-i zări nicăieri.

A doua zi dimineaţă termină de curăţat în salon. Când fu gata, nu mai exista nicio urmă a încăierării, în afara bazinului spart.

Îmbucă ceva în grabă şi reluă vânătoarea regilor de nisip lipsă. La lumina zilei, nu-i fu prea greu. Negrii se aciuiseră în grădiniţa japoneză şi înălţaseră un castel încărcat cu obsidian şi cuarţ. Pe roşii îi găsi în fundul piscinei pe care o lăsase de multă vreme în părăsire şi care se umpluse parţial cu nisipul cărat de vânt ani de-a rândul. Zări peste tot mobili de ambele culori, mulţi dintre ei cărând granule de otravă spre burţi. Kress conchise că pesticidul nu era necesar. N-avea rost să rişte o înfruntare, când putea lăsa otrava să-şi facă efectul. Până seara, amândouă burţile vor fi moarte.

Singurii care mai lipseau la apel erau regii de nisip de culoare portocalie. Kress dădu de mai multe ori ocol vilei, în spirale din ce în ce mai largi, dar nu zări nici urmă de ei. Când începu să transpire în costumul lipit de trup – era o zi caniculară –, ajunse la concluzia că, de fapt, n-avea importanţă. Dacă erau pe undeva prin preajmă, probabil că se îndopau cu granule otrăvitoare, asemenea roşilor şi negrilor.

În timp ce se întorcea spre casă, strivi sub talpă – cu destulă satisfacţie – mai mulţi regi de nisip. Înăuntru, se dezbrăcă de costum, mâncă pe îndelete un prânz savuros şi îşi îngădui, în sfârşit, să se destindă. Era stăpân pe situaţie. Două dintre burţi aveau să răposeze curând, a treia se afla la loc sigur şi-i putea face de petrecanie după ce avea să termine treaba pe care i-o dase, iar pe-a patra nu se îndoia de fel că o

va găsi. Cât despre Cath, orice urmă a vizitei sale fusese eliminată.

Reveria îi fu întreruptă de ecranul telefonului care începu să clipească. Era Jad Rakkis. Îl anunță fudul că la jocurile strategice din seara aceea avea să aducă niște viermi canibali.

Kress uitase cu totul de jocuri, dar își reveni numaidecât.

– Oh, Jad, scuze. Am uitat să-ți spun. Până la urmă mi s-a făcut lehamite de toată povestea și m-am descotorosit de regii de nisip. Niște lighioane scârboase. Îmi pare rău, dar n-o să fie nimic la mine diseară.

Rakkis întrebă indignat:

– Și eu ce să fac cu viermii?

– Pune-i într-un coș de fructe și trimite-i cuiva drag, răspunse Kress și închise.

Înfrigurat, se apucă să-i sune pe ceilalți. N-avea nevoie să-i pice nimeni pe cap, acum, când regii de nisip mai trăiau și forfoteau în jurul casei.

În timp ce forma numărul Idiei Noreddian își dădu seama de o omisiune supărătoare. Ecranul începu să se lumineze, semn că la capătul celălalt cineva răspunsese. Kress închise repede aparatul.

O oră mai târziu, Idi își făcu punctuală apariția. Se arătă surprinsă de contramandarea petrecerii, dar perfect încântată de perspectiva unei seri în doi, alături de Kress. O distră povestindu-i cum reacționase Cath la spectacolul pe care-l înregistraseră ei. În cursul discuției reuși să se convingă că Idi nu relatase nimănui mica lor glumă. Dădu din cap mulțumit și

turnă din nou vin în pahare. Pe fundul sticlei nu mai rămăseseră decât câteva picături.

– Trebuie să mai aduc o sticlă, spuse el. Hai cu mine în pivniță, să alegem împreună un vin bun. Ai avut întotdeauna gusturi mai rafinate decât ale mele.

Îl însoți cu destul entuziasm, dar la capătul de sus al scărilor, după ce Kress deschise ușa și o lăsă să treacă în față, șovăi.

– Unde-i lumina? întrebă ea. Și mirosul... Ce-i mirosul ăsta ciudat, Simon?

Când o îmbrânci, femeia îi aruncă o privire mirată. Apoi se rostogoli pe scări, țipând. Kress trânti ușa și începu s-o bată în cuie, folosind scândurile și ciocanul pneumatic pe care le lăsase acolo anume. De cum isprăvi, o auzi pe Idi gemând.

– M-am rănit, strigă ea. Simon, ce-i aici?

Brusc, scoase un țipăt ascuțit. Apoi începură urletele.

Nu conteniră ore în șir. Kress se înfundă în senzorium, programându-și o comedie picantă ca să-și alunge din gând pivnița.

Când fu sigur că Idi era moartă, îi cără aeroglisorul la vulcani și-i făcu vânt. Dispozitivul magnetic se dovedea o investiție bună.

Zgomote ciudate, ca niște râcâituri, răzbăteau din spatele ușii de la pivniță a doua zi dimineață când Kress coborî să vadă care era situația. Ascultă neliniștit câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva Idi

Noreddian supraviețuise și scurma sub ușă ca să iasă afară. Greu de crezut; probabil că erau regii de nisip. Iar implicațiile acestei concluzii nu-i plăceau deloc lui Kress. Hotărî să lase ușa ferecată, cel puțin o vreme, și ieși afară cu o cazma, să îngroape burțile roșie și neagră în castelele lor.

Le găsi cum nu se poate mai pline de viață. Castelul negru sclipea învеșmântat în așchii de obsidian, iar regii de nisip se agitau de zor primprejur, reparând și îmbunătățind. Turnul cel mai înalt i-ar fi ajuns lui Kress până la șold și pe el se afla o caricatură hidoasă a chipului său. Când se apropie, negrii se opriră din lucru și formară imediat două falange amenințătoare. Kress aruncă o privire peste umăr și zări alții, care se adunau să-i închidă retragerea. Speriat, azvârli cazmaua și sări din capcană, strivind sub cizme câțiva mobili.

Castelul roșu se înălța lipit de peretele piscinei. Burta sălășluia la adăpost, într-un puț înconjurat de nisip, bucăți de beton și parapete. Roșiii mișunau pe tot fundul bazinului. Kress îi privi în timp ce târau în castel un șobolan și o șopârlă uriașă. Îngrozit, făcu un pas înapoi și simți ceva scrâșnindu-i sub talpă. Se uită și văzu trei mobili care i se cățărau pe picior. Îi scuturâ și-i terciui cu sete, dar alții se apropiau deja cu repeziciune. Erau mai mari decât și-i amintea. Unii erau cât un deget de lungi.

O luă la goană. Când ajunse în casă, inima-i bătea nebunește și abia mai putea să respire. Ușa se închise în urma lui și Kress se grăbi s-o zăvorască. Știa că vila

era perfect izolată împotriva insectelor şi a rozătoarelor. Cât timp rămânea înăuntru n-avea de ce să se teamă.

Câteva înghiţituri de alcool îl mai calmară. Aşadar, otrava nu-i afecta, gândi el. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Wo îi atrăsese atenţia că burta putea să mănânce orice. Mai bău un pahar, ca să prindă curaj, apoi se îmbrăcă în costum şi-şi agăţă în spinare butelia. Deschise uşa.

Afară, regii de nisip aşteptau.

Avea în faţă două oştiri aliate împotriva ameninţării comune. Numărul mobililor era mai mare decât şi-ar fi putut închipui. Blestematele de burţi păreau a fi mai prolifice decât şobolanii. Terenul din faţa casei era plin de regi de nisip, un imens covor târâtor.

Kress îndreptă furtunul spre ei şi apăsă pe buton. O ceaţă cenuşie coborî asupra celui mai apropiat şir de mobili. Kress plimbă tubul dintr-o parte într-alta.

Oriunde îi ajungea ceaţa, regii de nisip se zvârcoleau violent şi mureau în spasme. Kress zâmbi. Nu-i puteau ţine piept. Continuă să pulverizeze, descriind un arc mare de cerc înaintea lui şi păşi încrezător peste crusta de cadavre negre şi roşii. Oştile bătură în retragere. Kress mai făcu doi paşi, având grijă să-şi croiască drum către burţi.

Dintr-odată, retragerea încetă. O mie de regi de nisip se năpustiră spre el.

Kress se aşteptase la un contraatac. Se propti pe picioare şi începu să mături cu sabia de ceaţă, plimbând-o cu mişcări şerpuitoare. Mobilii veneau înspre el şi mureau. Câţiva reuşiră să trăiască; nu putea

stropi pretutindeni deodată. Îi simți cățărându-i-se pe picioare, le simți mandibulele mușcând neputincioase în plasticul rezistent al costumului. Îi ignoră și continuă să pulverizeze.

Apoi începu să simtă izbituri moi în cap și pe umeri.

Îl apucă tremuratul, se răsuci și privi deasupra lui. Toată fațada casei colcăia de regi de nisip. Negri și roșii, cu sutele. Se aruncau de sus asupra lui. Cădeau de jur împrejur. Unul ateriză pe placa transparentă care-i acoperea fața și vreme de o secundă cumplită, până ce-l mătură cu dosul mâinii, îi văzu mandibulele ce hăpăiau cu furie în dreptul ochilor lui.

Smuci furtunul și pulverizâ văzduhul, pulverizâ casa, pulverizâ până când întregul desant aerian al regilor de nisip fu mort sau pe moarte. Ceața îl înconjură, făcându-l să tușească. Tuși și continuă să pulverizeze. Abia după ce curăță toată fațada își întoarse atenția spre sol.

Erau de jur împrejurul lui, pe el, viermuiau cu zecile pe corpul lui, iar alții, cu sutele, se grăbeau să li se alăture. Proiectă ceața asupra lor. Furtunul îi muri în mână. Kress auzi un șuierat puternic și pâcla uriașă se răspândi într-un nor mare dintre umerii săi, învăluindu-l, sufocându-l, arzându-l și încețoșându-i ochii. Pipăi după tub și când își retrase mâna o întrezări acoperită cu regi de nisip muribunzi. Furtunul era tăiat; îl retezaseră cu mandibulele. Kress rămase acoperit de giulgiul pesticidului, orb. Se împiedică de ceva și urlă, apoi o luă la fugă spre casă, scuturându-se înnebunit de regii de nisip care-i acopereau trupul.

Înăuntru, zăvorî uşa, se aruncă pe mochetă şi se rostogoli într-o parte şi-n alta până când fu sigur că-i strivise pe toţi. Butelia îşi dădea duhul, fâsâind anemic. Kress lepădă costumul şi se vârî sub duş. Jetul fierbinte îl opări şi-i lăsă pielea roşie şi sensibilă, dar cel puţin nu mai simţea că i se încreţeşte carnea.

Îmbrăcă hainele cele mai groase pe care le avea – indispensabili de iarnă, pantaloni de piele – scuturându-le pe fiecare în parte, cu gesturi nervoase. „La dracu'!", nu contenea să bolborosească, „la dracu'!" Avea gâtlejul uscat. După ce inspectă în amănunţime vestibulul ca să se asigure că nu exista niciun pericol, îşi îngădui să se aşeze şi să-şi toarne de băut. „La dracu'!", înjură iarăşi. Îi tremura mâna şi, în timp ce turna în pahar, stropi mocheta.

Alcoolul îl mai calmă, dar nu izbuti să-i alunge spaima. Mai dădu pe gât un pahar, apoi se apropie pe furiş de fereastră. Pe geamul gros din plastic se plimbau regi de nisip. Înfiorat, se retrase până în dreptul consolei de comunicaţii. Gândurile îi alergau nebuneşte. Trebuia să ceară ajutor. Să telefoneze autorităţilor. Poliţia va aduce aruncătoare de flăcări şi...

Simon Kress înţepeni cu mâna pe claviatură şi gemu. Nu putea să cheme poliţia. Ar fi fost nevoit să le spună şi de albii din pivniţă şi-acolo ar fi dat de cadavre. Chiar dacă burta apucase s-o dea gata pe Cath m'Lane, în mod cert n-o terminase încă pe Idi Noreddian. Fiindcă pe ea n-o ciopârţise. Şi oricum, mai erau oasele. Nu..., poliţia rămânea o soluţie doar în ultimă instanţă.

Încruntat, se așeză în fața consolei. Echipamentul său de comunicații acoperea un perete întreg; de aici putea lua legătura cu orice loc de pe Baldur. Dispunea de o grămadă de bani și de ingeniozitate; întotdeauna fusese mândru de ingeniozitatea lui. Nu se putea să nu găsească el o soluție până la urmă.

La un moment dat se gândi să o sune pe Wo, dar renunță repede la idee. Wo știa prea multe, va pune întrebări, iar el nu avea deloc încredere în ea. Nu, îi trebuia cineva care să-i dea ascultare fără să pună întrebări.

Se lumină brusc la față și pe buze îi apăru un zâmbet. Simon Kress avea relații. Formă un număr pe care nu-l mai folosise de foarte multă vreme.

Pe ecran se materializă chipul unei femei: părul alb, expresia afabilă, un nas lung și coroiat. Vocea vioaie și sigură.

– Simon! Cum mai merg afacerile?

– Afacerile merg bine, Lissandra, răspunse Kress. Am o treabă pentru tine.

– O execuție? Prețurile mele au mai crescut între timp, Simon. Nu uita c-au trecut zece ani.

– Vei fi bine plătită, o asigură Kress. Știi că nu mă zgârcesc. Am nevoie de tine pentru o deratizare.

– Nu-i necesar să recurgi la eufemisme, Simon. Convorbirea e ecranată.

– Nu, nu, vorbesc serios. Am o problemă care ține de deratizare. Niște dăunători periculoși. Vreau să mă scapi de ei. Dar fără întrebări. Înțelegi?

– Înțeleg.

– Bun. O să ai nevoie de... ăă, trei sau patru oameni. Îi echipezi cu costume colante termorezistente şi cu aruncătoare de flăcări sau lasere sau altceva de genul ăsta. Vii la mine, la conac. O să-ţi dai imediat seama despre ce-i vorba. Gândaci. O invazie de gândaci. În grădiniţa japoneză şi-n fosta piscină ai să vezi nişte castele. Le distrugi, omori tot ce-i în ele. Pe urmă să baţi la uşă şi-o să-ţi arăt ce mai e de făcut. Poţi s-ajungi repede?

Faţa de pe ecran rămase impasibilă.

– Într-o oră suntem la tine.

Lissandra se ţinu de cuvânt. Sosi într-un aeroglisor lung şi negru, întovărăşită de trei operatori. Kress îi privi din spatele ferestrei de la etaj. Erau îmbrăcaţi cu toţii în costume colante din plastic negru, cu feţele ascunse sub cagule. Doi dintre ei erau înarmaţi cu aruncătoare de flăcări, al treilea avea un tun laser şi grenade. Lissandra nu purta nicio armă; Kress o recunoscu după felul în care dădea ordine.

Mai întâi survolară la mică înălţime terenul din jurul casei, pentru a examina situaţia. Regii de nisip parcă înnebuniră. Mobilii stacojii şi negri începură să alerge bezmetici de colo-colo. Din punctul său de observaţie de la etaj, Kress vedea bine castelul din grădina japoneză. Era înalt cât un stat de om. Meterezele-i viermuiau de apărători negri şi un şuvoi neîntrerupt de mobili se scurgea în adâncuri.

Apoi aeroglisorul Lissandrei ateriză lin lângă vila lui Kress, iar operatorii săriră afară şi-şi amorsară armele. Păreau neoameni, aducători de moarte.

Armata neagră se masă între el şi castel. Roşiii... Kress îşi dădu brusc seama că nu-i vedea nicăieri pe roşii. Clipi. Unde dispăruseră?

Lissandra arătă cu mâna şi strigă ceva. Purtătorii de aruncătoare de flăcări se depărtară unul de celălalt şi deschiseră focul asupra regilor de nisip negri. Armele lor tuşiră sec, apoi mugiră, împroşcând limbi lungi de flăcări albastre-roşii. În faţă, regii de nisip zvâcneau scurt, se chirceau şi mureau. Operatorii începură să plimbe focul dintr-o parte în alta, cu mişcări sigure, perfect armonizate, împletind cele două jeturi de flăcări. Înaintau cu paşi atenţi, măsuraţi.

Oastea neagră arse şi se dezagregă. Mobilii se împrăştiară în toate direcţiile, unii gonind spre castel, alţii spre inamic. Niciunul nu ajunse până la mânuitorii aruncătoarelor de flăcări. Oamenii Lissandrei erau profesionişti.

Apoi unul dintre ei se împiedică.

Sau păru că se împiedică. Kress se uită mai atent şi observă că solul cedase sub picioarele omului. Tuneluri, gândi el, cu un fior de groază; tuneluri, capcane. Operatorul se scufundase până la mijloc, când deodată pământul din jurul lui păru că erupe, şi regi de nisip stacojii îl năpădiră din toate părţile. Omul azvârli arma, începu să-şi lovească şi să-şi zgârie turbat propriul trup, acoperit de mobili. Urletele pe care le scotea erau oribile.

Tovarășul său ezită, apoi se răsuci brusc și împroșcă flăcări. Vâlvătaia înghiți om și regi de nisip. Urletele încetară subit. Mulțumit, operatorul se întoarse din nou spre castel și mai făcu un pas, dar se trase grăbit înapoi în clipa în care călcă în gol și piciorul îi dispăru în nisip până la gleznă. Încercă să-l scoată și să se retragă, dar tot terenul din jur ceda dintr-odată. Omul se dezechilibră și se poticni, apoi căzu bătând aerul cu brațele și regii de nisip dădură năvală de pretutindeni, o masă clocotitoare care-l acoperi în timp ce se zbătea și se zvârcolea. Aruncătorul de flăcări nu-i mai era de niciun folos.

Kress se apucă să bată sălbatic în geam și să strige ca să atragă atenția.

– Castelul! Distrugeți castelul!

Lissandra, care rămăsese lângă aeroglisor, auzi și făcu un semn. Al treilea operator ațintì tunul cu laser și trase. Fasciculul vibră pe deasupra solului și reteză vârful castelului. Omul îl orientă iute în jos, hăcui nisipul și meterezele de piatră. Turnurile se prăbușiră. Chipul lui Kress se dezintegră. Laserul mușcă în pământ, scormoni de jur împrejur. Castelul se năruì; nu mai era decât o movilă de nisip. Dar mobilii negri continuau să se miște. Burta era îngropată adânc; n-o atinseseră.

Lissandra dădu un nou ordin. Operatorul ei lăsă laserul, amorsă o grenadă și țâșni înainte. Sări peste cadavrul fumegând al primului om, ateriză pe pământ tare, în grădinița lui Kress, și aruncă proiectilul. Grenada poposi drept în vârful mormanului de ruine care

fusese castelul negru. O lumină albă, orbitoare, arse ochii lui Kress și în grădiniță se înălță o coloană uriașă de nisip, de pietre și de mobili. Câteva clipe, praful acoperi totul. De sus, ploua cu regi de nisip și bucăți de regi de nisip.

Kress văzu că mobilii negri erau țepeni, morți.

– Piscina! strigă el din spatele geamului. Distrugeți castelul din piscină!

Lissandra înțelese numaidecât; solul era presărat cu negri inerți, dar roșiii se regrupau cu iuțeală pentru atac. Omul din grădină șovăi un moment, apoi desprinse de la șold altă grenadă. Făcu un pas înainte, dar Lissandra îl strigă, iar el se întoarse și începu să alerge spre ea.

Pe urmă totul fu simplu. Omul sări în aeroglisor și Lissandra decolă imediat. Kress se repezi la altă fereastră, în odaia alăturată. Îi văzu trecând în zbor razant pe deasupra piscinei, în timp ce operatorul bombarda castelul roșu, de la adăpostul vehiculului. După a patra trecere, castelul era de nerecunoscut, iar regii de nisip, nemișcați.

Lissandra dădu dovadă de conștiinciozitate. Își puse omul să mai bombardeze fiecare castel de câteva ori. Apoi folosiră tunul cu laser, frământând metodic terenul, până ce fu evident că nimic viu n-ar mai fi putut rămâne întreg sub pământul răscolit.

În cele din urmă, veniră să-i bată la ușă. Kress le deschise, cu un zâmbet de smintit.

– Minunat, spuse. Minunat.

Lissandra își smulse de pe cap cagula costumului.

– Chestia asta o să te coste, Simon. Am pierdut doi oameni, ca să nu mai pomenesc de pericolul la care m-am expus personal.

– Bineînțeles, se grăbi s-o asigure Kress. O să fii bine plătită, Lissandra. Cât vrei, numai să termini treaba.

– Ce mai e de făcut?

– Trebuie deratizată și pivnița, zise Kress. Jos mai e un castel. Dar va trebui să vă descurcați fără explozie. Nu vreau să-mi dărâmați casa.

Lissandra îi făcu semn operatorului.

– Du-te și ia aruncătorul lui Rajk. Cred că-i intact.

Omul reveni înarmat, pregătit, tăcut. Kress îi conduse la subsol.

Ușa masivă era tot bătută în cuie, cum o lăsase. Dar se curbase ușor în afară, ca și cum dinăuntru s-ar fi exercitat o presiune colosală. Lui Kress nu-i plăcu nici înfățișarea ușii, nici liniștea care domnea în subsol. Avu grijă să stea cât mai departe în vreme ce subalternul Lissandrei scotea cuiele și scândurile.

– Crezi că nu-i niciun pericol? se pomeni mormăind și arătă cu degetul aruncătorul de flăcări. Nu mă încântă nici perspectiva unui incendiu.

– Am laserul, răspunse Lissandra. O să-i nimicim cu laserul. De aruncător probabil că nu va mai fi nevoie. L-am luat însă pentru orice eventualitate. Există lucruri mai rele decât focul, Simon.

Kress dădu din cap.

Ultima scândură fu desprinsă de pe ușa pivniței. Din partea cealaltă tot nu se auzea nimic. Lissandra dădu un ordin scurt și operatorul făcu doi pași înapoi,

se postă în spatele ei şi aţinti aruncătorul de flăcări peste uşă. Femeia îşi trase cagula pe cap, înălţă laserul, păşi înainte şi deschise brusc uşa.

Nicio mişcare. Niciun sunet, în pivniţă era întuneric.

– Unde-i lumina? întrebă Lissandra.

– Chiar după uşă, răspunse Kress. Pe dreapta. Bagă de seamă la trepte, sunt cam abrupte.

Lissandra călcă pragul, trecu laserul în mâna stângă şi pipăi cu dreapta după comutator. Nu se întâmplă nimic.

– L-am găsit, zise ea, dar nu vrea să...

Scoase un ţipăt şi sări înapoi. Un rege de nisip alb, mare, i se agăţase de încheietura mâinii. Din locul în care îşi înfipsese mandibulele, perforând mănuşa din plastic, ţâşnea sânge. Era cel puţin cât mâna ei de mare.

Lissandra execută un dans hidos pe palierul din faţa uşii, apoi începu să-şi izbească mâna de peretele alăturat. O dată şi încă o dată şi încă. Regele de nisip se desprinse şi căzu cu o bufnitură grea, lipicioasă. Lissandra gemu şi se lăsă în genunchi.

– Cred că mi-am fracturat degetele, rosti cu glas moale. Mâna îi sângera abundent. Laserul pe care-l scăpase zăcea lângă uşa pivniţei.

– Eu nu cobor acolo, anunţă operatorul ei, cu un ton care nu admitea replică.

Lissandra îşi ridică ochii spre el.

– Nu, zice. Rămâi în prag şi pârjoleşti tot interiorul. Faci totul scrum. Ai înţeles?

Omul dădu din cap.

– Casa, se văită Kress. Casa mea...

Simțea cum i se vălurește stomacul. Regele de nisip alb fusese imens. Oare câți ca el mai erau jos, în pivniță?

– Nu, spuse deodată. Lăsați-i în pace. M-am răzgândit. Lăsați-i în pace.

Lissandra îl înțelese greșit. Întinse mâna. Era năclăită de sânge și de o zeamă neagră-verzuie.

– Odorul tău scump m-a mușcat prin mănușă și-ai văzut cu ochii tăi cât a durat până l-am desprins. Puțin îmi pasă de casa ta, Simon. Tot ce-i acolo jos trebuie să moară.

Kress abia dacă auzi ce-i spunea. I se părea că deslușește mișcări în bezna din spatele ușii. Își imagină o armată albă, năvălind afară. O armată de mobili, mari cât regele de nisip care o atacase pe Lissandra. Se văzu pe el însuși, înșfăcat de o sută de brațe subțiri și târât în întunericul unde burta aștepta flămândă.

– Nu, bolborosi el.

Nu-i dădură nicio atenție.

Kress se năpusti înainte și umărul său izbi spatele operatorului exact în clipa în care se pregătea să deschidă focul. Omul icni, își pierdu echilibrul și zbură peste pragul ușii, în beznă. Kress ascultă cum se ducea de-a rostogolul pe scări. După aceea urmară alte zgomote; fojgăieli și mușcături, și plescăituri.

Kress se întoarse brusc spre Lissandra. Trupu-i era scăldat în sudoare rece, dar simțea o excitație bolnăvicioasă. Ceva aproape sexual.

Prin cele două găuri ale cagulei, ochii reci ai Lissandrei îl fixau calmi.

– Ce ai de gând? întrebă ea când Kress se aplecă să ia laserul de lângă tocul uşii. Simon!

– Fac pace, răspunse el chicotind. Nu-i vor face niciun rău zeului, nu, nu-i vor face nimic zeului cât timp zeul e bun şi darnic. Am fost crud. I-am înfometat. Trebuie să compensez relele, înţelegi?

– Eşti nebun, spuse Lissandra.

Fură ultimele ei cuvinte. Kress îi făcu în piept o gaură prin care şi-ar fi putut trece braţul. Târî cadavrul în pragul uşii şi-i făcu vânt pe scări. Zgomotele se amplificară; trosnete chitinoase, râcâieli, clefăituri groase, lichide. Pentru a doua oară, Kress bătu uşa în cuie.

În timp ce părăsea subsolul, se simţi copleşit de un profund sentiment de mulţumire, un sentiment care-i îmbrăca frica precum un strat de sirop. Se îndoia că era sentimentul lui.

Avusese intenţia să plece de-acasă, să-şi ia zborul imediat spre oraş şi să închirieze o cameră pentru o noapte sau, poate, pentru un an. În loc să-şi pună în aplicare planul, se apucă să bea. De ce, nu era nici el prea sigur. Bău vârtos ore în şir, apoi vărsă violent totul pe mocheta din salon. La un moment dat, adormi. Când se trezi, casa era cufundată în întuneric.

Se chirci deodată, pe canapea. Auzea zgomote. Se mişca ceva în pereţi. Erau pretutindeni, în jurul lui. Auzul îi devenise extraordinar de ascuţit. Fiecare scârţâitură imperceptibilă era pasul unui rege de nisip. Închise ochii şi aşteptă, aşteptă atingerea lor

îngrozitoare, neîndrăznind să se mişte, de frică să nu atingă vreunul.

Începu să plângă înăbuşit, nemişcat.

Trecu o bucată de vreme fără să se întâmple nimic.

Deschise din nou ochii. Tremura. Încet, întunericul se îmblânzi şi se dizolvă. Prin ferestrele înalte se prelinse lumina Lunii. Ochii i se adaptară.

Salonul era pustiu. Nu văzu nimic, nicăieri. Nu fusese nimic, nicăieri. Numai spaima lui de om beat.

Simon Kress se îmbărbătă, coborî de pe canapea şi aprinse lumina.

Nimic, nicăieri. Încăperea era goală, cufundată în linişte.

Trase cu urechea. Nimic. Niciun sunet. Pereţii erau muţi. Totul fusese rodul imaginaţiei lui, al fricii lui.

Brusc, îşi aduse aminte de Lissandra şi de cele petrecute în pivniţă. Un val de ruşine şi furie îl năpădi dintr-odată. De ce o făcuse? Ar fi putut s-o ajute să ardă tot, să extermine tot. *De ce...* ştia de ce. Din cauza burţii, a burţii care băgase spaima în el. Wo îi spusese că are aptitudini psionice, chiar când e mică. Dar acum era mare, era uriaşă. Le devorase pe Cath şi pe Idi, iar de curând îi mai picaseră două trupuri. Avea să crească şi mai mult. Şi-n plus, gândi el, prinsese gustul cărnii de om.

Începu să tremure, dar, încă o dată, izbuti să se controleze şi să-şi recapete calmul. Lui nu-i va face niciun rău, el era zeul, albii fuseseră dintotdeauna preferaţii lui.

Își aminti cum o împunsese cu spada. Asta fusese înainte de a veni Cath. Dracu' s-o ia pe Cath!

Nu putea rămâne aici. Burții o să i se facă iar foame. Pe cât e de mare, nu va dura prea mult. Iar pofta ei de mâncare va fi năprasnică. Ce va face atunci? Trebuia să plece de-acasă cât mai degrabă, să se refugieze în oraș, la adăpost, acum, cât timp burta se mai afla închisă în pivniță. Jos nu era decât mortar și pământ bătătorit, iar mobilii puteau săpa galerii. Dacă apucau să iasă afară... Kress nu vru să se gândească mai departe.

Se duse în dormitor și-și făcu bagajele. Umplu trei valize. Nu luă decât un singur rând de haine de schimb; restul spațiului îl ocupă cu bunuri de valoare – bijuteriile, obiectele de artă și alte lucruri de care n-ar fi fost în stare să se despartă. N-avea de gând să se mai întoarcă.

Măcelarul se luă după el pe scări, privindu-l cu ochi triști și sticloși. Era tare jigărit. Kress își dădu seama că nu-i mai dăduse de mâncare de-o veșnicie. În mod normal, se hrănea singur, dar, fără-ndoială, prăzile se răriseră în ultima vreme. Când dădu să i se agațe de picior, Kress îl înjură și-l lovi cu botul cizmei. Animalul se retrase, jignit.

Cărând neîndemânatic valizele, Kress se strecură afară și închise ușa în urma lui.

Câteva clipe rămase cu spatele lipit de peretele casei, cu inima zbătându-i-se în coșul pieptului. Între el și aeroglisor nu erau decât câțiva metri. Se temea să-i parcurgă. Luna strălucea puternic, iar terenul din fața vilei era scena unui măcel. Cadavrele celor doi

oameni ai Lissandrei zăceau acolo unde căzuseră, unul răsucit şi carbonizat, celălalt, umflat, sub mormanul de regi de nisip morţi. Şi mobilii... mobili negri şi roşii peste tot, de jur împrejur. Trebui să facă un efort ca să-şi aducă aminte că erau morţi. Arătau de parcă ar fi stat în aşteptare, aşa cum aşteptaseră de atâtea ori, înainte.

Tâmpenii, îşi spuse Kress. Alte spaime de beţiv. Văzuse cu ochii lui cum explodaseră castelele. Regii de nisip erau morţi, iar burta albă rămăsese ferecată în pivniţă. Respiră de câteva ori adânc, conştiincios, şi păşi peste regii de nisip. Scrâşneau. Călcă sălbatic, apăsându-i cu toată talpa, în nisip. Nu mişcau.

Kress zâmbi şi traversă încet câmpul de luptă, ascultând sunetele, sunetele siguranţei.

Scrâşnet. Trosnet. Scrâşnet.

Lăsă jos valizele şi deschise uşa aeroglisorului.

Ceva se mişcă, din umbră în lumină. O formă albicioasă, pe scaunul vehiculului. Lungă cât antebraţul lui. Mandibulele se închiseră cu un clămpănit uşor şi şase ochi mici, dispuşi de jur împrejurul corpului, îl priviră.

Kress îşi udă lenjeria şi se trase încet îndărăt.

În interiorul aeroglisorului se iscară alte mişcări. Lăsase uşa deschisă. Regele de nisip ieşi afară şi se îndreptă spre el, încet, prudent. Mai ieşiră câţiva. Îl aşteptaseră. Stătuseră ascunşi sub scaune, îngropaţi în tapiserie. Dar acum se iveau. Începură să formeze un cerc strâmb în jurul aparatului.

Kress își trecu vârful limbii peste buze, se întoarse, porni iute spre aeroglisorul Lissandrei.

Se opri înainte de a fi ajuns la jumătatea drumului. Și în celălalt aparat se mișcau umbre. Niște forme mari, ca niște larve, abia întrezărite sub razele lunii.

Kress scoase un vaiet înăbușit și bătu în retragere, către casă. Când ajunse în fața ușii, își ridică privirea.

Numără vreo zece-douăsprezece trupuri lungi, albicioase, ce se plimbau încolo și-ncoace pe peretele clădirii. Patru dintre ele formau un grup compact, la capătul de sus al foișorului părăsit în care sălășluise odinioară șoimul hoinar. Sculptau ceva. Un chip. Un chip foarte ușor de recunoscut.

Simon Kress urlă și fugi în casă.

O cantitate suficientă de băutură îi aduse uitarea rapidă de care avea nevoie. Dar se trezi. În pofida tuturor lucrurilor, se trezi. Avea o migrenă înfiorătoare, puțea și-i era foame. O, ce foame-i era! Nu fusese atât de flămând niciodată.

Kress știa că nu *al său* era stomacul care cerea de mâncare.

Un rege de nisip alb îl privea de pe dulapul de haine din dormitor, mișcându-și încet antenele. Era la fel de mare ca mobilul care ieșise noaptea trecută din aeroglisor. Kress încercă să nu se chircească de spaimă.

– O să... o să-ți dau de mâncare, spuse el. O să-ți dau de mâncare.

Avea gura îngrozitor de uscată, ca șmirghelul. Își linse buzele și o zbughi din odaie.

Casa era plină de regi de nisip; trebuia să se uite tot timpul pe unde calcă. Păreau cu toții prinși în câte-o treabă, fiecare cu sarcina lui. Aduceau modificări vilei, intrau și ieșeau prin pereți, ciopleau și sculptau. De două ori își zări chipul holbându-se la el din locuri neașteptate. Chipurile erau pocite, strâmbe, schimonosite de groază.

Ieși afară să ia cadavrele care începuseră să putrezească în curte, sperând că va potoli foamea burții albe. Cadavrele dispăruseră. Amândouă. Kress își aminti cu câtă ușurință puteau căra mobilii lucruri de câteva ori mai grele decât propria lor greutate.

Gândul că, după tot ce mâncase, burta mai era *încă* flămândă, îl făcu să se înfioare.

Când se întoarse în vestibul, o coloană de regi de nisip cobora scările. Fiecare mobil căra câte o bucată din măcelarul lui. Capul păru să-l privească plin de reproș când trecu pe lângă el.

Kress goli congelatoarele, bufetele, cămara, îngrămădind toată mâncarea din casă în mijlocul bucătăriei. Vreo zece albi așteptau s-o ia. Evitară alimentele congelate, pe care le lăsară să se dezghețe într-o băltoacă mare, dar transportară restul, în întregime.

După ce toată mâncarea se făcu nevăzută, Kress simți că junghiurile de foame i se mai domolesc, deși nu mâncase nimic. Dar știa că răgazul nu va dura. Curând, burții îi va fi din nou foame. Trebuia s-o hrănească.

Kress găsi soluția. Se duse la telefon.

– Malada, rosti degajat când prima dintre cunoștințele sale răspunse, diseară organizez o mică petrecere.

Îmi dau seama că te anunț cam pe nepusă masă, dar sper să reușești totuși să vii. Sper din toată inima.

Pe urmă îl chemă pe Jad Rakkis, apoi pe ceilalți. Când termină, nouă dintre ei acceptaseră invitația. Kress nădăjduia să fie îndeajuns.

Își întâmpină invitații în fața casei – mobilii curățaseră locul cu o repeziciune remarcabilă, iar terenul arăta aproape la fel ca înainte de bătăile – și-i conduse pe fiecare, pe măsură ce-și făceau apariția, până la ușa din față. Îi lăsa să intre ei primii. El rămânea afară.

După ce patru musafiri îi trecuseră pragul, Kress își făcu în sfârșit curaj. Închise ușa după ultimul sosit, ignorând exclamațiile speriate ce se transformaseră imediat în zbierete ascuțite, și se repezi la aeroglisorul cu care venise neștiutoarea victimă. Se strecură înăuntru nestingherit, apăsă pe clapa de pornire... și înjură. Vehiculul era programat să răspundă numai la amprenta digitală a proprietarului, firește.

Următorul care sosi fu Jad Rakkis. Kress alergă spre aeroglisorul lui de cum aterizâ și-l înhăță de braț pe Rakkis, care cobora din aparat.

– Urcă la loc, iute! îi spuse, împingându-l. Du-mă în oraș. Iute, Jad. *Pleacă de-aici!*

Dar Rakkis îl privi nedumerit, fără să facă nicio mișcare.

– De ce, ce s-a întâmplat, Simon? Nu pricep. Ziceai de-o petrecere...

Apoi fu prea târziu, pentru că nisipul afânat dimprejur prinse viață și, de peste tot, ochii roșii îl priveau țintă și mandibulele clămpăneau. Rakkis scoase un sunet gâtuit și dădu să sară înapoi în aeroglisor, dar o pereche de mandibule i se închise în jurul gleznei și se pomeni în genunchi. Nisipul părea să fiarbă de activitate subterană. Jad se zvârcolea și urla îngrozitor în timp ce-l sfâșiau. Kress abia îndură spectacolul.

După aceea, nu se mai încumetă în nicio tentativă de evadare. Când se termină totul, dădu gata ce-i mai rămăsese în bar și se îmbătă criță. Știa că era pentru ultima oară când își mai putea permite acest lux. Toate sticlele cu alcool care mai existau în casă se aflau în pivniță.

Kress nu îmbucase nicio fărâmă de mâncare cât fusese ziua de lungă, dar adormi cu senzația că se ghiftuise, că era în sfârșit sătul și că biruise foamea aceea insuportabilă. Ultimele lui gânduri, înainte de a-l năpădi coșmarurile, erau la cei pe care ar mai fi putut să-i cheme a doua zi.

Arșița se instalase de dimineață. Kress deschise ochii și primul lucru pe care-l văzu fu regele de nisip de pe dulap. Strânse repede pleoapele, sperând să scape de vis. Nu scăpă, dar nici să readoarmă nu izbuti și, nu peste mult timp, se pomeni cu ochii pironiți deasupra lui.

Privi țintă vreme de aproape cinci minute până să-și dea seama de ciudățenie: regele de nisip nu mișca.

Mobilii erau capabili să stea perfect încremeniți, desigur, îi văzuse de mii de ori așteptând și pândind. Dar întotdeauna, ceva se mișca; mandibulele clămpăneau, picioarele zvâcneau, antenele lungi și subțiri vibrau sau se legănau.

Însă regele de nisip de pe dulap stătea complet nemișcat.

Kress se ridică încet, ținându-și răsuflarea, neîndrăznind să spere. Să fi murit? Să-l fi răpus ceva? Se apropie de dulap.

Ochii erau sticloși și negri. Creatura părea întru câtva schimbată, umflată; ca și când viscerele moi dinăuntru ar fi început să se descompună, degajând gaze care împingeau în afară plăcile albe.

Kress întinse o mână tremurătoare și atinse corpul.

Era cald; fierbinte chiar, și pe cale de a se înfierbânta și mai mult. Dar nu se mișca.

Retrase mâna și în aceeași clipă un segment din exoscheletul alb al regelui de nisip se desprinse și căzu. Carnea de dedesubt avea aceeași culoare, dar părea foarte moale, tumefiată și fremătătoare. Aproape că pulsa.

Kress se dădu înapoi și se repezi la ușă.

În hol zăceau alți trei mobili albi. Arătau aidoma celui din dormitor.

Coborî în goană scările, sărind peste regii de nisip. Nu mișca niciunul. Casa era plină de ei, toți morți, sau pe moarte, sau în comă, sau ce or fi avut. Pe Kress nu-l interesă ce pățiseră. Numai să nu se miște.

În aeroglisor găsi patru. Îi luă unul câte unul şi-i azvârli cât putu mai departe. Monştri afurisiţi! Sări înăuntru, se trânti în scaunul scâlciat, pe jumătate mâncat, şi apăsă pe clapa de pornire.

Nu se întâmplă nimic.

Kress mai apăsă o dată, şi încă o dată. Nimic. Nu se putea, nu era drept! Aeroglisorul ăsta era al lui, ar fi trebuit să pornească, de ce nu voia să decoleze, nu înţelegea nimic.

În cele din urmă se dădu jos şi deschise capota, aşteptându-se la un dezastru. Îl află. Regii de nisip îi distruseseră grila gravitaţională. Era prizonier. Tot prizonier.

Îndârjit, Kress se întoarse în casă. Urcă în galerie şi luă securea medievală ce stătea agăţată alături de spada cu care o omorâse pe Cath m'Lane. Se puse pe treabă. Regii de nisip nu se clintiră nici în timp ce-i hăcuia cu securea. Însă plesneau la prima despicătură, de parcă le-ar fi explodat corpul. Înăuntru era ceva groaznic; organe pe jumătate formate, un lichid cleios şi roşiatic ce arăta aproape ca sângele uman şi limfă gălbuie.

Kress ciopârţi vreo douăzeci de trupuri până să-şi dea seama de zădărnicia acţiunii. De fapt, mobilii nu însemnau nimic. Şi-apoi, erau mult prea mulţi. Nici dac-ar fi lucrat o zi şi-o noapte n-ar fi răzbit să-i măcelărească pe toţi.

Trebuia să meargă în pivniţă şi să omoare burta.

Decis, coborî la subsol. Ajunse în dreptul uşii şi înlemni.

Nu mai exista uşă. Pereţii din jur fuseseră mâncaţi, iar gura era de două ori mai mare şi mai rotundă. Un puţ, şi-atâta. Nimic nu mai amintea că peste acest abis negru ar fi existat vreodată o uşă bătută în cuie.

Un miros greţos, sufocant şi fetid, părea să răzbată din adâncuri.

Iar pereţii erau uzi, mânjiţi de sânge şi acoperiţi cu pete de fungus alb.

Dar altceva era şi mai oribil. Burta *respira*.

Kress rămăsese în mijlocul palierului. Simţi adierea călduţă care-l învălui când ea exală şi făcu un efort să nu se înece, dar când boarea îşi inversă direcţia, o rupse la fugă.

Înapoiat în salon, mai omorî trei mobili, apoi îl lăsară puterile. *Ce se întâmplă?* Nu pricepea.

Şi atunci îşi aduse aminte de singura persoană care ar fi putut să priceapă. Kress se repezi, o dată în plus, la consola de comunicaţii, călcă din grabă pe un rege de nisip, în timp ce se ruga din suflet ca instalaţia să mai fie în stare de funcţionare.

Când Jala Wo îi răspunse, îşi pierdu cumpătul şi-i povesti tot.

Femeia îl lăsă să vorbească, fără să-l întrerupă, fără nicio expresie în afara unei uşoare întunecări a chipului ei palid şi uscăţiv. Când Kress isprăvi, nu spuse decât:

– Ar trebui să te las acolo.

Kress începu să se bâlbâie.

– Nu se poate. Ajută-mă. O să plătesc...

– Ar trebui, repetă Wo, dar n-am s-o fac.

– Mulţumesc, bolborosi Kress. Oh, mulţumesc...

– Taci, zise Wo. Ascultă-mă cu atenție. Singur ți-ai făcut-o. Îngrijiți cum se cuvine, regii de nisip sunt războinici curtenitori și ceremonioși. Pe ai dumitale i-ai înfometat și i-ai chinuit, și-ai făcut din ei altceva. Ai fost zeul lor. Dumneata i-ai făcut așa cum sunt. Burta din pivnița dumitale e bolnavă, e încă suferindă de pe urma rănii pe care i-ai pricinuit-o. Probabil că nu mai are mintea întreagă. Comportarea ei este... anormală. Trebuie să pleci imediat de acolo. Mobilii nu-s morți, Kress. Sunt amorțiți. Ți-am spus că exoscheletul cade când cresc. De fapt, în mod normal, cade mult mai devreme. N-am auzit niciodată de regi de nisip care să fi crescut, în stadiul insectoid, cât au crescut ai dumitale. Înclin să cred că aceasta-i o altă consecință a faptului că ai mutilat burta albă. În sfârșit, n-are importanță. Ceea ce importă este metamorfoza prin care trec în clipa de față regii dumitale de nisip. Pe măsură ce crește, burta devine tot mai inteligentă. Puterile ei psionice sporesc, iar mintea-i devine tot mai complexă, mai ambițioasă. Mobilii cu platoșă sunt suficient de utili atât timp cât burta e mică și doar semiconștientă, însă acum are nevoie de slujitori mai buni, de trupuri mai apte. Înțelegi? Mobilii vor da naștere, cu toții, unei noi specii de regi de nisip. N-aș putea spune exact cum vor arăta. Fiecare burtă își hărăzește propria ei specie, adaptată necesităților și dorințelor pe care și le percepe. În orice caz, vor fi bipezi, cu patru brațe și cu degete mari opozabile. Vor fi capabili să construiască și să folosească mașini complicate. Indivizii, regii de nisip propriu-ziși,

nu vor fi conştienţi. Dar burta va fi conştientă. Cum nu se poate mai conştientă.

Simon Kress rămase cu ochii holbaţi la imaginea Jalei Wo de pe ecran.

– Instalatorii dumitale, izbuti să bâiguie, cu un efort... Cei care au venit atunci... care au amenajat bazinul...

Jala Wo se strădui să schiţeze un zâmbet.

– Shade, încuviinţă ea.

– Shade e un rege de nisip, bolborosi el năucit. Iar dumneata mi-ai vândut un bazin plin... plin cu... pui de, ah...

– Nu fi absurd, spuse Wo. Un rege de nisip în primul stadiu e mai degrabă un spermatozoid decât un pui. În natură, războaiele îi temperează şi le menţin echilibrul. Numai unul dintr-o sută ajunge în stadiul al doilea. Numai unul dintr-o mie atinge faza a treia, finală, şi devine ca Shade. Regii de nisip adulţi nu-s prea afectuoşi cu burţile mici. Sunt prea multe, iar mobilii lor sunt o pacoste. Oftă. Toată discuţia asta înseamnă timp pierdut. Regele de nisip din pivniţa dumitale va deveni curând complet conştient. N-o să mai aibă nevoie de dumneata, te urăşte şi va fi foarte flămând. Transformarea implică un mare consum de energie. Burta trebuie să mănânce enorm şi înainte, şi după metamorfoză. Pleacă imediat de acolo. Ai înţeles?

– Nu pot, zise Kress. Aeroglisorul meu e defect, iar pe celelalte n-am cum să le reprogramez. Ai putea veni să mă iei?

– Da, răspunse Wo. Shade şi cu mine o să plecăm chiar acum, dar sunt peste două sute de kilometri din Asgard până la dumneata. Şi mai avem de transportat şi echipamentul necesar pentru a rezolva problema regelui de nisip dement pe care l-ai creat. Nu poţi s-aştepţi acolo. Ai două picioare. Porneşte pe jos. Ia-o spre est, cât mai drept cu putinţă şi cât mai degrabă. Ţinutul e sterp şi pustiu. De sus n-o să ne fie greu să te reperăm şi-o să te afli departe de pericolul regilor de nisip. Ai înţeles?

– Da, spuse Simon Kress. Da, o, da.

Închiseră aparatele şi Kress porni cu paşi grăbiţi spre uşă. Ajunsese la jumătatea drumului când auzi zgomotul; un sunet între pocnet şi trosnet.

Unul dintre regii de nisip se dezghiocase. Patru mâini mici acoperite cu sânge roz-gălbui se iviră din crăpătură şi începură să împingă în lături pielea moartă.

Kress îşi luă picioarele la spinare.

La arşiţă nu se gândise.

Colinele erau aride şi stâncoase. Kress părăsi casa în goana cea mai mare, fugi cât putu de repede, fugi până ce începură să-l doară coastele, până ce i se tăie răsuflarea. Apoi o luă la pas, dar de îndată ce-şi reveni începu din nou să alerge. Timp de aproape o oră alergă şi merse, alergă şi merse, sub soarele fierbinte şi pârjolitor. Transpira abundent, îşi reproşa că nu-i dăduse în gând să ia nişte apă şi scruta cerul, în nădejdea că-i va zări pe Wo şi pe Shade.

Nu era făcut pentru un asemenea sport. Era prea cald şi aerul era prea uscat, iar el nu avea condiţie fizică. Dar se sili să meargă, cu gândul la respiraţia burţii, cu gândul la zvârcoleala micilor monştri care, fără doar şi poate, în clipa de faţă mişunau prin toată casa. Spera că Wo şi Shade vor şti să le vină de hac.

Cât despre el, avea planurile lui în legătură cu Wo şi Shade. Totul se întâmplase din vina lor, hotărâse Kress, şi pentru asta aveau să plătească. Lissandra era moartă, dar cunoştea şi alte persoane cu aceeaşi profesie. Va avea grijă să se răzbune. Îşi făcu această făgăduială de o sută de ori în timp ce înainta, cu sforţări şi sudoare, spre est.

Cel puţin aşa spera, că merge spre est. Nu se prea pricepea la orientare şi nici nu era prea sigur încotro alergase în panica de la început, dar după aceea se străduise s-o ţină spre est, cum îl sfătuise Wo. După câteva ore de alergătură şi niciun semn de salvare, Kress începu să aibă certitudinea că apucase într-o direcţie greşită.

După alte câteva ore începu să-i fie frică. Dacă Wo şi Shade nu-l găseau? Aici or să-i rămână oasele. Nu mâncase de două zile, era slăbit şi îngrozit, îi ardea gâtul de sete. Nu putea să continue aşa la nesfârşit. Soarele începuse să coboare şi pe întuneric o să se rătăcească de-a binelea. Ce se întâmplase? Să-i fi devorat regii de nisip pe Wo şi pe Shade?

Îl năpădi iarăşi spaima, copleşindu-l, şi odată cu ea, o sete insuportabilă şi o foame năprasnică. Dar continuă să meargă. Se poticnea tot mai des când

încerca să alerge şi de două ori căzu. A doua oară îşi scrijeli mâna într-un bolovan şi-i dădu sângele. O supse în timp ce mergea, temându-se de-o infecţie. În spatele lui, soarele ajunsese la orizont. Deşertul se mai răcori un pic, ceea ce pentru Kress fu o binecuvântare. Hotărî să meargă până va dispărea ultima geană de lumină, apoi să poposească undeva pe tot timpul nopţii. În mod cert era acum destul de departe de regii de nisip ca să n-aibă de ce să se teamă, iar a doua zi dimineaţă Wo şi Shade aveau să-l găsească.

Când ajunse pe culmea următoarei coline zări, drept în faţă, conturul unei case.

Nu era chiar atât de mare cât conacul lui, dar părea destul de mare. Oricum, era o aşezare omenească, un adăpost, siguranţă. Kress începu să strige şi să alerge spre casă. De mâncat şi de băut, trebuia să mănânce neapărat, aproape că simţea gustul mâncării. Îl durea trupul de foame. Coborî panta în goană, cu ochii la casă, agitându-şi braţele şi strigând ca să-l audă locuitorii. Lumina scădea cu repeziciune, dar Kress îi deslușea încă pe cei cinci-şase copii care se jucau în penumbra casei.

– Hei! strigă. Hei! Ajutor, ajutor!

Copiii începură să alerge spre el.

Kress se opri brusc.

– Nu, spuse, o, nu. O, nu.

Înnebunit, dădu înapoi, alunecă pe nisip, se ridică, încercă să fugă. Nu le fu greu să îl ajungă. Erau creaturi scunde, hidoase, cu ochi bulbucaţi şi pielea de un portocaliu murdar. Se luptă, dar zadarnic. Chiar

așa mici cum erau, fiecare avea patru brațe, iar Kress n-avea decât două.

Îl purtară spre casă. Era o casă urâtă, ponosită, construită din nisip sfărâmicios, dar ușa era destul de mare, și neagră, și respira. Totul era înspăimântător, însă nu asta îl făcu pe Simon Kress să urle. Urlă din cauza celorlalți, a copilașilor portocalii care ieșiră de-a bușilea din castel și-l priviră impasibili în timp ce trecea.

Aveau, toți, chipul lui.

CUPRINS

CALEA CRUCII ŞI A DRAGONULUI 5
FLORI-AMARE 39
ÎN CASA VIERMELUI 81
PRIETENI NEDESPĂRŢIŢI 167
ORAŞUL DE PIATRĂ 203
DOAMNA-DIN-STELE 261
REGII NISIPURILOR 303